

...சுணைக்கிது

நிர்ஹா

. . .சுணைக்கிது

நிர்வாகணம்... மயபதி அகிலா

அகிலா... மயபதி

மயபதி : மயபதி

மயபதி... மயபதி

நிர்வாகணம் : மயபதி

மயபதி : மயபதி

மயபதி : மயபதி

மயபதி : மயபதி

மயபதி : மயபதி

ஸ்ரீசகாஸை...

நூலின் பெயர் : ...சுணைக்கிது

வகை : சிறுகதை

ஆசிரியை : நிருபா

உரிமை : ஆசிரியைக்கே

முதற் பதிப்பு : 22.08.2005

அச்சிட்டோர் : ஈசுவாலிற்றி கிரபிக்ஸ் (பிரைவேட்) லிமிட்டெட்
315, ஜம்பெட்டா வீதி,
கொழும்பு - 13.
தொ.பே : 0094 11 2389848

ஒரு பழம் தப்பிச்சிண்ணு.....

“ஒருக்கா என்னட்டச் சொல்லிப்போட்டுப் போயிருக்கலாம் தானே. எத்தின நாள் கேட்டனான். தோட்டக்காட்டுக்கு நீ போவியோ எண்டு. இல்லையெண்டுபோட்டு இப்ப போட்டான்தானே. இனி எப்ப வருவானோ தெரியாது. கொண்டு போன மாங்காயெல்லாம் சாப்பிட்டு முடிச்சிருப்பானே? பழுத்த மாங்காயனோ காய் மாங்காயனோ தெரியாது. திரும்பி வருவான்தானே. கேக்கவேணும். அம்மா சொல்லுறா இனிமேல் அவன் இந்தப் பக்கம் வரவேமாட்டானாம். நான் நினைக்கிறன் அவன் திரும்பிவருவானெண்டு. எனக்கு ஒரே ஒருக்காச் சொல்லிப்போட்டுப் போயிருக்கலாம்தானே? ஏன் சொல்லாமல் போனவன்?”

அவள் ஒழுங்கைகளில் நடந்தாள். பல மாதங்களாகியும் தண்ணீரின் தரிசனமின்றி கடும்வெப்பத்தில் வெடித்துச் சிதறிய நிலம்போலான அவள் பாதங்கள் கொண்டு மிதிக்கையில் குதூகலித்து எழுந்த புழுதிகள் முகத்தில் முட்டிமோதிடும் பரவசங்கண்டு மகிழ்ந்தாள். தனது பாதங்களைத் தொப்புத் தொப்பென்று பூமியின் தலைகளில் தப்பியபடி ஓடினாள். கறையான் அரித்த கிடுகுவேலிகளோடும் உரத்துப் பேசினாள். உண்மை என்ன தெரியுமா? அவைகளும் மூச்சுவிடாமல் விளாசித் தள்ளின. அவைகளுடன் பட்டிமன்றம் வைத்து தோல்விகாணும்

போது சில வேலிகளுக்குப் பொட்டு வைத்தாள். ஆவென்று வாய் பிளந்து நின்றன கண்டு புகுந்து விளையாடினாள். விடுப்புப் பார்ப்பதுகூட விந்தையானது தான். ஆனால் எல்லா நேரங்களிலுமல்ல.

வாய்க்காலை வழிமறித்து வம்பு செய்தாள். கட்டுக்கடங்காதண்ணீரின் சலசலப்பு அதிகமாகி வெளியே பாய்ந்தபோது கோபங்கொண்டாள். பின் அவைகள் சீராகச் சென்றடைய வழி செய்தாள்.

அந்தப் பின்வளவுக்குப் போகும்போதுதான் பாறாங்கல்லை சின்ன ஒரு பூவில் அமரவைப்பதுபோல் பாரமாகின்றது மனம். அழகை வருகின்றது. அந்தப் பாட்டுக்களை மீண்டும் படித்துத் தான் பார்க்கிறாள். இனிமையாக இல்லை. புதியவற்றை மனப் பாடம் செய்ய மனம் லயிக்கவில்லை. பிலாவிலைகளுக்குள் அவன் இருக்கிறான். மாமரத்தில் தொங்கி விளையாடுகின்றான். புழுதிகளுக்குள் ஓடி மறைகின்றான். கிணற்றெடியில் குளிக்கிறான்.

திரும்பி வருவான். ஒருநாள் அவன் வருவானென்று அவள் திடமாக நம்புகிறாள்.

“ஐயா விடுங்கையா! ஐயா விடுங்கய்யா!”

“ஐயா விடுங்கையா! ஐயா விடுங்கய்யா!”

“வேசமேனே உன்னை இண்டைக்கு என்னெய்யிறன் பார்.”

“தெரியாமச் செய்துபோட்டனய்யா. விட்டிடுங்கய்யா.”

“றாகக்கோல் உன்னை நான் இண்டைக்குத் தோலுரிக்காமல் விடமாட்டன்.”

“இனிமேல் போகமாட்டனய்யா. ஐயா! ஐயா! விட்டிடுங்கய்யா. ஐயா! ஐயா! உங்கட காலப் பிடிச்சக் கேக்கிறனய்யா.”

கணபதிக்குத்தான் அடிவிழுது. நான் ஓடிப்போய்ப் பொட்டுக்குள்ளால பாக்கிறன்.

அவன முத்தத்தில் நிக்கிற மாமரத்தோட கட்டிவைச்சிருக்கு. உடம்பெல்லாம் வேர்த்திருக்கு. நெடுகலும் போடுவான் அந்த அரைக் கறுப்புக் காச்சட்ட. அதுதான் போட்டிருக்கிறான்.

அவனைக் கட்டிப்போட்டா குஞ்சியய்யாவுக்கு சரியான ஆத்திரம் வந்திட்டிதெண்டுதான் கணக்கு. இனி அவன்ர முதுகெல்லாம் முறிச்சுப்போடுவார். குஞ்சியய்யா நீட்டா ஏதோ கையில் வைச்சிருக்கிறார். தடியே? அவற்ற தடி வேறமாதிரி யெல்லோ. இரும்புமாதிரிக் கிடக்கு. ஒரு நாளைக்கு இரும்பு காச்சி வைப்பன் எண்டு அவனுக்கு அடக்கேக்க சொல்லுறவர். அதுதான் வைச்சிருக்கிறாரோ? பாவம் அவன். இண்டைக்கு ஏதோ நடக்கப்போகிது. நான் பாக்கேல்ல. எனக்குப் பயமாக்கிடக்கு.

“அவள் வேசவீட்டுக்குப் போனனியோ?”

“தெரியாமப் போட்டனய்யா. இனிமேல் போமாட்டனய்யா. இந்த முறை மன்னிச்சிடுங்கய்யா.”

“உனக்கு எத்தினதரமடா சொல்லியிருப்பன். நான் சொல்லுற சொல்லு உன்ர காதில ஏறினாத்தானே.”

“இண்டைக்குமட்டும் விட்டிடுங்கையா”

“உன்ர எண்ணத்துக்கு ஆட்டம் போடத் துடங்கீற்றாய். முளையிலையே உன்னக் கிள்ளி எறியிறன் பார்.”

கையில் வைச்சிருந்த கம்பித்தடியக் கீழ எறிஞ்சுபோட்டு சடபுடெண்டு கன்னத்தில் அவனுக்கு அடி நடக்கிது. நான்

ஓடிப்போய் அடிக்கவேண்டாமெண்டு சொல்லட்டோ? பாவம் அவன். சீ வேண்டாம். பாத்துக்கொண்டு நிண்டாலே தூசணத்தால பேசுவார்.

இப்ப குஞ்சியம்மா வாறா. இப்பதான் எனக்கு நெஞ்சுக்க தண்ணிவந்த மாதிரிக்கிடக்கு.

“விடுங்கப்பா. அவனை ஏன் இப்பிடிப் போட்டு அடிக் கிறியள்?”

“ஓமெடி. உன்ன வைச்சுச் சித்திரவதை செய்யிறனான் தானே. அதுதான் அவனுக்கும் செய்யிறன்.”

“ஏன் தேவையில்லாத கதையள் கதைக்கிறியள்? இப்ப நான் என்ன கேட்டனான்? அவனுக்கு ஏன் அடிக்கிறியள் எண்டு தானே. உங்கட பிள்ளையெண்டா இப்பிடிப்போட்டு அடிப் பியளோ?”

குஞ்சியம்மா ஏன் இப்பிடி அவரோட வாய் காட்டிறா? அவனை அவிட்டுவிடச் சொல்லிச் சொல்லுறத்துக்கு. கெஞ்சிக் கேக்கலாம்தானே. குஞ்சியம்மாவுக்கும் இனி அடிவிழப்போகிது. நான் ஓடிப்போய் கால்ல விழுந்து கேக்கட்டோ அவனைக் கழட்டிவிடுங்கோவெண்டு.

“நீ வேசதான் எல்லாத்துக்கும் காரணம். அவனைக் கெடுத்ததும் நீதான்.”

குஞ்சியம்மா இப்ப முன்னுக்குப்போய் சாய்மனைக் கதிரை யில இருக்கிறார்.

“உனக்கு ஏன் உந்த வேலையெல்லாம். அந்தாளினர் குணம் உனக்கு நல்லாத் தெரியுமெல்லே.”

குஞ்சியம்மா இப்ப கட்ட அவிழ்த்து விடுறா. அம்மா நான் விளையாடப் போறேன்

கையில் அன்புடன் பட்சணம் தந்தனுப்பென்னை.
சும்மா நான் உட்காரமாட்டேன்
நல்ல தோழர் அழைக்கின்ற நாழிகை. . . .

நெடுகலும் பாடமாக்கிறனான். பிறகு மறந்துபோகும்.
கணபதியெண்டா மறக்கவேமாட்டான். அண்டைக்குச்
சொல்லிக் குடுத்தனான். அப்பிடியே மறக்காமல் திருப்பிப்
படிக்கிறான். கணபதியெண்டா எனக்கு நல்ல விருப்பம்.

அம்மா இல்லாத நேரமாப் பாத்து குஞ்சியம்மாக்களினர்
பின்வளவுக்குப் போறனான். அங்கதான் கணபதி நிக்கிறவன்.
அவனுக்கு ஒரு சின்ன வீடு இருக்கு. அதுக்குள்ள இருந்துதான்
சாப்பிடுறவன். படுக்கிறதும் அங்கதான். மழை பெஞ்சிதெண்டா
அதுக்குள்ள ஓடிப்போய் நிக்கிறனாங்கள். ஆனா பொட்டுக்
குள்ளால ஒழுகத் துடங்கீற்றிது. பொறுக்கின பிலாவிலையள்
எல்லாமே நனைஞ்சுபோச்சு. ஒரு கடகத்த ஓடிவந்து உள்ளுக்க
நான் வைச்சனான். அதுக்குள்ள கணபதி மூண்டு கடகங்களக்
கொண்டுவந்து வச்சிட்டான். ஒரு கடகம் முதலிலையே கொஞ்சம்
நனைஞ்சுபோச்சிது. வெள்ளம் நிறைய அதுக்குள்ள வந்திட்டிது.
அண்டைக்கு முழுக்க ஒரே மழைதான். கணபதி அதுதான் வெளிக்
குந்தில படுத்தவனாம். பின்வீட்டுக் குந்து. அது கிட்டடியிலதான்
குஞ்சியம்மாக்கள் கட்டினவை.

டபாரெண்டு மழை வந்ததால நாங்கள் அப்பிடியே அந்தச்
சின்ன வீட்டுக்குள்ளயே நிண்டிட்டம். கினத்தடியில உடுப்புக்
காயப்போட்டிருந்ததெல்லோ. மறந்தேபோனம். குஞ்சியம்மா
கோயிலால வந்து பாத்தா. உடுப்பெல்லாம் நனைஞ்சு
போய்க்கிடக்கு. கணபதியினர் இடதுபக்கக் காதப் பிடிச்சு
முறிக்கினா.

“நீதான் அவனோட விளையாடிக்கொண்டு நிண்டனி.”

எனக்கு தலையில ஒரு குட்டு விழுந்திது.

“கண்தெரியேல்ல கண்தெரியேல்லயண்ணோய்.

கண்தெரியேல்ல கண்தெரியேல்லயண்ணோய்.”

கண்தெரியேல்ல அண்ணை வந்திட்டிது. ஜீவியும் வளர்மதியும் ஓடிவந்து சொன்னவை. நாங்கள் இப்ப அவரைப் பாக்கப் போப்போறம். கண்பதிக்கு வரேலாதாம். பாவம் அவன் இன்னும் ஆட்டுக்குப் புல்லுப் புடுங்கவேணும். கொட்டிலெடி கூட்டவேணும். தண்ணியள்ளிப் பூக்கண்டுகளுக்கு விடவேணும். தேங்காய் உரிக்கவேணும். அதுக்குப்பிறகு தேங்காய் திருவ வேணும். சருகு பொறுக்கவேணும். பிறகு ஏதோ சொன்னவன் மறந்துபோனன். ஆ.குஞ்சியம்மாவோட கோயிலுக்குப் போக வேணும். அவா எல்லாச் சாமானுகளும் தூக்கமாட்டாதானே.

நாங்கள் எல்லாருமா கண்தெரியாதண்ணையைப் பாக்கப் போறம். அவர் ஒரு பேணி வைச்சிருக்கிறார். அதுக்குள்ள கொஞ்சச் சில்லறைக்காகுகள். குலுக்கிக் குலுக்கிக்கொண்டுதான் நிப்பார். நெடுகலும் தலைய ஆட்டுவார். ஆட்டாமல் விட்டா தூக்கி எறிஞ்சிடுமாம். கண்தெரியாதுதானே. அப்ப ஒரு தடியால தட்டித் தட்டி வருவார். நாவல் மரத்தெடியில இருக்கேக்க மெல்லமாப்போய் காசுப்பேணிய எடுக்கப்போவம். தடியால எங்களுக்கு அடிக்க வருவார். என்னெண்டு? அவருக்குக் கண்தெரியாதெல்லோ. என்னெண்டு கண்டுபிடிக்கிறவர்?

நாங்கள் பெட்டையள் எல்லாருமா நிக்கேக்க கேட்டம்.

“உனக்கு கண்தெரியிதுதானே அண்ணை. பொய்தானே யண்ணை சொல்லுறாய்.”

“இல்லையெடி உங்கட பூனாக்கள்தான் தெரியிது.” எண்டு தூசணத்தால ஏசுறார்.

நாங்கள் அதுக்குப் பிறகு இப்பிடிக் கேக்கிறதேயில்ல. நாங்கள் வேண்டாம் வேண்டாமெண்ட ஜீவிதான் கேக்கச் சொன்னவள்.

குஞ்சியம்மா வந்து அந்தாளப் 'பேசாம விடுங்கோடி' எண்டு சொன்னா. சாப்பிடேக்கையும் தலையை ஆட்டி ஆட்டித் தான் சாப்பிடுவார். விட்டாத் தூக்கி அடிச்சிடுமெல்லே. கண் தெரியாதண்ணை ஒரு நாளும் நிண்டு சாப்பிட்டதில்ல. மாணிக்கம் விசரி யெண்டா எந்த நாளும் நிண்டுதான் சாப்பிடும். ஒருநாள்க்கூடி அது இருந்து சாப்பிட்டதை நான் காணேல்ல.

“ஐயா விடுங்கையா. ஐயா விடுங்கையா. அம்மா. அம்மா. ஐயாவை அடிக்கவேண்டாமெண்டு சொல்லுங்கம்மா. ஐயா நான் இனி ஒருநாளும் அப்பிடிக் செய்யமாட்டனய்யா.”

அந்த மாமரத்தில் நிறைய மாங்காயள் காச்சிருந்திது. பிஞ்சா இருக்கேக்கையே பாத்துவைச்சனான். ஏறிப் பிடுங்கத்தான் போனனான். ஏறேலாமல் கிடந்திது. கணபதி சொன்னான் தான் பிடுங்கித் தாறெனண்டு. நல்ல ரேஸ்ற். சாரம் முழுக்கப் புடுங்கீற்றான். கொண்டுபோய் கொஞ்சத்த வைக்கலுக்குள்ள ஒழிச்ச வைச்சிருக்கிறம்.

குஞ்சியம்மா கண்டாப் பேசுவா. அண்டைக்கு நான் போய் ஒரு மாம்பழம் கேட்டனான். ஒண்டு தந்தவா. அழுகல். கடிச்சுப் பாத்துப்போட்டு உடனையே எறிஞ்சுபோட்டன். அடுத்தநாள்ப் பாக்கிறன். கடகம் நிறையக் கொண்டுபோகினம் சந்தைக்கு. கணபதிக்கும் ஒரு மாம்பழம் கிடைச்சிது. அவன் அழுகல் எண்டாலும் திண்டிடுவான்.

“எங்கையெடா மாங்காயள்?”

“திண்டிட்டனய்யா”

“உனக்கு நாங்கள் பட்டினியே போட்டனாங்கள். செய்யிற வேலையில் உவ்வளவு மாங்காய் வேற கேக்கிதோ? எங்கயடா மிச்ச மாங்காயள்?”

“எல்லாத்தையும் திண்டிட்டனய்யா.”

ஆருக்கெடா ரூப்பு விடுறாய். எங்கயெடா கொண்டுபோய் வித்தனி?

“ஐயா! ஐயா அடிக்காதேங்கய்யா. உண்மையாத் திண்டிட்டனய்யா.”

“வேசமேனே திரும்பத் திரும்ப பொய்யா சொல்லுறா? அயலட்ட வேசயளெல்லாம் இவனை மயக்கி வைச்சிருக்கிறாளவையள். எந்த வேசைக்கெடா குடுத்தனீ?”

கணபதி அப்பாவிலும் பாக்க சரியான கட்டை. அவன்ர அப்பாவை ரண்டுதரம் கண்டனான். கொக்கத்தடி மாதிரி உயரம். சரியான கறுப்பு. அம்மா உடுப்பா ஒரு சீலை. அது மாதிரிக் கறுப்பு. நீட்டுக் கழுத்து. கண்ணப் பாத்தா நெடுகலும் சிகப்பா இருக்கும். இவனுக்கு அம்மா இல்லையாம். பாவம். இருந்திருந்திட்டுத்தான் வருவார். வந்தாரெண்டா கணபதிக்கு ஐஞ்ச ரூபாய் குடுத்திட்டுப்போவார். கைவியலத்துக்கு எனக்கு அப்பா பத்து ரூபாய் தந்தவர். கணபதிக்கு ரண்டு ரூபாதான் கிடைக்கிறது. எனக்குத்தானே கூட. ஒரு சேட்டும் அவனுக்கு வாங்கிக் குடுத்தவர்.

கோணக் கோண மலையேறி
கோப்பிப் பழம் பறிக்கையிலே
ஒரு பழம் தப்பிச்சிண்ணு
உதைச்சானைய்யா சின்னத்துரை
பாட்டுக்குப் பணியல்லையம். . . .

திரும்ப மறந்துபோச்சு. கணபதியைக் கேட்டாச் சொல்லு வான். சொல்லிக் குடுத்தனான். அவனுக்கு இந்தப் பாட்டு நல்ல விருப்பம்.

அவன்ர அப்பா தோட்டக் காட்டில இருந்துதான் வாறவர். நான் நினைச்சன் தோட்டக் காடெண்டா ஒரே காடாய்தான் இருக்குமெண்டு. அங்க கோப்பிமரமெல்லாம் இருக்காம். தேயிலையள் நிறைய இருக்காம். பிறகுதான் தெரியும்.

“நீங்களும் தெயிலை மலையிலையோ இருந்தனிங்கள்?” எண்டு கேட்டனான்.

தனக்கு அதுகள் எல்லாம் தெரியாதாம். அம்மாவையும் தெரியாதாம். கொழும்பிலதான் இருந்ததாம். அங்கையும் குஞ்சியம்மா வீட்டை செய்யிறமாதிரி வேலையள் செய்தவனாம். கொழும்போ தோட்டக்காடோ தூரம் எண்டு கேட்டனான். தெரியாதாம். பஸ்ஸிலதான் போகவேணுமாம்.

அம்மம்மாதான் கண்டிட்டாபோல கிடக்கு. அம்மாவுக்குப் போய் கோழ்முட்டிற்ரா. “மாங்காய் ஆயப்போனாயெண்டா காலடிச்சு முறிச்சுப்போடுவன்” எண்டா.

“இப்பிடயே விட்டனெண்டா நீ பெரிய வங்கோலை யறுத்த கள்ளனா வந்திடுவா”

“ஐயா! ஐயா! இந்தமுறைமட்டும் விட்டிடுங்கையா. இனிமேல் கடைசிமட்டும் செய்யமாட்டனய்யா.”

“ஆருக்கொடா குடுத்தனி?”

ஐயோ! கணபதிய கயித்தால கட்டிப் போட்டிருக்கு. அவனுக்கு அடிவிழப்போகிது.

நான் குத்தூசியாலதான் பொறுக்கிறனான். கணபதி கையால. அரைக் கடகம் பிலாவிலையள் பொறுக்கீட்டன். ஒரு

கடகம் பொறுக்கி முடிஞ்சா அவனுக்கும் பொறுக்கிக்குடுக்கலாம். கடகடவெண்டு குத்திக் குத்தியெடுக்கிறன். இந்த நேரமாப்பாத்து மாணிக்கம் விசரி வருகிது. ஒரு மஞ்சள்த் துண்ட குறுக்கால கடடியிருக்கும். அவ்வளவுதான் அவான்ர உடுப்பு. அவா கணபதியினர் அப்பாமாதிரி கறுப்பு நிறம். தோல் காஞ்சுபோய் இருக்கும் அம்மம்மாள்ர மாதிரி. இழுத்தா வரும். கடடையாத் தலைமயிர். பறட்டை. சோறு குடுத்தா திண்டிட்டு இலைய அதில எறிஞ்சிட்டுப் போடும். அம்மா இல்லையெண்டு கணபதி சொல்ல நான்தான் பாவமெண்டு சொல்லி சோறு குடுக்கச் சொன்னான். அவன் அடுப்புக்கட்டில ஏறி சோறு கறி எல்லாம் எடுத்துக் குடுத்தவன். பாவம். பசிபோல. அவுக் அவுக்கெண்டு சாப்பிடிது. பிறகு இலைய அதிலையே எறிஞ்சிட்டுப் போட்டிது.

“எனக்குப் பசிச்சிதையா. அதுதான் எடுத்துச் சாப்பிட்ட னான்.”

“இண்டைக்கு இரவு உனக்குச் சாப்பாடில்ல.”

கணபதி கண்ணைத் துடைச்சக் கொண்டு கிணத்தடிக்கு வாறான். கால்மேல் எல்லாம் களுவவேணுமெல்லே. நான் கிணத்தடிக்குத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறன். இந்த நேரமாப் பாத்து அம்மா கூப்பிடுறா. நான்தான் மாணிக்கத்துக்குச் சாப்பாடு குடுக்கச்சொன்னான். பாவமாக் கிடந்திது. சாப்பாடு குடுக்கா மல் விட்டிருந்தா அடிவிழாமல் விட்டிருக்குமேன்?

ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே
கூடிப் பனங்கட்டி கூழும் குடிக்கலாம்.
கொழுக்கட்டை.... தின்னலாம்

இந்தப் பாட்டுத்தான் சரியான கஸ்ரம். பக்கத்துவீட்டு அண்ணாக்குப் பாடஞ்சொல்லிக் குடுக்கேக்கையும் எல்லாம்

கேட்டுப் பாடமாக்கிடுவன். கதையளும் தெரியும். காணாமல் போன சிறுவன் கதை தெரியும். கணபதிக்குச் சொன்னனான். புத்தகம் கொண்டுவந்து காட்டச் சொல்லிக் கேட்டவன். கணபதிக்கு வாசிக்கத் தெரியாது. சொல்லிக் குடுத்தனான். அவனுக்கு இந்தக் கதைதான் நல்லாப் பிடிக்கும். அண்டைக்கு வாய்க்கா லெடியால வாறன். புத்தகம் தண்ணீக்குள்ள விழுந்துபோச்சு.

“ஐயா! என்னை ஒண்டும் செய்திடாதேங்கய்யா.”

“வேசமேனே! உனக்கு சூடு வைக்காட்டிக்கு நீ திருந்த மாட்டாய்”

“ஐயா!ஐயா! வேண்டாமைய்யா. நான் எடுக்கேல்லை யய்யா.”

நான் சுவரோட நிண்டு மறைஞ்சு கொண்டுபாக்கிறன். அவனைக் கட்டியிருக்கு. அண்டைக்குக் கட்டியிருந்தமாதிரித் தான். குஞ்சியம்மா எங்க?

“ஐயா! ஐயா! நான் எடுக்கேல்லையய்யா.”

“ஆட்டில கையை வைச்சு மாட்டில கையை வைச்சு. இப்ப நீ என்ர காசிலையும் கைவைச்சிட்டா. சூடு வைக்காமல் விடமாட்டன்.”

குஞ்சியய்யா குசினிக்குள்ளயிருந்து இப்ப வாறார். கையில் ஒரு கம்பியிருக்கு. ஐயோ! எனக்குப் பயமாயிருக்கு. இந்த நேரமாப்பாத்து குஞ்சியம்மா எங்கபோட்டா?

“ஐயா ஐயா! ஐயா ஐயா! இந்தமுறைமட்டும் விட்டிடுங் கய்யா. நான் எடுக்கேல்லையய்யா.”

கிட்டப்போறார். நான் ஓடிப்போய் குஞ்சியய்யான்ர காலப் பிடிக்கிறன். அங்கால போடி. எண்டு காலால உதைஞ்சு விடுறார்.

“அம்மா! அம்மா!”

கணபதி அழு அழெண்டு அழுகிறான். இரும்புத் தடியை எறிஞ்சுபோட்டு சாய்மனைக் கதிரையில போய் இருக்கிறார். பாவம் அவன். சரியா நொந்திருக்கும். அழு அழெண்டு அழுகிறான். அண்டைக்கு முள்ளுக் குத்தினதுக்கே எவ்வளவு நொந்திது. நெருப்பெண்டா இன்னும் எவ்வளவு கூட நோகும்?

வளவுக்க இருந்தான். கிட்டப்போய் நிண்டன். கணபதியினர் அப்பான்ர கலர்மாதிரி சில இடங்களில கறுப்புக் கறுப்பாக் கிடக்கு. பாவம். அந்த இடத்தில் தோல் உரிஞ்சு வரிகிது. இன்னும் கிட்டக் கொண்டுவந்து காட்டினான். பிடிச்சு உரிச்சுவிட்டன். ஒரு இடத்தில் ஊண்டி உரிச்சுப்போட்டன். கத்தத் துடங்கீற்றான். சிவப்பாக் கிடந்திது. தண்ணியால தடவிவிட்டனான். அவனர் அப்பா வந்தாப் பிறகு சொல்லச் சொன்னான். பாவம்.

கணபதியெண்டா எனக்கு நல்ல விருப்பம்.

“போட்டுவாறன்”

“உன்னை ஆர் பெத்தது? தோட்டக்காட்டிலயிருந்தெல்லோ எடுத்தனாங்கள்.” இப்பிடித்தான் அம்மாவும் அப்பாவும் நெடுகலும் சொல்லுறவை. “அப்ப தம்பியை?” எண்டு கேக்கிறன்.

“அவன் எங்கட பிள்ளை. நாங்கள் பெத்தது.” இப்பிடி அவையள் சொல்ல எனக்கு அழுகைதான் வருகிது.

எனக்கும் அம்மான்ர மடியில இருக்கவேணும் போல இருக்கு. நெடுகலும் தங்கச்சியத்தான் வச்சிருக்கினம்.

பக்கத்துவீட்டு அக்கா விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறா. நான் விக்கி விக்கி அழுகிறன்.

“நான் தோட்டக்காட்டுக்கு என்ர அம்மா அப்பாட்டப் போப்போறன்” எண்டு சொல்ல

“போவன்” எண்டு சொல்லினம்.

இண்டைக்கு நான் அங்க போப்போறன்.

பக்கத்துவீட்டு அக்காவும் சேந்து சொல்லுறா. எனக்கு அழுகை வருகிது. இண்டைக்கு நான் போப்போறன்.

ஒரு பாய். படுக்கத் தேவைதானே. ஒரு முட்டை. எனக்கு முட்டையெண்டா விருப்பம். பொரிச்ச முட்டை. ஒரு பாதித்

துவாய். பவுடர்ப்பேணி. நான் பவுடர்ப்பேணி சேர்க்கிறனான். சிவப்பு றோசாப்புப் படம் போட்ட தட்டப் பேணிப் பவுடர். நல்ல வாசம். ஒண்டுக்குள்ளதான் கொஞ்சப் பவுடர் இருக்கு. காணும். எடுத்து வைச்சன்.

அவையள் சிரிச்சுக்கொண்டு நிக்கினம்.

கைவியலத்துக்குத் தந்த காச அம்மாட்டக் குடுத்து வைச்ச னான். ஒரு ஒருருபா. மூண்டு பத்துச் சதம். ஒரு ரண்டுருபாய் தாள்க்காசு. எல்லாம் வாங்கீற்றன். இனி எல்லாருக்கும் சொல்லவேணும். குஞ்சியம்மா, குஞ்சியய்யா, பக்கத்துவீட்டு ஜெகதீஸ், மர்மா மாமியாக்கள், ஜீவி, தீபா, விசயா எல்லாருக்கும் சொல்லிப்போட்டன்.

எல்லாச் சாமானுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு போறன். என்ர அம்மா அப்பாட்ட. தோட்டக்காட்டுக்கு, அப்பா, அம்மா, தம்பி, பக்கத்துவீட்டு அக்கா எல்லாரும் வழியனுப்ப கேற்றுக்குக் கிட்ட வருகினம். நான் போட்டுவாறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டு றோட்டுக்கு வாறன்.

நேர் ஒழுங்கையால வந்து சந்தியில திரும்பி வாறன். ஆலமரத்தடியால போனா பள்ளிக்கூட றோட்டு வரும். எனக்கு ஒரே தண்ணிவிடாயாய் இருக்கு. வழக்கிக்கொண்டு வருகிது பாய். பாயை இப்ப தலையிலை வைச்சப்போட்டு துவாயில வைச்ச முட்டையளும் மற்றச் சாமானுகளும் தூக்கிக்கொண்டு வாறன். பள்ளிக்கூடம் தாண்டிச் சந்திக்கு வாறன். நந்தினியினர் அப்பா சயிக்கிலிள வாறார்.

“எங்க போறாய்?” எண்டு கேட்டார்.

“தோட்டக்காட்டுக்கு. அம்மா அப்பாட்ட. என்ர பெத்த அம்மா அப்பாட்ட” எண்டு சொன்னன். அவர் சிரிச்சப்போட்டுப் போறார்.

இருட்டிக்கொண்டு வந்திட்டிது. எனக்கு இனி எங்காலப் பக்கம் போறதெண்டு தெரியாது. பயமாக் கிடந்திது.

போன பாதையாலையே திரும்பி வாறன். வீட்டுக்கு முன்னால றோட்டில எல்லாரும் நிக்கினம். கிட்ட வாறன் சிரிக்கினம்.

“விசரி, விசரி” எண்டு சொல்லினம்.

எப்பிடிப் போறதெண்டு தெரியாதுதானே. அதுதான் திரும்பி வந்திட்டன். அவன் எப்பிடித் தோட்டக்காட்டுக்குப் போறதெண்டு சொல்லியிருக்கலாம்தானே? துவாயைத் திறந்து பாக்கிறன். ஐயோ! அந்த முட்டை உடைஞ்சு போச்சு.

...சுணைக்கிது

கறுப்பு. அதில வெள்ளப் புள்ளி.

சிவப்பும் நீலமும் கலந்தது.

கறுப்பில மஞ்சள் ஊத்திவிட்டமாதிரி.

எத்தின வித விதமா. வண்ணாத்திப்புச்சி!

பஞ்சு போல செட்டயள். அடிச்சு அடிச்சு பறக்க எவ்வளவு
வடிவாக்கிடக்கு.

வண்ணத்திப் பூச்சி வண்ணத்திப் பூச்சி பறக்கிது பார்.
பறக்கிது பார். அழகான செட்டை அடிக்கிது பார். அடிக்கிது
பார்.

ரீச்சற சுத்திச் சுத்தி ஓடுறது. ரண்டு கையும் செட்ட. நேசறி
ரீச்சர் சொல்லித் தந்த பாட்டுகளில இப்பவும் பிடிச்சது இதுதான்.

சில நேரங்களில கும்பலா வரும். எதப் பாக்கிறது எண்டு
தெரியாமல் இருக்குமென்ன?

வண்ணாத்தி எண்டால் நல்ல விருப்பம். அதப் பிடிச்சு
கிட்டவைச்சுப் பாக்கவேணும்.

பின் வளவில் ஒரு நாள் ரண்டு சிறகுகள கண்டனான். நீலமும் கறுப்பும் கலந்தது. உடம்பக் கானேல. என்ன நடந்துதோ தெரியாது.

உயிரோட ஒருநாளைக்கு பிடிச்சப் பாக்கத்தான்வேணும். செட்டயள எடுத்துக்கொண்டுபோய் சமயப் புத்தகத்துக்குள்ள வைச்சிருக்கிறன். எந்தநாளும் பாக்கிறனான். நல்ல வடிவு. இந்தமுற தீபாவளிக்குத் தச்ச என்ர சட்டமாதிரி.

மாவெடி மாவெடி. புளியெடி புளியெடி. மாவெடி மாவெடி. புளியெடி புளியெடி.....

சரியான கவலையா கிடக்கு. எங்க திரியிதோ? பாவம். இனிமேல் அப்பிட்யெல்லாம் பிடிக்கக்கூடாது. ரண்டு கையளையும் சேத்துப்பிடிச்ச கூடுமாதிரிவைச்சத்தான் பிடிக்கவேணும்.

அண்டைக்கு அந்தச் செவ்வந்தியில ஒண்டு வந்து நிண்டிது. நல்ல வடிவானது. பிடிப்பம் எண்டு போனன். பறந்திட்டிது. எப்பிட்யும் இண்டைக்கு பிடிக்கத்தான் வேணும். பின்னால ஓடினன். முருங்க மரத்தில போய் நிக்கிது. ஓடிப்போய் பிடிச்சிட்டன்.

ஒரு துண்டு செட்ட மட்டும் பிஞ்சு வந்திட்டிது. ஐயோ. பாவம். அதுக்கு நொந்திருக்குமென்ன? பாவம். சிலநேரம் செத்துப் போயிருக்குமே? பிஞ்சு செட்டயோட ஒருநாளும் வண்ணாத்திய பாக்கேல்ல. செட்ட பிரிஞ்சா செத்திடுமெண்டு தான் நினைக்கிறன். வளவு முழுதும் தேடிப் பாத்திட்டன். கானேல்ல. கவலையாக் கிடக்கும். செத்துத்தான் இருக்குமென்ன? இனிமேல் அப்பிட்யப் பிடிக்கக்கூடாதென்ன? பாவம்.

மாவெடி மாவெடி. புளியெடி புளியெடி. மாவெடி மாவெடி. புளியெடி புளியெடி.....

வேளைக்கு வேலையள முடிச்சிட்டா அம்மாவோடயே போயிடலாம்.

ஓரே இழுவயில முத்தம் கூட்டிற்றன். இனிச் சாணி தெளிக்கிறதுதான்.

சின்ன விரல்களுக்கிடையில் சாணி பிசிறித் தெறித்தது. அவளது மஞ்சள் பச்சை கலந்த பூப் பூ சட்டையிலும் சில சிதறல்கள் ஓடிவந்து ஓட்டிக்கொண்டன. வாளி நிறையத் தண்ணீர் நிரப்பியபோது கரிய நிறத்தில் வண்டுப் பிணங்கள் மிதந்தன. சிலதுகளைமட்டும் தூக்கி வெளியே வீச முடிந்தது. றொக்கட் வேகத்தில் முற்றம் முழுவதும் சாணி மழை. சரியாகக் கரைபடாமல் ஒரு இடத்தில் கட்டியாய். உயிர் தப்பிய வண்டொன்று அதன்மேல் மெல்ல மெல்ல உடலசைத்தது.

ஜீவிக்கு என்ன நடந்தது? தண்ணி அள்ளச் சென்ற பக்கத்து வீட்டு கலா யோசித்தாள்.

ராசமணி நீத்துப் பெட்டியிலிருந்து நான்காவது தடவையாக புட்டைக் கொட்டிக்கொண்டிருக்கும் போது குசினிச் சுவரோடு தேய்த்துக் கொண்டு நின்றபடி கேட்டாள். "அம்மா! முத்தம் கூட்டி சாணியெல்லாம் தெளிச்சிட்டன். உங்களோடயே வரலாம் தானே?"

"இண்டைக்கு இவா ஒருத்தி நல்ல அடிவேண்டப்போறா. எத்திவதரமெண்டு உனக்குச் சொல்லுறது. ஒரு பிள்ளைக்குச் சொன்னா சொல்லுவளி கேட்கவேணும். நித்தி அண்ணை மத்தி யானம் வருவான். அவனோட வரலாமெண்டெல்லே சொன்னான்."

அதுவரைக்கும் சும்மாதானே நிக்கவேணும். அம்மாவினர் இளகிய மனம் எங்க போனது? கல்லு. கருங் கல்லு. இண்டைக்கு ஏன் இப்பிடி இருக்கிறா?

“நீர் சும்மாவோ நிக்கப்போறீர். என்ன அப்போத சொன்ன னான்? எலுமிச்சம் மரத்தடியில குப்ப குவிஞ்சுபோய்க்கிடக்கு. பின்கோடி வளவு கூட்டவேணும்.”

பேசாமல் பள்ளிக்கூடமே போயிருக்கலாம். ஏன் வீட்ட நிண்டனெண்டிருக்கு.

“எனக்கு நித்தி அண்ணையோட வரவிருப்பமில்ல. அவர் எந்த நேரமும் குட்டுவார்”

“காலுக்குக் கீழ ரண்டு போட்டனெண்டால்தான் சரிவரும் போல கிடக்கு. அவனுக்கு வாய்க்கு வாய் காட்டினால் குட்டுவன் தானே”

பெரியாக்கள் தாங்கள் நினைச்சதைத்தான் செய்விப்பினம்.

எனக்கு நித்தி அண்ணையோட போக விருப்பமில்ல.

மாவெடி மாவெடி புளியடி புளியடி..... இறுக்கிப் பிடிக்காத. நந்தினி. இறுக்கிப் பிடிக்காத கண்ணோகு தெண்டெல்லே சொல்லுறன். அதுதானே இவ்வளவு இறுக்கிப் பொத்திறது எண்டு பாத்தன். எப்ப கை மாத்தினீங்கள்? நந்தினி எங்க?

விளக்குமாற்றை இழுத்தபடி குப்பைகளிடம் போனாள் கோடிப்பக்கமாக. இனி அவர்களுடன்தான் பேச்சு. கிணத்தடியில் முகம் களுவச் சென்ற ராசமணி மகளை அதிகம் திட்டிவிட்டதாய் உணர்ந்தாள் போலும். ஆதலால் சிறிய உடன்படிக்கைக்கு வந்தாள்.

“பின்னேரம் பிள்ளைக்கு ஐஞ்சூருபா தருவன்.”

ஐஞ்சூருபாய்க்கு கலாக்கா கடையில் எத்தின இனிப்பு வேண்டலாம்? எண்ணி முடித்தபோது மனம் பறந்தது. ரண்டு கல்பணியில், ஒற்றுபாய்க்கு இனிப்பு. மிச்சம் நாளைக்கு. பின்னேரம் விளையாடப் போகேக்க வேண்டலாம்.

மத்தியானம்! நித்தியண்ணை! நினைத்தபோது இனிப்புக் கனவில் பறந்த மனம் முள்முருங்கையில் விழுந்தது.

ஊசி குத்தினமாதிரி நோகுது.

பனங்கொட்ட. நீட்டு நீட்டு விரலுகள். எந்தநேரமும் குட்டும். அல்லது நுள்ளும்.

நானும் விசயாவும் சேர்ந்துதான் பட்டம் வைச்சனாங்கள். நாங்கள் பட்டம் தெளிக்கேக்க பிரபாவும் ஜெகதீசம் காதுக்குள்ள ஏதோ சொல்லிச் சொல்லிச் சிரிக்கினம். அவர்கள் ரண்டுபேரும் இப்பிடித்தான். அவன்களுக்கும் பட்டம் வைச்சிருக்கிறம். முறுக்குச் சட்டி! உரிச்ச கோழி!

மத்தியானச் சாப்பாடு கடைப் பார்சல். நித்திக்கே அந்தப் பொறுப்பு.

தகுந்தநேரத்தில் ராசமணி, விலாசம்யாவின் சுமைகளைத் தோளில் தாங்கி ஆண் மகன் இல்லாத குறையை தீர்த்துவைப்பான் நித்தி. நல்ல மரியாதையான பெடியன். உதவி என்று எளிமையாகச் சொல்லிவிடமுடியாது. கடமையாகக் கருதினான். ஏன் இவனுக்கு இவ்வளவு அக்கறை என்றுதான் கலா மண்டையைப் போட்டுடைத்தாள். அவன் சொந்தக் காரணாக இருக்கலாம். இல்லாமற் போகலாம். எனக்கேன் தேவையில்லாத வம்பு? கலா யோசித்தாளோ இல்லையோ ஊருக்குள் ஆங்காங்கே வம்பு நடந்துகொண்டுதானே இருந்தது.

ராசமணி படலையைச் சாத்தும் சத்தம் மெல்லிதாகப் பின்வளவில் கேட்டது. மனம் இன்னமும் முருங்கையில் கிடந்தது. ஐ்வி யோசித்து ஒரு வழி கண்டுபிடித்தாள். இது மனதிற்கு திருப்தியானதாக இருந்தது.

முருகனே நான் வகுப்பில இந்தமுறை முதலாம் பிள்ளையா வராட்டிலும் பறவாயில்ல. அந்த வேண்டுதல அடுத்த முறை பலிக்கச்செய்து தா. புதுசா இப்ப ஒண்டு கேக்கிறன். இண்டைக்கு நித்தி அண்ணை வரக்கூடாது. நான் நடந் தெண்டாலும் தோட்டத்துக்குப் போவன்.

விளக்குமாறு ஒவென்ற சத்தத்துடன் விழுந்ததுகூட அறியாமல் இரண்டு கைகளையும் கூப்பி முருகனிடம் சென்றுவிட்டாள்.

ஒவ்வொரு வருடத்திற்கான முதலாம் பிள்ளை வேண்டு கோள்! மாற்றப்பட்டுவிட்டது. கடவுள் கோவிச்சுக்கொள் வாரோ? பயமாக இருந்தது. ஆனாலும் முள்ளில் சிக்கிய மனம் மீண்டும் பக்குவமாக இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்ததே! ஊசி நோவும் மறைந்துவிட்டது.

மொனிற்றர் கொப்பியின் கிளிந்த முன்மட்டை, தேயிலைச் சாயம் பூசப்பட்ட கமலகாசன் முகம், அவன் தோளில் கை போட்டிருந்த ஸ்ரீதேவியின் பாதி கிழிக்கப்பட்ட மார்பு, மூக்குடைந்தும், நொருக்கப்பட்டதுமான சில ஊர் முட்டைக் கோதுகள், முழுச்சாறும் பிழிந்தெடுக்கப்பட்டபின் வீசப்பட்ட தேசிக்காய்த் தோல்கள், மாவிடமிருந்து பிரிய மனமில்லா கடுதாசிப் பைத் துண்டுகள். விளக்குமாற்றினால் தட்டி எடுத்தாள். வர மறுத்தவைகளை சின்ன விரல்கொண்டு பிடுங்கி எடுத்தாள். தண்ணீருடனும் மண்ணுடனும் பல நாட்கள் சங்கமித்திருந்த வைகளல்லவா? பிரிவுவேதனையில் அமுதவாறு குவிந்தன கடகத்தினுள். அவர்களுக்கு பின் வளவில் பெரிய கிடங்கில் இறுதியாக அடக்கம் நடந்தது.

உருளைக்கிழங்கு பிடுங்கிற நாள் எப்பவருமெண்டு பாத்தி ருப்பம். அந்தநாள் பெரிய கொண்டாட்டம்தான். கடைசியில் வெட்டுப்பட்ட கிழங்குகள் பொறுக்கத்தான் விடுவினம்.

மத்தியானம் பார்சல் சாப்பாடு. அம்மா எவ்வளவு ருசியாச் சமச்சாலும் பார்சல் சாப்பாடுபோல வராது. பின்னேரம் வடை. வாப்பன். குழையள் குவிஞ்சிருக்கும். மலை போல. அதில ஏறி இருந்தனெண்டா எல்லாரும் வீட்ட போகேக்கதான் இறங்குவன். நான் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறதப் பாத்திட்டு அப்பா சொல்லுவார், "ஆட்டுக்குப் புல்லுக் கொஞ்சம் பிடுங்கன் "எண்டு. எரிச்சல்தான் வரும். பெரியாக்கள் தாங்கள் நினைச்சபடிதான் செய்விப்பினம்.

ஓடி ஓடிப் பிடுங்கிறன். வேளைக்குப் பிடிங்கினனெண்டால் தான் விளையாடலாம். இன்னுங் கொஞ்சமெண்டா ஒரு கடகம் நிறம்பிடும். ஆரது? ஏங்கிப்போனன். நிமிந்து பாக்கிறன். நிக்கிது. பனங்கொட்ட. தூக்கிக் கட்டின சாரத்தோட.

"காலில முள்ளுக் குத்தீட்டிது. ஊசி ஒண்டு தாறியே."

களட்டிக் குடுப்பன்தானே. அதுக்குள்ள தானே வந்து களட்டிறார்.

மாவெடி மாவெடி. புளியெடி புளியெடி. மாவெடி மாவெடி. புளியெடி புளியெடி.....

பசிக்கிது. வெள்ளப் புட்டும் சம்பலும் நல்ல விருப்பம். கால் மேல் கழுவிட்டுவந்து பாக்கிறன். போன வருசம் தீபாவளிக்குத் தச்ச சட்டையை எடுத்துவைக்கச் சொன்னனான். இந்தக் கட்டைப் பாவாடசட்டையை எடுத்துவைச்சிட்டுப்போயிருக்கிறா.

வெள்ளப் புட்டோடு கலந்த சம்பல் இவள் காலையில் அணிந்திருந்த பூப்பூச் சட்டைமாதிரி தெரிந்தது. சின்னச் சின்ன விரல்கள் இறுக்கிபிடிக்க அதுகள் உள்ளே தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. நித்தி அண்ணை வரமாட்டான். முருகன்

எப்பிடயும் வேண்டுகலை நிறைவேற்றிவிடுவார். ஒரே ஒரு முறையைத் தவிர ஏனைய வேண்டுகோள்களை இதுவரையில் முருகன் செய்து முடித்திருக்கிறார்.

அந்த ஒரு முறை குளிக்காமல் கும்பிட்டதால்தான்.

அப்பவே சொன்னான் வெள்ளப்புட்டெண்டால் விருப்ப மெண்டு. இன்னுமொரு கோப்ப போட்டுச் சாப்பிடுவம்.

படலை திறந்து சத்தம் கேட்கிது. ஐயோ! வந்திட்டார். தூக்கிக் கட்டிய சாரம். நெடுகலும் இப்பிடித்தான் வரும். பெட்டி பெட்டி. அதுக்குக்கீழ் ரண்டு பனமரம். பாவக்காய்க் கொட்டையள் மாதிரியெல்லே பனமரத்தில அடையாளங்கள். அதுக்கு செருப்பு வேற. முருங்கக்காய்மாதிரி விரலுகள். அதில ஒரு நாளைக்கு பாம்பு கொத்தவேணும். அப்பதான் சரி. பனங்கொட்ட. நாக பாம்புதான் கொத்தவேணும்.

குசினிக்குள்ளதான் வாறார். தண்ணி எத்தின முடர் குடிக்கிறன். புட்டு கீழ் இறங்கிதில்ல. ஐயோ. அம்மா. நெஞ்செல்லாம் எதோ செய்யிது. மூச்சடைக்கிது. தண்ணி குடிக்கிறன்.....கீழ் இறங்குதேயில்ல.

காத்தடிக்கிது. புயலடிக்கிது. அக்கக்கா கதவத்திற.

இப்பதான் பிள்ளைக்குக் குளிக்க வாத்துக்கொண்டிருக்கிறன்

நாலரைக்கு எல்லாரும் கஜன் வீட்டில சந்திக்கிறது எண்டு தான் சொன்னவன். விசயா, சோதி, குமரன், ஜெகதீஸ்வரன், பிரபா எல்லாரும் வருவினமாம். பந்தெடுத்துக்குடுத்து உதவி செய்து எவ்வளவு நாளுக்குப் பிறகு இப்பதான் தாச்சியில சேக்கிற தெண்டு சொன்னவங்கள். நேற்றுப் போகேல்ல எண்டு கோபமாம். இண்டைக்கும் வராட்டி இனிமேல் சேர்க்கவே மாட்டினமாம்.

பிரபா வந்து நேற்றுச் சொல்லீற்றுப் போனவன். அவன் சொன்னால் அப்பிடியேதான் செய்வான்.

கோடிவளவில் பிலா இலைகள் உதிர்ந்து கிடந்தன. ஒரு கிழமைக்குள் திரும்பவும் இவ்வளவு குப்பைகள். ராசமணியும் விலாசம்யாவும் தோட்டவேலைகளில் ஓடித்திரிந்தனர். இந்த முறை பேவிளைச்சலாம் எண்டு கலாக்கா யாரிடமோ வாயைப் பிளந்ததை ஜீவி கேட்டாள். அக்காமார்களுக்கு சோதினை நெருங்கிவிட்டது. காலை மாலையென்று மொனிற்றார்க் கொப்பி களுக்குள் கிடந்தார்கள். பஸ்ஸில் போய்ப் படிப்பவர்களல்லவா? பெரிய படிப்புக்காரர்தான்.

கோடிவளவு இந்த முறையும் நான்தான் கூட்டவேணுமாம். “ஐஞ்ச ரூபா தருவியளோ?” என்று கேட்டன். “காலுக்குக் கீழ் ரண்டுதான் தருவன்.” எண்டா. இப்பிடித்தான் சொல்லுவா ஆனா பிறகு தருவா.

ஆரவோ நிண்ட மாதிரிக் கிடந்திது. ஏங்கீட்டன். நிண்ட மாதிரித்தான் கிடக்கு. பிறகு கானேல்ல. சொறிநாய் மாதிரித்தான் கிடந்திது. பயந்திட்டன்.

மூத்திரம் வாறமாதிரிக் கிடக்கு. போயிருந்தால் வருகி தில்லை. எரியிது. திரும்பவும் ஒருக்கால் கழுவுவம். தண்ணீக் குள்ளயே கிடக்கவேணும் போல இருக்கு. கிணறு கிட்ட இருந்தால் இறங்கி நிக்கலாம். கரன் வீட்ட கிடக்கிற தொட்டி மாதிரி இருந்தா எவ்வளவு நல்லம்?

“ஐயோ எரியிது. ஐயோ எரியிது.” ஜீவனா இரவில் சுத்தி னாள். ராசமணி நிறையச் சீனி போட்டு விரலால் கரைத்து ஒரு ரம்ளரில் தண்ணி கொடுத்தாள். சலக்கடுப்பு. குளிக்கிறதுக்குப் பஞ்சி.

எட்டு நாளாச்சு. ஒன்றை விட்ட ஒரு நாளாக ஜீவனா ஒண்டு ரண்டு என்று இருபத்தைந்து வரும்வரை எண்ண கிணற்றடியில் விலாசய்யா குடுபறக்க தலைக்கு ஊற்றிவிட்டார். குடு பறந்தது.

எரியிறதுதான் நிக்ருதில்ல. சில நேரம் ஊசி குத்திறமாதிரி. கொஞ்ச நேரம் அமத்திப் பிடிப்பம். சுகமாக்கிட்டுக்கு.

என்ன ஜீவி விளையாடப் போகேல்லையே?

தண்ணி அள்ளப் போகேக்க கலாக்கா ஏதாவது கவனிச்சி ருப்பாவே? எரிவு நிண்டிட்டிதெண்டு அம்மாவுக்குச் சொல்லிப் போட்டன். கொக்காளவைக்கும் சலக்கடுப்பு வாறுதுதான். உனக்குமட்டும் ஒரு கிழமையா நிக்கிதில்லை. என்ன இது புதினமாக்கிட்டுக்கிது.

காத்தடிக்கிது. புயலடிக்கிது. அக்கக்கா கதவத்திற.

இப்பதான் பிள்ளைக்குச் சாப்பாடு தீத்துறன்

நான் பின்னுக்கு ஏறுறன் எண்டுதான் சொன்னனான். சாப்பாடு ஏத்தவேணும் எண்டு முன்னுக்கு ஏறச் சொல்லீற்றார். முந்தியும் ஒருநாள் இப்பிடித்தான். பனங்கொட்டை. பெரியாக்கள் தாங்கள் நினைச்சபடிதான் செய்வினம். பாறில இருந்து கனக்க நேரம் ஓடினால் குண்டி வெட்டும். அப்பான்ர சயிக்கிளில பின்னுக்கிருந்துதான் போறனான்.

குறுக்கு வளியால வேளைக்குப் போயிடலாம். இவர் சுத்திச் சுத்தித்தான் ஓடுவார். பனையன். அந்தத் தென்னந்தோட்டம் இருக்கெல்லே அது தாண்டி பிறகு பெரியப்பாக்களின்ர தோட்டமடியால போய். இவ்வளவு ஆறுதலா ஆராவது சயிக்கிள் ஓடுவின்மே?

விடுங்கோ நித்தியண்ணை.

எனக்குப் பயமாக் கிடக்கு. நான் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று சொல்லத்தான் பாவாட ஊசியெல்லாம் களட்டிப் போட்டார். ஆரேன் வரேக்க வெளியால கையை எடுக்கிறார். இது கெட்டபழக்கம். ஆரேன் வரமாட்டினமோ? சொல்லச் சொல்லக் கேக்கிறார் இல்லியே. இது கெட்டபழக்கம் நித்தி அண்ணை. நிகம் கீறிது. நோகுது நித்தி அண்ணை. கையை எடுங்கோ. எனக்கு அழுகதான் வருகிது. இதிலும்பாக்க பள்ளிக்கூடமே போயிருக்கலாம். முந்தியும் ஒருநாள் இப்பிடித்தான். எனக்கு சரியான அழுகதான் வருகிது.

காத்தடிக்கிது. புயலடிக்கிது. அக்கக்கா கதவத்திற.

இப்பதான் பிள்ளைய நித்திரையாக்கிறன்

கலாக்கா ஒவ்வொரு செவ்வாயும் துர்க்கை அம்மனுக்குப் போட்டு வாறா. தன்ர புருசனோட சேரவேனுமெண்டுதான் வேண்டுதலாம். அம்மாவும் விரதம் இருக்கிறவா. வேண்டுதல மாத்தினது முருகனுக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கலாம். சரஸ்வதி பூசைக்கு விரதம் இருக்கிறன் எண்டு வேண்டியிருக்கலாம். முருகன் கோவிச்சிருக்க மாட்டார்.

நேற்றும் நித்தியண்ணை அங்க வந்தவராம். நான் போமாட்டன். நாங்கள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கேக்குள்ள நெடுகலும் வந்து சொறி தேச்சக்கொண்டிருப்பார். சொறிநாய். ஒருநாள் இப்பிடிச் சொன்னதுக்கு கன்னத்தப்பொத்தி தந்திட்டிது. பத்துநாள் அவரோட கதைக்கேல்ல. கோவங் கோவங் கோவம். கண்ணக் கட்டிக் கோவம். செத்தாலும் பாவம். நடுச்சாமத்தில பாம்பு வந்து கொத்தும், பிறகு வலிய வலிய வந்து கதைச்சிது.

தாச்சி விளையாட்டில இனிமேல் என்னச் சேர்க்கவும் மாட்டினம்தானே. பிரபா விழுந்து நேற்றுக் கால் தேச்சிட்டுதாம்.

வீடெல்லாம் இண்டைக்கு நான் தான் கூட்டினான். கோடியும் கூட்டியள்ளீற்றன். இப்ப எரிவு கொஞ்சம் நிண்ட மாதிரிக் கிடக்கு. மூத்திரம்பெய்யேக்குள்ள மட்டும் தான் எரியிது.

இவளுக்கு என்னதான் நடந்தது? கலா மட்டுமல்ல மொனிற்றர் கொப்பிக்குள் கிடந்த அக்காமாரும் கண்களை வெளியெடுத்து அதிசயமாக பார்த்துக்கொண்டனர். போய்ஸ் பஸ் கேர்ள்ஸ் பஸ்ஸை முந்தியதா அல்லது நேற்றுப் போலவே தோற்றுவிட்டதா என்று அக்காமாரிடம் ஒட்டுக்கேட்டு அம்மாவுக்குக் கோழ் சொல்லும் ஜீவனாவுக்குத்தான் என்ன நடந்தது? நீண்ட நாட்களாக அவர்கள் ஆராயவில்லை. கிடைத்த சுதந்திரத்தை கொண்டு பெடியள்பற்றி சுவைத்தார்கள். சோதனைக்குப் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு ஊர்முட்டை வாங்கியல்லோ கை உளை உளைய அடித்தாள் ராசமணி முட்டைக் கோப்பி!

மாதுழம்மரம் பலாவுக்குப் பக்கத்தில் நின்றது. இலைகள் மஞ்சள் அடித்துவிட்டிருந்தது. பட்டுப்போடும் போல கிடக்கு எண்டு விலாசய்யா கவலைப்பட்டார். ஜீவியும்தான். இன்றும் ஒரு வாளி தண்ணீர் ஊற்றினாள்.

கறுப்பு நிறத்தில் சிகப்புப் புள்ளிகள். ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி. மாதுழையில் வந்து ஒய்யாரமாக அமர்ந்து கொண்டது. அது தன்னையே பார்ப்பதாக உணர்ந்தாள்.

மசுக்குட்டியிலிருந்துதான் வண்ணத்துப்பூச்சி வருகிறது என்பது அவளுக்கு அண்மையில் கிடைத்த செய்தி. பிரபா சொன்னது.

மசுக்குட்டி! முருங்கையில் அப்பிக் கிடக்கும். பார்த்து விட்டாலே பத்து அடி தள்ளித்தான் போவாள்.

சனியன் பிடிச்சதுகள். என்னெண்டு தெரியாது ஒண்டு வெள்ளச் சட்டயால ஊர்ந்து களுத்தில வந்து கடிச்சிட்டிது. மண்ணெண்ணையைக் கொண்டுபோய் ஊத்திவிட்டன்.

வண்ணாத்திப்பூச்சிக்கும் மயிர் இருக்குமே? அதுவும் சணைக்குமே? தொட்டால் பட்டுப்போல. பாவம் அந்த வண்ணாத்திக்கு என்ன நடந்திதோ? சில நேரம் பிடுங்கப்பட்ட செட்டத்துண்டு வளந்திருக்கும்.

ஆர்வமுடன் இரண்டு கைகளையும் கோர்த்து வளைத்துப் பிடித்தபடி நெருங்கியபோதுதான் அது நிகழ்ந்தது.

இப்பிடித்தான் நெடுகலும் பறந்திடிது.

காத்தடிக்கிது. புயலடிக்கிது. மரங்களெல்லாம் சுழண்டு ஆடுது. அக்கக்கா கதவத்திற.

தகர வீட்டுக்குள் சத்தம் இல்லை. திடீரென்று நந்தினி திறந்துகொண்டு ஓடிவந்தாள். ஐயோ எல்லோரும் தலைதெறிக்க ஓடினார்கள். பிடிச்சிட்டன். ஜீவியைப் பிடிச்சிட்டன்.

தோட்டவேலைகள் இப்போதைக்கு முடிந்தபாடில்லை. உருளைக் கிழங்கும், வெங்காயமும் பிடுங்கிய நாளிலிருந்து தொடர்ந்து தோட்டத்தில் ஏராளம் வேலைகள். சமையல் சாப்பாடுகள், குளிப்பு முழுக்குகள் தவிர்ந்து ஏனைய நேரங்களை பெரும்பாலும் தோட்டத்திலேயே தம்பதியினர் செலவழித்தனர். முட்டைக்கோப்பியில் விழித்து காலை ரியூசன், பாடசாலை, பின்னேர ரியூசன் முடிந்து எட்டுமணியாகும் அக்காமார் வீடுவந்து சேர. இருவரும் கடினமாகப் படிப்பதாகத்தான் ராசமணி, விலாசய்யா மட்டுமல்ல கலாவும் நம்பினாள்.

தாச்சியில சேர்க்கவும் மாட்டாங்கள். போகவும் ஏலாது தானே. ஒருக்கா வேலிக்குள்ளால பாத்தனான். அந்தச் சொறிநாய் நிக்கிது. போமாட்டன். கோவங் கோவங் கோவம் கண்ணக் கட்டிக்கோவம். செத்தாலும் பாவம். நடுச்சாமத்தில நாகபாம்பு வந்து கொத்தும். நாகபாம்பு போய்க் கொத்தத்தான் வேணும்.

அக்கக்கா அலுத்துப்போச்சு. எப்பவும் நான்தான் பிடி படுறது. என்னால மற்றவயள்மாதிரி ஓடேலாது. அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது?

ஒருநாள் பொழுது பட்டுக்கொண்டிருந்தது...

இண்டைக்கு நட்சத்திரம் எண்ணலாம். இன்னுங் கொஞ்ச நேரம் போகவேணும். அப்பதான் இருட்டில வடிவாத் தெரியும். வெள்ளி நட்சத்திரம். வால் நட்சத்திரம். குட்டி நட்சத்திரம். குடும்ப நட்சத்திரம்.

தாச்சிச் சத்தம் தூரத்தில் கேட்டது. பிரபாவின் சத்தம்தான். யாரோ அளாப்பியாக்கப்பட்டான்.

சிமிளியை பக்குவமாகத் துடைத்துவைத்துவிட்டு மாட்டுக் குப் புல்லுப் போடுவதற்காக கடகத்துடன் கொட்டில் பக்கம் வந்தான். காய்ந்து போன புல்லுதான். ஆனால் இந்த மாடு என்ன வென்றாலும் தின்னும்.

“ஜீவி இப்ப நீ ஏன் விளையாட வாரேல்ல?” நித்தியன் வந்த சத்தம் கூடக் கேட்கவில்லை.

கடகத்தைப் போட்டுவிட்டு ஓடுவதற்குமுன்.....

விடுங்கோ..... நித்தியண்ணை....விடுங்கோ....

இறுக்கமான மாட்டுப்பிடி. இல்லையில்லை. ஐயோ! இது மோட்டுப்பிடி. இம்மியளவும் அசையமுடியவில்லை ஜீவியால்.

பனைமரத்திற்கு இடித்துப் பார்த்தது சின்னக் கால்கள். அசைய வேயில்லை.

“விட்டா. விடு. என்னை இப்ப விடு. பனங்கொட்டை. சொறி நாய். இப்ப என்னை விடு. நாயே.”

அவள் அழ அழ பூப் பூ யங்கியை கீழே விழுத்திவிட்டு ரொக்கற் வேகத்தில் மசக்குட்டி....

பயந்தாங்கொள்ளி

“அப்பப்பா தோட்டத்தில பாம்பு ஒண்டு தொங்குது. அது என்ன?”

“கயிறு”

“இல்ல”

“குடை”

“விசரே?”

எனக்குத் தெரியும், இவன் கண்டுபிடிக்கமாட்டான் என்று.

“பயித்தங்கொடி”

“உனக்கு கண்டுபிடிக்கேலாது”

“தலைமயிர்”

“நானே சொல்லட்டோ?”

“சரி சொல்லு”

“புடலங்காய் நான் சொன்னான்தானே கண்டுபிடிக்கவே மாட்டான் என்று.”

“இனி வேற ஏதேன் விளையாடுவமே?”

“இன்னும் ஒரு நொடி சொல்லுறன். அதுக்கு விடை சொல்லு பாப்பம்.”

“இண்டைக்கு முழுக்க நொடி சொல்லித்தானே விளையாடுறம். வேற ஏதேன் விளையாடுவமோ?”

“இன்னும் ஒரே ஒரு நொடி. அதுக்குப் பதில் சொல்லீட்டி யெண்டா வேற ஏதாவது விளையாட்டு விளையாட வருவன்.”

“சரியான பதில் சொன்னா நான் சொல்லுற விளையாட்டு விளையாட வருவியோ?”

“ஓம். சரியாச் சொன்னாயெண்டா வருவன்தானே.”

“என்ன விளையாட்டெண்டாலும்.”

“ஓமெடா”

நல்ல நொடியா யோசிக்கவேணும். என்ன சொல்லலாம்...? அப்பப்பா சொல்லித் தந்தது. இதை இவன் கண்டேபிடிக்க மாட்டான்.

“வெள்ளப்பிள்ளையார் கோயிலில விழுந்து கும்பிட இட மில்ல.”

.....

“நிறைய நேரம் யோசிக்கேலாது. உடன சொல்லு”

“முட்டை”

“உனக்கு என்னெண்டு தெரியும்?”

“யோசிச்சுச் சொன்னான். இப்ப விளையாட வாறி றோ?”

“என்ன விளையாட்டு?”

“அம்மா அப்பா”

“அதுக்கு நான் வரமாட்டன்.”

“சரியான விடை சொன்னா வாறணெண்டு சொன்னனி யெல்லோ?”

“உதுக்கு வரமாட்டன்.”

“என்ன விளையாட்டுண்டாலும் வாறணெண்டுடெல்லே சொன்னனி.”

“உதவிட வேற என்னெண்டாலும் வருவன். எட்டுகோடு விளையாடுவமே?. உடைஞ்ச சிலேட்டொண்டு கண்டுபிடிச்ச னான். அத நல்லாத தீட்டி வச்சிருக்கிறன்”

“நித்தியண்ணயோட மட்டும் விளையாடுவியோ?”

“உனக்கு ஆர் சொன்னது?”

“நான் பாத்தனான்”

“உனக்கு விசரே? நான் அவரோட விளையாடேல்ல.”

“பொய் சொல்லாத. சுள்ளித்தடி.”

“போடா உரிச்சகோளி. ஐயோ நுள்ளாத. நாயே.”

“இனிமே விளையாடக் கேள் பாப்பம். சுள்ளித்தடி. அவரோட மட்டும்பொய் விளையாடன். இனிமேல் உன்னோட நான் விளையாட வரவேமாட்டன்.”

“நானும்தான். கோவங் கோவங் கோவம். கண்ணக் கட்டிக் கோவம். செத்தாலும் பாவம். நடுச்சாமத்தில பாம்பு வந்து கொத்தும்.”

எனக்கு சரியா நோவுது. நிக அடையாளம்கூடத் தெரியிது. சாரப் பாம்பு கொத்தவேணும். நல்ல கஸ்ரமான நொடியாச் சொல்லியிருந்தா அவன் கண்டுபிடிச்சிருக்கவேமாட்டான். என்ற விருப்பமான வேற விளையாட்டு ஏதேனும் விளையாடியிருக்க

லாம். அப்பப்பா இன்னுமொரு நொடி சொல்லித் தந்தவர். மறந்துபோச்சு.

அவர் இருந்திருந்தா கேட்டிருக்கலாம். அந்தப் பேயைப் பற்றியும் வடிவாக் கேக்கேலாம் போச்சு. ஆனா நல்ல வேளையா அப்பப்பா செத்த நாளில இருந்து அந்தப் பேயும் வாரேல்லத் தானே. ஏன் அப்பப்பா பேயா வரேல்ல? ஒருவேள இனித்தான் வருவாரோ?

இப்பதான் ஞாபகம் வருகிது.

ஏறேறுசங்கிலி இறங்கிறங்கு சங்கிலி. எட்டாத கொப் பெல்லாம் தட்டிவா சங்கிலி. ஜெகதீசோட நேசம்போட்டாப் பிறகு இந்த நொடிய கேக்கத்தான் வேணும்.

டும். டும். டும். எண்டு கேக்கிது. பிறகு. டும். டும் எண்டும் காதுக்குள்ள வந்து கேக்கிது. பெரிய வெளிச்சமாத் தெரியிது.

ரண்டு கையாலையும் காதப் பொத்திக்கொண்டு அம்மா மூலேக்குள்ள குந்தியிருக்கிறா.

ஆச்சிதான் மெதுவா மெதுவா நடந்து யன்னலுகளச் சாத்திறா. அவா பாவமெல்லே. நானும் போய்ச் சாத்தட்டே? அவவுக்கு ஏலாதுபோல. எங்களக் கூப்பிடிறா.

இந்த மனிசிக்குச் சொன்னாக் கேக்காது. அந்தக் கம்பிக்கிக் கிட்டப் போகாதயெண. அம்மாக்கு வேல ஆச்சிய நெடுகலும் திட்டிறதுதான்.

யன்னலச் சாத்தவேணுமெண்டா யன்னல் கம்பிக்குக் கிட்டப் போகாமல் என்னெண்டு சாத்திறது? நானும் அக்காவும் பட அறைக்கதவுகளச் சாத்தீட்டம். இன்னுங் குசினிக்கதவு சாத்தேல்ல. ஆச்சி அங்க போட்டா சாத்திறத்திக்கு. டும் எண்ட சத்தம் ஒருக்கா கூடிது. ஒருக்கா குறையிது. அம்மா எங்கள்

இழுக்கிறா. இப்ப நாங்கள் பெரிய கட்டிலுக்குக் கீழ் படுத்தி
ருக்கிறம். அம்மா இப்பவும் காதப் பொத்திக்கொண்டுதான்
இருக்கிறா. கண்ணை இறுக்கி மூடினபடி. ஆச்சி கட்டில் காலில
சாஞ்சிருக்கிறா. அம்மாக்கு இடிமுழக்கமெண்டா ஏன் இவ்வளவு
பயமோ தெரியாது.

மழை பெஞ்சிதெண்டா எனக்கு நல்ல வாசி. அப்பதான்
வெள்ளம் விளையாடலாம். வீட்டில் தொட்டியள் எல்லாம்
நிறைஞ்சிடும். கொஞ்சம் குளிரா இருந்தா ஆசையா இருக்கும்.
மாமரத்துக்குக் கீழ் நிறையத் தண்ணி நிக்முமெல்லே. அதுக்குள்ள
வெள்ளம் அளஞ்சு விளையாடுறத ஒரு நாள் அம்மா கண்டிட்டா.
சுள்ளித்தடியாலதான் குண்டிக்குக் கீழ் ஒண்டு தந்தா. மொத்தத்
தடியால அடிக்கிறதிலும் பாக்க மெல்லிசானதால அடிக்கிறது
தான் சரியா நோகுமென்ன?

எனக்கு ஆச்சியின்ர வீடு இருக்குத்தானே. அங்கபோய்
விளையாடுவன்தானே. அங்கயும் மாமரம் இருக்கு. நிறையநேரம்
நிண்டு விளையாடலாம். மழைகாலத்தில அட்டையெண்டா
எனக்கு அரியண்டம். உடன மிதிச்சுச் சாக்கொண்டு போடுவன்.
உளர்ந்து உளர்ந்து வருங்கள்.

மின்னல் மின்னேக்க நிண்டு பாக்கவேணுமெண்டுதான் ஆச.
அம்மா ஒருநாளும் விடமாட்டா.

“உனக்கு எத்தினதரமெண்டு சொல்லுறது. யன்னலுக்குக்
கிட்ட நிக்காதயெண்டு.”

இழுத்துக்கொண்டு கட்டிலுக்குக் கீழ் போட்டா. கண்ணப்
பொத்திக்கொண்டு காதையும் மூடிக்கொண்டு கிடக்கிறா.
அம்மா ஒரு கண்ணத் திறந்து பாத்தா. அப்பதான் கேட்டனான்.
ஆர் இந்த வெளிச்சத்த அடிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறதெண்டு.

“உனக்கு இந்தச் சவத்தைவிட வேற கதையில்லையோ?”
எண்டு பேசிறா.

இடி எங்கயிருந்து வருகிதெண்டு அம்மாட்டக் கேட்டனான். மேலயிருந்து வருகிது எண்டுமட்டும்தான் சொன்னவா. அவாட்டத்தான் இதுகளப் பற்றியெல்லாம் கதைக்கேலாதே. ஒருவேள மேகமும் மேகமும் இடிபடேக்கதான் வருகிதோ எண்டு நினைச்சன். ஏனெண்டா கறுப்பு முகிலும் முகிலும் மோதேக்க தானே மழை வாறது.

ஆனா ஒருநாள் ஜெகதீஸ் சொன்னான். வானம் வந்து கடலுக்க தண்ணி குடிக்குமாம். பிறகுதான் அது மேல போய் மழையா வருமாம். கீரிமலக் கடலுக்க தான் பாத்ததெண்டு சொன்னவன். ஒரு நாள் ஒரு கடலுக்க போன்னாங்கள். அங்க மூங்கில் மரமெல்லாம் நிண்டிது. அங்க நிண்டு பாத்தனான். முகில் கீழ் வரேல்ல. பிறகு வந்து குடிச்சிருக்குமெண்டு நினைக்கிறன். அங்க குடிக்கிறதுகள் எங்க போய்ப் பெய்யும்?

அப்பப்பாட்டத்தான் கேக்கவேணுமெண்டு நினைச்சப் போட்டு மறந்துபோனன். அவரிட்ட இனிக் கேக்கேலாதுதானே. முந்தி அவரிட்டத்தான் எல்லாம் கேக்கிறனான். சாகிறது எண்டா என்னெண்டு கேட்டன்.

“நெடுகலும் நித்திர கொள்ளுவினம்.” எண்டு சொன்னார்.

“அப்ப எழும்பவே மாட்டினமோ?”

“இல்ல”

“ஒருநாளும்.”

“இல்ல.”

“அப்ப அவயளுக்குப் பசிக்காதோ?”

“இல்ல.”

“கக்கூசும் வராதோ?”

“மடைச்சி உனக்கு அறிவிருக்கே? சாப்பிடாட்டி வாராது தானே.” மலரக்கா பேசிறா.

“பிறகு உந்த விசரி கேக்கிறதெல்லாத்துக்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறியளோ அப்பா.” எண்டு அப்பப்பாவயெல்லே பேசிறா. நான் சாப்பிடாட்டியும் கக்கூசுக்கு வாறதுதானே.

“இவளுக்கு விளங்கப்படுத்த மலேசியாவில இருந்து ஆள் கொண்டுவரவேணும்.” மலரக்கா புறுபுறுக்கிறா. அவவுக்கு புறுபுறு ஆத்த எண்டுதான் பட்டம்.

ஏன் சாகிறவ? என்னோட படிக்கிற வளர்மதியினர் அண்ணை செத்துப்போனாராம்.. ஏழெட்டு நாளா அவள் பள்ளிக் கூடத்துக்கே வரேல்ல. தூக்குப்போட்டவராம்.

“பயம்.”

“ஏன் பயம்?”

“உலகத்தில வாழப் பயம்”

“எனக்கு பேக்குமட்டுதான் பயம் அப்பப்பா.”

“பயந்த பீச்சாண்டி நீ போய் இந்தச் சாம்பல கோடிக்குள்ள கொட்டிப்போட்டு வா.” எண்டு மலரக்கா என்னைத் துரத்திறா.

அவா சொல்லுற வேலையள் செய்தாத்தான் விளையாடலாம். கல்லுச் சுண்டி விளையாடுறதுதான்.

அப்பப்பாவக் கேட்டா எல்லாம் சொல்லுவார். பேசவே மாட்டார். எங்கட வீட்டுக்குப் பின்னால ஒருநாள் இடி விழுந்த தாம். அங்க நிண்ட தென்னமரமெல்லாம் முறிஞ்ச விழுந்து போச்சாம். ஒரு தென்னமரம் விழுந்து எங்கட வீட்டுச் சுவர் ஒண்டு உடைஞ்சபோச்சாம். நான் அப்ப பிறக்கவே இல்லையாம். பின் வளவுக்க போய்ப் பாத்தனான். ஒரு பெரிய குழியொண்டு கிடந்திது.

வீட்டுக்குமேல ஒரு கம்பிமாதிரி ஏதோ வைச்சவிட்டா இடிவிழாதாம். கலாக்கா அம்மாவுக்குச் சொல்லேக்க கேட்ட

னான். நாங்களும் எங்கட வீட்டுக்குமேல கம்பி வைச்சா எவ்வளவு நல்லம்? பிறகு கட்டிலுக்குக் கீழ்போய் ஒழிக்கத் தேவையில்லைத் தானே.

ஆச்சி வீட்டில இருந்தா நல்லம். ஏன் அவா சிலநேரம் கோவிச்சுக் கொண்டு போறவா? அவா நிண்டா அம்மா அழு மாட்டாதானே. ஏன் அம்மாவுக்கு இடி எண்டா இவ்வளவு பயமோ தெரியாது. கதவு யன்னல் எல்லாம் ஆச்சிதானே சாத்திறது.

ஆச்சி கோவிச்சுக்கொண்டு போனாவெண்டா பனவளவுக் குள்ள இருக்கிற தன்ர கொட்டில் வீட்டுக்குள்ளதான் படுக்கிறவா. ஆச்சிவீட்ட காவலுக்குப் படுக்கப் போறதெண்டா பேப் புழுகம் எனக்கு. அம்மா சாப்பாடு கட்டித் தருவா. மச்சமெண்டா கரித்துண்டு வைச்சவிடுவா. அப்பதான் பே பிடிக்காது.

நான் ஒருநாள் திருவெம்பாவுக்குப் போகேக்க கொத்தி யாத்தையைக் கண்டனான். உண்ணாணக் கண்டனான்.

மூண்டுதரம் இரவில கதவு தட்டினா திறக்கக்கூடாதாம். பேய்தான் வந்து தட்டிறதாம். சுகந்தி சொன்னவள். மறந்துபோய்த் திறந்தா அவ்வளவுதான். கொண்டுபோய் எங்கயாவது தூர விட்டிடுமாம். ஒற்ரச் செருப்போட சுகந்தி ஒருநாள் காலம்பிற தோட்டத்துக்குள்ள நிண்டவளாம்.

அக்காக்கள் பஸ்ஸிலயெல்லே பள்ளிக்கூடம் போறவ. வேளைக்கு எழும்பவேணும். எனக்கு நல்ல வாசி. ஆச்சீட்ட நெடுகலும் படுக்கப்போகலாம். வேளைக்கே போடுவன். அம்மா இன்னும் வேளைக்குப் போகச் சொல்லுறவா. பத்த வளவு கடந்தெல்லே போவேணும். சாப்பாட்டக் கொண்டுபோய் வைச்சிட்டு அப்பப்பா வீட்டுக்கு ஓடிடுவன். அங்கதான் ஜெக தீசும் வாறவன் விளையாட. அப்பப்பா நல்லா இருட்டினாப்பிறகு தான் வாறவர். ஜெகதீசோட நான் போய்த்தான் நேசம் போட்ட

னான். அப்பவும் கேக்கிறான் வாறியோவெண்டு அம்மா அப்பா விளையாட, மாட்டெண்ணிட்டன். அப்பப்பா தோட்டத்தால சுருட்டுக் கட்டவும் போறவர். இருட்டுப்படத்தான் வருவார்.

“மூச்சு எண்டா என்ன?”

“காத்து.”

“காத்துப் போகாமல் என்னெண்டு சாகிறது?”

“உன்ர அறிவுக்கு பள்ளிக்கூடம் போகத் தேவையில்லை யெடி ஜீவி.”

மலரக்கா நெடுகலும் இப்பிடித்தான். அப்பப்பாவோட நான் கதைக்கேக்க குறுக்கும் மறுக்குமா கதைக்கிறது.

“மரங்களெல்லாம் ஆடேக்க காத்து வரும்தானே. அப்ப ஏன் சாகினம்?”

“காத்து மூக்குக்குள்ளால போய் சுவாசப்பைக்குள்ள போகாட்டி சாவினம்.”

“தூக்குப் போட்டுச் சாகிறதெண்டா என்ன?”

“கழுத்தில இறுக்கிக் கயித்தக் கட்டி காத்துப் போகாமல் செய்யிறது”

“ஏன் அப்பிடிச் செய்யிறது?”

“வாழ் விருப்பமில்லாட்டி”

“அப்பிடியெண்டா அவயளும் பேயா வருவினம்தானே? செத்தா பேயாவினமாம். மலரக்காதானே சொன்னவா.”

“பேயுமில்ல சீயுமில்ல.” அப்பப்பாவுக்குக் கோவம் வருகிது. அப்பிடியெண்டாத் தலையைத்தான் ஆட்டுவார்.

இப்பதான் மலரக்கா சுண்டி விளையாடுவமோ எண்டு கேக்கிறா. அப்போதையே அவாவக் கேட்டனான். சட்டிபான கருவவேணும். முத்தம் கூட்டவேணும். நெடுகலும் இப்பிடித் தான் சாட்டிறது. மாட்டன் எண்டிட்டு இப்ப நான் அப்பப் பாவோட கதைச்சுக்கொண்டிருக்கேக்க வரட்டாம்.

அண்டைக்கொருநாள் சுண்டி விளையாடேக்கதான் அந்தப் பேய் வந்திது. நான் எட்டுக் கல்லு சுண்டி எடுத்திட்டன். அந்த நேரமாப் பாத்து வந்து குழப்பீட்டிது. கொத்தியாத்த யெண்டா குந்திக்கொண்டே இருக்கும். ஆனா இந்தப் பேயெண்டா ஓடித் திரியிது. நானும் ஜெகதீசம் கோடிக்க ஓடிற்றம். மலரக்காவுக்கு கொத்தியாத்தயெண்டா பயம். ஆனா பேயெண்டா பயமேயில்ல. அதோட ஒரு நாள் கதச்சுக்கொண்டு நிக்கிறா. சின்னப் பிள்ளயளத் தான் பே பிடிக்குமாம். எனக்கு பே எண்டாலே பேப்பயம்.

இந்தப் பேயைப் பற்றி ஒருத்தருக்கும் சொல்லேலாது. சொன் னா மலரக்கா விளையாட வரமாட்டா. எனக்கும் ஜெகதீசுக்கும் மலரக்காவுக்கும் மட்டும்தான் தெரியும். அவன் சொல்லுறான் பேக்கும் தெரியுமெண்டு. பேக்கு கண்ணில்லத் தானே. அப்ப என்னெண்டு தெரியும்?

அப்பப்பாவுக்கு மீன்பொரியலெண்டா விருப்பம். ஆச்சி வீட்ட போகேக்க அம்மா தந்துவிட்ட சாப்பாட்ட அப்பப் பாவுக்கெண்டு கோடிக்க கொண்டுபோய் வைச்சனான். ஆனா அவர் பேயா வந்து சாப்பிடவேயில்ல. நாய்தான் சாப்பிட்டிது.

ஆச்சி என்னத் தேடப்போறா. மலரக்காட்ட சொல்லிப் போட்டுப் போவமெண்டுதான் கதவத் திறந்தன். அந்தப் பே படுத்திருக்கு. அவவுக்கு விசர். பே பிடிக்குமெண்டு தெரியு மெல்லே. ஒருவேள அவவப் பிடிச்சவச்சிருக்கோ? பயமாக் கிடக்கு.

ஒரு நாள் அவாட்டக் கேட்டன்.

“அறம்பிறமா கேள்விகேட்டியெண்டா நெல்லிக்காயும் ஆயவிடமாட்டன். சுண்டி விளையாட வரவும்மாட்டன். எண்டிட்டா. அதுக்குப் பிறகு நாள் கேக்கிறேல்ல.

உன்னை ஆர் கதவத் திறக்கச்சொன்னதெண்டு கன்னத்தில் அடிச்சுப்பேர்ட்டா.

அண்டைக்கு ஒருநாள் பேய் வீட்டுக்குள்ள ஓடறரிது. தட்டி ஓட்டேக்குள்ளால பாத்தனான். நித்தியண்ணேன்ர முகம் மாதிரி கிடந்திது. மலரக்காவும் பக்கத்தில நிக்கிரா. ஜேகதீசிட்டச் சொன்னன். ஆனா அந்தப் பேயக் காணேல்ல. அதுக்குள்ளதானே ஓடினது.

அப்பப்பா கண்டாரெண்டா பேய அடிச்சத் துரத்தீடுவார். அவரிட்டச் சொல்லவும் ஏலாது. பிறகு நெல்லிக்காய் ஆய விடமாட்டா.

ஆச்சிக்கு எப்பவும் அயதி. கோழி அடைக்க மறந்து போடுவா. இரவு எட்டு ஒன்பது மணியாப் பாத்து “கோழி அடைக்க அயத்துப்போனனெடி. வா அடைப்பம்.” எண்டுவா. எனக்கு இருட்டுக்குள்ள வெளியால போகப் பேப் பயம். அவானர் சீல நுணியப் பிடிச்சுக்கொண்டுதான் போவன். அங்கால இங்கால பாக்கிறதே இல்ல. பேய் இருட்டா இருக்கும். திருவம்பாவைக்கு காலமேல எழும்பிப் போகேக்கையே கொத்தியாத்த இருக்கிற பக்கம் பாக்கிறேல்ல. சிலநேரம் குடையால மறச்சுக்கொண்டு போறனாங்கள்.

“ஐயோ அதால போகாதயெணை. கொத்தியாத்த இருக்குமெணை.”

சொல்லச் சொல்ல ஆச்சி அதாலதான் போறா. “பா. பா. பா. பா. பா. பா.” மூண்டு கோழி பிடிச்சிட்டம்.

அந்த நொண்டிக் கோழியத்தான் இன்னும் கானேல்ல. எங்க போச்சுதோ?

பொழுதுபட அப்பப்பா வீட்டுக்குக் கிட்டத்தானே கண்டனான். அங்க போய்ப் பாப்பம்.

பேக்காத்து அடிக்கிது. இப்ப லாம்பு நூந்திதெண்டாத்தான் மணியா இருக்கும். எனக்கு நடுங்கிது. பே வந்தா அவ்வளவுதான். நொண்டிக் கோழி எங்கயேன் விழுந்து கிடக்கோ தெரியாது. ஒருக்காத் தூக்கிவிட்டனான். நடந்திது. பிறகு எங்கயாவது விழுந்திருக்கும்.

“என்னப்பு? நீ இங்க என்ன செய்யிறா?”

ஆச்சி கேட்டாப் பிறகுதான் பாத்தன் மலரக்கான்ர பின் வளவுக்குள்ள நித்தியண்ண நிக்கிறார். நொண்டிக் கோழிய கண்டனியளோ எண்டு கேக்கிறத்துக்குள்ள மலரக்கா கொட்டிலுக்குள்ள ஓடறரா. நித்தியண்ணையும் பாக்கேல்லையாம்.

அதில பேயினர் வெள்ளச் சீலை கிடக்கு. நான் கிட்டவே போகேல்ல. பயந்துபோனன். ஆச்சிக்குச் சொன்னன். அது பேயினர் சீலையாத்தான் இருக்கவேணும் எண்டு. பேயும் இல்ல கீயும் இல்லயாம். நான் கண்டதெண்டு சொல்லுறன். நம்பிறா இல்ல. மறந்துபோய் ஆச்சிக்குச் சொல்லிப்போட்டன். ஒருத் தருக்கும் சொல்லவேண்டாமெண்டு ஆச்சிக்குச் சொன்னான். அவா சொல்லமாட்டாதானே.

அப்பப்பாட்டக் கேக்க வேணுமெண்டுதான் யோசிச்சனான்.

பாம்பு செட்ட களட்டிறுதுதானே. ஒரு நாள் சாரப்பாம்பினர் பெரிய செட்டயொண்டப் பாத்தனான்.

“பே நெடுகளும் வெள்ளச்சீலைதான் கட்டிறதோ?”
அப்பப்பாட்டக் கேட்டனான். ஒண்டுமே சொல்லுறார் இல்ல.

அண்டைக்கு அதில கிடந்தது பேயினர் சீலையாத்தான்
இருக்கவேணும். பேக்கு ஆர் சீலை வேண்டிக் குடுக்கிறது?

காலம பள்ளிக்கூடம் பேகேக்க போய் பாக்கிறன். அதக்
காணேல்ல.

“விளையாட வாறியோ?” எண்டு ஜெகதீசக் கேட்டன்.
மாட்டானாம்.

“கோழ்முட்டி”

“நீதான்”

பேயப்பற்றிச் சொல்லாதயெண்டு எத்தினதரம் உனக்குச்
சொன்னது.

நான் சொல்லேல்ல

“நீ சொன்னனீ. எனக்குத் தெரியாதெண்டுமட்டும் நினைக்
காத. உன்ர கோச்சிக்கு எல்லாத்தையும் சொல்லிப்போட்டா
யென்ன. இனிமேல் அங்க விளையாடப்போகேலாது.”

மலரக்காட்டப் போனனான். முத்தத்தில இருந்தவா.
அரியண்டம். அது முழுத்திலும் துப்புதுப்பெண்டு துப்பி
வைச்சிருக்கிறா. சுகமில்லியோர் தெரியாது. கிட்டப்போறன்
அப்பதான் சொல்லுறா “இனிமேல் இந்த வீட்டுப்பக்கம்
வராத” எண்டு. எனக்கு அழகையா வந்திது. “நெல்லிக்காயும்
ஆயேலாதோ?” எண்டன் எனக்கு விசரக் கிழப்பாம இப்ப போ
எண்டிறா.

கக்கூசிநுக்க பனையெடிக்குப் போறன். அப்பதான் அப்பப்பா வீட்டுப்பக்கமா எல்லாரும் கத்திக்கொண்டு ஓடினம். நானும் பின்னால ஓடினன்.

அப்பப்பான்ர கழுத்தில கயிறு இருந்திது. எல்லாரும். அழுகினம். அப்பப்பா செத்துப்போனாராம். இனி அவர் நெடுகலும் நித்திரதான் கொள்ளுவார். எழும்பவே மாட்டாரோ?

பேயும் செட்ட களட்டிறதோ எண்டு கேக்கவேணுமெண்டு யோசிச்சனான். காத்துப் போகாமத்தானே செத்தவர். நான் ஒருக்கா கொப்பியால விசுக்கட்டோ? காத்துப் போகுமெல்லே. "அப்பப்பா! அப்பப்பா!" ஐயோ அவையள் என்னை அப்பப்பா வுக்குக் கிட்டப் போகவே விடுகினமில்ல.

கடுதாசிப் பூ

நாலைஞ்சு கனகரம்பரைகளும் இடையிடையே மல்லிகைகளும் வைத்துக் கட்டிய மாலை. நார்தான் கூடத் தெரிந்தது. பூமாலை என்பதனைவிட நார் மாலை என்றே சொல்லலாம். தான்தான் கட்டியது என்றான்.

“நிர்மலாவிற்கு முன் வந்துநின்று நீர் என்னைக் கலியாணம் கட்டுறன் எண்டு சொன்னனீரெல்லே. இப்ப மாலையைப் போட்டே?” என்று கேட்டான் மதியழகன். நிர்மலாவிற்கு அதிர்ச்சியாகவும் வெட்கமாகவும் விருப்பமாகவும் இருந்தது.

ஆனால் மதியழகனுக்கு மண்டேக்கை ஒண்டுமில்லை. இவ்வளவுபேருக்கு முன்னாலையும் வந்து கேட்கிறதோ? என்று நினைத்தாள். அதனால் பேசாமல் நிண்டாள்.

மதியழகன் நிர்மலாவின் கழுத்திற்குக் கிட்ட கொண்டு சென்றான். ஜீவி, நிர்மலா, கேதீஸ், கிருபா, விசயா, நிருபா எல்லோரும் பார்த்திருக்க மதியழகன் துணிச்சலாக மாலையை நிர்மலாவின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டு இன்னுமொரு மாலையை அவளிடம் நீட்டினான். அவன் மாலை போடும்போதே எல்லோரும் சிரித்தார்கள் அல்லவா? அதுதான் நிர்மலா மாலையை வாங்காமல் நின்றாள். அவள் வாங்க மறுக்கத் தன் கழுத்தில் தானே போட்டுக்கொண்டான். சிரிப்பொலி வகுப்பறைக்குள்.

“தாலி எப்ப கட்டிற்று?” கேதீஸ் கேட்க எல்லோரும் மீண்டும் சிரித்தார்கள் ஜீவியைத் தவிர!

மதியழகன் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னரே ஒரு தாலி செய்து நிர்மலாவிற்குப் போட்டுவிட்டான். செய்ததைப் பார்த்த வர்கள் போடும்போது பார்க்கவில்லை. நிர்மலா நினைப்பது போல் அவன் அவ்வளவு முட்டாள் இல்லைத்தானே.

கேதீஸ் - விசயா

மதியழகன் - நிர்மலா

என்று ஒவ்வொரு சோடிகளின் பெயர்களையும் கிருபா பேப்பரில் எழுதி மற்றவர்களுக்குக் காட்டினான்.

ஜீவி- என்ற பெயருக்கு பக்கத்தில் மட்டும் இடைவெளி இருந்தது. ஒன்றுமில்லை என்றுதான் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஜீவியின் பார்வையில் அது இடைவெளியல்ல. ஒரு பெயர் இருந்தது. அந்தப் பெயர் மெதுவாக அசைந்தது. அவள் கண்களில் இருந்து வெளியே வந்து பேப்பரில் அமர்ந்தது. ஜீவன்! பின் பறந்துவந்து மனதுக்குள் இருந்தான் காற்றைப்போல் அசைந்து! அவள் கண்களில் தெரியுமளவிற்கு மட்டுமாக!

ஜீவிக்கு அழகை அழகையாக வந்தது.

ஜீவன் ஏன் திரும்பி வரேல்லை?

ஜீவன் இப்ப எங்க இருக்கிறான்?

ஜீவன் எப்ப திரும்பி வருவான்?

கலியாணவீடு முடிஞ்சு திரும்பவும் பாடம் நடந்தது. பாடம் ஓடியது என்று சொல்லலாம் ஜீவிக்கு! தமிழ்ப் பாடத்தில் வாத்தியார் என்ன சொன்னார்? அவளுக்கென்ன தெரியும்?

அவளில் ஜீவன் மட்டுமே இருந்தான். நின்றான். சிரித்தான். மாலையும் போட்டான்.

பைகளைக் காவிக்கொண்டு எல்லோரும் வீடுகளுக்கு நடந்தனர். தோளின் ஒரு பக்கத்தை இழுத்தது துணிப் பை. மனத்தில் மசுக்குட்டிகள் வந்து அரித்ததுபோல் இருந்தது ஜீவிக்கு. வீட்டை நெருங்கினாள். இது ஜீவனின் வீடு. பள்ளியால் வரும்போது ஜீவன் வீட்டுப் பக்கமாக வந்துதான் அவள் தனது வீட்டிற்குப் போகவேண்டும். அவளையும் விட உயர்ந்து வளர்ந்து நிற்கிறது பனைமரம்போல் மதில்! கேற்றில் நின்று மட்டும்தான் நோட்டம் விடமுடியும்.

ஏன் இவ்வளவு நாளும் வரேல்ல? மூண்டு நாளில திரும்பி வருவம் எண்டுதானே சொன்னவையாம்.

நிறைய மாதங்கள் மனிதரின் வாசனையின்றி தனியே கிடக்கிறது வீடு! இன்னும் அது பாழடைந்த வீடு என்ற மாபெரும் பட்டத்தை வாங்கவில்லை. பழுதாகிக் கொண்டிருக்கும் வீடாக கறையான்கள் அரித்திருக்கலாம் என்று சந்தேகப் படுமாறு தனது ஸ்ரேட்டஸ்சைப் பெற்றிருக்கிறது. அவ்வளவு தான்.

ஜீவியைத் தவிர வேறு யாரும் அந்த வீட்டைக் கவனிக்க வில்லை என்று சொல்ல முடியாது. சிலருக்கு இருந்தது அக்கறை உள்ளே இருக்கும் பொருட்கள் மீது!

அடுக்கு மல்லிகை, அதுக்குப் பக்கத்தில் கனகாம்பரை, நிறையக் குறோட்டன்ஸ் எல்லாமே இறந்து பிரேதமாகும் நிலையில். தாகம்! தாகம்! என்று கத்தியபடி நின்றன.

எப்ப வருவினம்? அருமந்த பூக்கண்டுகளெல்லே?

முதலாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது ஜீவனும் ஜீவியுடன்தான் படித்தான். யார் யாரைக் கலியாணம் கட்டுவது என்று சொல்லும்போது ஜீவன் ஜீவியைத் தான் கலியாணம் கட்டப் போவதாகச் சொன்னான். மழைபெய்து ஈரலிப்பாக இருக்கும் நிலத்தைப்போல் ஜீவியின் நெஞ்சு குளிர்ந்துபோனது.

ஜீவி வீட்டுக்குக் கிட்டத்தான் ஜீவனின் வீடு. முன்னரெல்லாம் விளையாடிய ஆட்களை விட்டுவிட்டு இங்கேயே விளையாட வந்தாள்.

ஜீவன் வீட்டுக்காரருடன் நித்தி ஆட்களும் கோபம் என்ற படியால் நித்தி அண்ணையும் அங்கு வராமல் இருந்தது அவளுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

ஜீவனுக்குத்தான் இதனால் கூடாத பெயர் ஏற்பட்டது. பெட்டையோடையே எப்பவும் விளையாடினாள். பெட்டையன் என்றெல்லாம் கிருபா, மதியழகன், கேதீஸ் எல்லோரும் நக்கல் அடித்தார்கள். தங்களோடை விளையாடித் தோத்ததால்தான் விளையாட வருவதில்லை என்றும் கேதீஸ் சொன்னான்.

ஜீவனுக்கு அதைப் பற்றி அக்கறை இல்லைத்தானே. அவன் சில வேளைகளில் ஜீவி வீட்டிற்கு விளையாடப்போனான். வைக்கோலுக்குமேல், கோடிக்குபின், முற்றத்தில் என்று மாறி மாறி இடம்மாற்றி விளையாடினார்கள். சில வேளை ஜீவியின் அம்மா ஜீவிக்கு தேத்தண்ணி கொடுக்கும்போது அவனுக்கும் கொடுத்தாள். ஆரம்பத்தில் இருவரும் விளையாடிக்கொண்டு இருக்கும்போது ஜீவியை மட்டும் உள்ளே கூப்பிட்டு “இந்தா இந்தத் தேத்தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுப்போ” என்று கூறினாள். ஜீவிக்கு ஜீவனை வக்கோலுக்குப் பின்னுக்கு விட்டிட்டு இங்கே தனிய ரீ குடிப்பது கவலையாக இருந்தது. அம்மாவிடம் கேட்டால் பேச்சுத்தான் கிடைக்கும். ஒரே இழுவையில் மண்டிவிட்டு ஓடினாள்.

இன்னொருநாள் ஜீவி ஜீவன் வீட்டில் விளையாடும்போது ஜீவனின் அம்மா ஜீவிக்கும் தேனீர் கொடுத்தாள். இதை அவள் தனது தாயார் ராசமணிக்குச் சொன்னபோது அவள் முதலில் நம்பவேயில்லை. “உண்மையாத்தான் தந்தவாவோ?” என்று கேட்க ஜீவி “சத்தியமா, அம்மாவாணை.” என்று சொல்லி அம்மா விடம் பேச்சும் வாங்கினாள். “சும்மா கண்ட கண்ட விசயத்துக் கெல்லாம் ஏன் என்னைக் கொண்டு சத்தியம் செய்யிறாய்?” என்று சொல்லித் தலையில் குட்டினாள். எப்படியோ நம்பியதினால் பின்னைய நாட்களில் ஜீவிக்கு வைக்கும் தேனீரில் பிரித்து ஒரு பகுதியை ஜீவனுக்கும் கொடுத்தாள் ராசமணி.

ஜீவியைப் போலவே ஜீவனும் வெள்ளையாக கறுப்பு முழியுடன் இருந்தான். அவர்கள் ஒன்றாகத் திரிவதைப் பார்த்தவர்கள் சில வேளைகளில் இருவரும் சகோதரர்கள் என்று கூட நினைத்ததுண்டு. அப்படிச் சொன்னபோது ஏனோ தெரியவில்லை ஜீவிக்குக் கோபம் வந்தது. பிடிக்கவேயில்லை.

தோளிலிருந்து பை களண்டு விழும் நிலையில் இருந்தது. ஜீவி கேற்றில் ஏறிநிண்டு எட்டிப் பார்த்தாள். குறோட்டன் களுக்குப் பக்கத்தில்தான் கடுதாசிப் பூமரங்கள் இருந்தன. மரம் மட்டுமே இருந்தது. ஒரு பூகூட இல்லை. பிங் கலரும் வெள்ளையும் பூத்தன முன்னர்.

“இந்தாரும். இது உமக்குத்தான்.” பின் கோடியில் நிற்ற வளிடம் வந்து கொடுத்தாள். இலைகளுக்கிடையே கடுதாசிப் பூக்கள். வெள்ளை நிறத்தில். “உம்மையா எனக்கோ?”

“ம்” தலையைச் சூரன் போல் ஆட்டினான்.

ஜீவிக்குப் பேச்சந்தோசம். ஒரு கரையில் தரையில் அவற்றைப் மெதுவாகப் படுக்கவைத்துவிட்டு ஜீவனுடன் விளையாடினாள். பின் கடுதாசிப் பூக்கொப்பை எடுத்து சட்டைக்

குள் வைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடினாள். ஜீவனின் அம்மா கண்டுவிட்டால் அவ்வளவுதான்!

அறைக்குள் போய் கட்டிலுக்குக் கீழே ஒரு இடத்தில் ஒளித்துவைத்தாள். இரண்டு மூன்று நாட்களில் அது சோர்ந்து விழுவதாக இருந்தது. கடுதாசிப் புவென்றால் கடுதாசி மாதிரி பழுதாகாது என்று நினைத்தவளுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. செவ்வரத்தம் பூவுக்கோ அல்லது இலைகளுக்கு செய்யிற வேலை தான் இவருக்கும் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தவள் தமிழ்ப் பாடக் கொப்பியை எடுத்து பின்பக்கத்திலிருந்த சில ஒற்றை களைத் தட்டி ஐந்தாவது ஒற்றையும் போனபின் ஆறாவதில் மெதுவாகப் படுக்க வைத்தாள். அது பக்குவமாய் படுத்துக் கொண்டது. அதன் பின்னர் அவளுக்கு நிம்மதியாய் இருந்தது. இரண்டு ஒற்றைகளுக்குமிடையே அவற்றைச் சேர்த்து மூடும் போது நசிபடுவது ஜீவிக்குக் கவலையாக இருந்தாலும் அங்கு அவை பாதுகாப்பாய் இருக்குமென்கின்ற நம்பிக்கையில் நிம்மதியடைந்தாள்.

அதன் பின்னர் ஒரு நாள் இருவரும் கோடிக்குள் விளையாடும்போது “நாங்கள் கலியாணம் முடிப்பமோ?” என்று ஜீவன் கேட்க ஜீவியும் ஒமெண்டு தலையாட்டினாள்.

கேற்றினில் இருந்து இறங்கி ஜீவி வீட்டுக்கு நடக்கத் தொடங்கினாள். மெல்லிய கால்களை எடுத்துவைப்பதே உலக்கைகளைத் தூக்கிவைப்பதுபோல் இருந்தது.

ஜீவன் ஏன் இன்னும் வரேல்ல?

றெயினில்தான் போனவை?

ஆனா இப்ப ரெயின் ஓடுறேல்ல. அதனால்தான் திரும்பி வரேல்லையோ?

கொழும்புக்குப் போற விடயத்தை ஜீவன் அவளுக்குச் சொல்லவில்லை. ராசமணி கதைத்தபோதுதான் ஜீவி கேட்டாள். அன்று பள்ளிக்குப் போகும்போது வழமையாக அவன் வீட்டுக்குச் சென்று “ஜீவன்! ஜீவன்!” என்று கூப்பிட்டாள். அவனின் அம்மா வந்து ஜீவன் குளிச்சுக் கொண்டிருக்கிறான். பள்ளிக்கூடம் வரமாட்டான் என்று சொல்ல ஜீவியும் இன்று மட்டும்தான் வரமாட்டான் என்று நினைத்தாள். வகுப்பில் ஜீவனாக்கள் கொழும்புக்குப் போகினம். மூன்று நாள் வரமாட்டினம் என்று சொல்லப்பட்டது. பிறகு கொஞ்சநாள் வரமாட்டினம் என்று சொல்லி, அதன் பின் அவனைப் பற்றிக் கதைப்பதே நின்றுவிட்டது. ஜீவிக்கு மட்டும் கவலை தாளமுடியாமல் இருந்தது. எப்பவாவது திரும்பி வருவான் என்கின்ற நம்பிக்கை மட்டும் தென்னைமரம்போல் நின்றுது.

ஓட்டி மிகவும் மெலிந்த நிலையில் இருந்த கடுதாசிப் பூக்களை மெதுவாக எடுத்து இரண்டாம் வகுப்புப் புத்தகத்திற்குள் வைத்தாள். பின் மூன்றாம் வகுப்புக் கொப்பியையும் நான்காவது கொப்பி மெத்தைகளிலும் அவை தவழத் தொடங்கின. மிகவும் மெலிந்தது மாத்திரமின்றி அம்மாவின் நீண்ட காலமாக றங்குப் பெட்டிக்குள் இருந்து ஓட்டைகளைப்போட்ட பட்டுச் சாறி போல் சிறிய ஓட்டைகளையும் போட்டுக் கொண்டன. அவை இனி எவ்வளவு காலம் கொப்பி மெத்தைகளில் கிடக்குமோ? இப்படியே ஓட்டைகள் பெருத்துவிடுமோ? என்று எண்ணிக் கவலைகொள்ளும் காலங்களில்தான் ஒரு அதியம் நிகழ்ந்தது.

ஜீவன் வீட்டுக்காரர் மீண்டும் திரும்பி ஊருக்கு வந்தார்கள்! ஜீவிக்கு நம்பவே முடியாமல் இருந்தது. கடுதாசிப் பூவுக்கு கலர் எல்லாம் வைத்து புத்தகத்துக்குள்ளிருந்து பறந்து வெளியே வந்து ஆடியது. ஓட்டைகளைக்கூடக் காணோம்!

ராசமணியுடன் ஜீவி மறுநாளே ஜீவன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். ஜீவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். தலைமயிர் கூடுதலாக வளர்ந்து நெற்றியைகூட மறைத்திருந்தது. அவனும் ஜீவியளவே உயர்ந்திருந்தான். ஆனால் கறுத்திருந்தான். நாளைக்கு திங்கட் கிழமை. ஜீவன் மீண்டும் பாடசாலைக்கு வருவானாம். ஜீவிக்கு யோசனையாக இருந்தது. ஏ வகுப்பில் விடுகினமோ அல்லது பீ வகுப்பில் விடுகினமோ தெரியாது.

“முருகனே! ஜீவன் எங்கடை வகுப்புக்குத்தான் வர வேணும்.” என்று வேண்டிக்கொண்டாள். இம்முறை முருகனுக்கு கொஞ்சம் அனுதாபம் வந்ததோ தெரியவில்லை. ஜீவன் வந்தான். அவள் வகுப்புக்கு. அதுமட்டுமா? அவள் இருந்த வரிசைக்கு நேரே பெடியள் வரிசையில் அவன் இருந்தான். ஜீவிக்கு சந்தோசம் பறந்தது.

ஜீவன் கொண்டுவந்த தண்ணீர்ப் போத்தல் கதிரையில் தொங்கியது. மஞ்சள் நிறமாக வட்டமாக தண்ணீரை உள்ளே வைத்திருக்கும் பெருமையுடன் அது நிமிர்ந்து நின்றது.

ஜீவிக்கு தண்ணீர்ப் போத்தல் வேண்டுமென்று ஆசை.

“பள்ளிக்கூடத்தில் பைப்பிருக்குதானே. குடிக்கலாம். தண்ணிப் போத்திலும் இல்லை. ஒரு கின்னிப் போத்திலும் இல்லை.”

“எனக்கு இடையிலை தண்ணி விடாக்கிது. எனக்குத் தண்ணிப் போத்தில் வேணும்.”

“இப்ப நல்ல அடிவேண்டப்போறா.”

“அக்காக்களுக்கு மட்டும் குடுங்கோ. அவயளுக்குத்தான் எல்லாம் வேண்டி வேண்டிக் குடுங்கோ.”

“வாய் காட்டிக்கொண்டு நிக்கப் போறியோ?” ராசமணி ஜீவியின் வாயில் தனது விரல்களால் சுண்டிவிட்டாள். துடித்துப் போய் சொண்டுகள் கத்தின. ஜீவி அழுதபடி பலா மரத்துக்குக் கீழேபோய் நின்று அழுதாள்.

அவவுக்கு பாம்பு ஏதாவது வந்து கையில் கொத்தவேணும் என்று சாபமிட்டாள்.

கணக்குப் பாடம் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஜீவிக்கு ஒரே தாகமாய் இருந்தது. இன்று காலையில் வயிற்றுக்குள் போன புட்டுக் கட்டிகள் தேங்காய்ச்சம்பலுடன் தொண்டைக்குள் வந்து நின்று தண்ணி ஊத்து, தண்ணி ஊத்து, என்றபடி நின்றன.

தண்ணி குடிக்கப்போறது எண்டு கேட்டால் ரீச்சர் விட மாட்டா.

கையை உயர்த்தி “ரீச்சர் ஒண்டுக்குப் போகவேணும்.” என்றாள்.

“இன்ரேவலுக்குப் போகலாம்”

ஜீவிக்கு விசராய் இருந்தது. தேங்காய்ப்பூ தன் வேலையை அதிகமாகக் காட்டியது. எரிவோ எரிவு.

“ரீச்சர் தண்ணி குடிக்கப் போகலாமே?”

“நீ வகுப்பைக் குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறாய். கையை நீட்டு.”

“சளார்!”

ஜீவி சின்னக் கையை இழுத்து இரண்டு தொடைகளுக்கு மிடையில் வைத்து அமத்தினாள். வலி மட்டும் போகவில்லை.

“இந்தாரும். தண்ணி வேணுமெண்டாக் குடியும்.” ஜீவன் தனது தண்ணிப்போத்தலை நீட்டினான். ஜீவிக்கு நம்பமுடியாமல் இருந்தது. வட்டமாக மஞ்சள் கலரில் அழகாக இருந்த தண்ணீர்ப் போத்தலை தனது கைகளில் ஏந்தி தண்ணீர் கழுத்தில் வாய்க்கால் கட்டியதையும் அசட்டை செய்யாமல் குடித்தான். கொழும்பிலை வாங்கினதுபோல இருக்கு என்று எண்ணினான். ஆனால் ஜீவனிடம் கேட்கவில்லை. முதலாம் வகுப்பில் இருந்ததுபோல் ஜீவனுடன் இப்பவெல்லாம் கதைப்பதில்லை. வெள்ளைச் சட்டையிலும் துளித் துளியால் ஜீவனின் போத்தல்த் தண்ணீர் புள்ளிகள் போட்டு விரைவில் மறைந்துபோயின. பக்கத்தில் இருந்த கிருபா கேதீஸின் காதுகளில் ஏதோ குசுகுசு என்று சொன்னான்.

மறுநாள் காலை பள்ளிப் பையை எடுத்துக்கொண்டு ஜீவன் வீட்டுக்கு வந்து “ஜீவன்! ஜீவன்!” என்று கூப்பிட “அவன் போட்டான்” என்று அவனது தாய் சொன்னாள்.

கொழும்பில இருந்து வந்த ஒரு நாள் கூட ஜீவனோட சேந்து பள்ளிக்கூடம் போகெல்ல. இண்டைக்கெண்டாலும் அந்தக் கடுதாசிப்புவைக் காட்டவேணும்!

ஒவ்வொரு நாளும் அவள் அவற்றைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் மீண்டும் மூடிவைத்தாள். அவைகள் தொடர்ந்தும் தம் நிறங்களைத் தொலைத்தவண்ணமிருந்தன.

விளையாடக் கேட்டாலும் ஜீவன் வாறெல்ல. நிர்மலாவின் அண்ணனுடன்தான் அவனுக்கு விளையாட்டு.

நெடுகலும் அவை வீட்டையே போறது? ஜீவிக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. அங்கே அவளும் போகமுடியாதே. அந்த நித்தியன் நிற்பான்!

கலை விழாவிற்காக எல்லா வகுப்புகளும் தங்களைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தன.

நடனங்கள் நாடகங்கள் என்று வகுப்பில் மாணவர்கள் ஆரவாரமாகப் பழகிக்கொண்டிருந்தார்கள். இறுதியில் திறமை சாலிகளுக்குப் பரிசு கிடைக்கும்!

ஒரு அரசன் அரசியுடன் வாழ்ந்தான். அவையளுக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. பிள்ளையைப் பெத்த கையோட அரசி இறந்துவிட்டாள். மகள் நல்ல வடிவாக இருந்தாள்.

அரசன் இன்னுமொரு பொம்பிளையை மணந்து கொண்டார். அந்த அரசி மிகவும் வடிவாக இருந்தாள். ஆனால் தான் தான் உலகத்திலேயே வடிவெண்டு எண்ணமாம். கண்ணாடியைப் பார்த்து யார் வடிவு என்று கேட்க இளவரசிதான் வடிவு என்று கண்ணாடி சொன்னதால அவளைக் காட்டுக்கு அனுப்பி கொல்லச் சொன்னாளாம். எரிச்சல் பிடிச்ச அரசி. பிறகு கொஞ்ச நாளையாலை இளவரசி சாகேல்லை என்று தெரிஞ்சு தானே குனியக்காரி வேசத்தில அப்பிளுக்குள்ள நஞ்சு வைச்சுகொண்டு காட்டுக்குப்போய் அப்பிளை இளவரசி தின்னக் குடுத்தாளாம்.. ஆனால் இளவரசி தப்பீற்றாளாம். பிறகு அவளை ஒரு அரசனின் மகன் காப்பாத்திக் கலியாணமும் செய்தானாம்.....

நிர்மலா மூச்சு விடாமல் ஜீவிக்குச் சொன்னாள். ஜீவி இரண்டு நாள் பள்ளிக்கூடம் வரவில்லையல்லவா? அவளுக்கும் கதை தெரிந்திருக்கத்தானே வேணும்.

Snow white And The Seven dwarfs.

ஜீவன் ஒரு இளவரசன். முடிவில் இளவரசியைத் தூக்கிக்கொண்டு குதிரையில் போகவேண்டும்.

ஜீவனுக்குப் பக்கத்தில் நிர்மலா இளவரசியாக நின்றாள். ஜீவிக்கு அழகையாக இருந்தது.

ஜீவி காய்ச்சல் என்று இரண்டு நாட்கள் வீட்டில் நின்றாள். அந்த நாள்ப் பார்த்து தெரிவுசெய்திருக்கிறார்கள். சூனியக்காரிக்கு ஜீவியை நடிக்க விடலாம் என்று ஆங்கில ரீச்சர் சொல்ல ஜீவி உடனேயே மறுத்தாள்.

நிர்மலா சொன்னாள் "பஸ் பண்ணாதையும். இன்னும் மூண்டு கிழமைதான் கிடக்கு" என்று. சொல்லும்போதுதான் தான் ஏழு குள்ளர்கள் பற்றியும் ஜீவிக்குச் சொல்ல மறந்தது ஞாபகம் வந்தது. அவள் ஜீவிக்குக் கிட்ட வர ஜீவி கொஞ்சம் தள்ளிப்போய் நின்றாள்.

உறுதியாக நின்றாள் ஜீவி. சூனியக்காரிக்கு தான் நடிப்பதில்லையென்று. அதனால் சூனியக்காரியாக விசயா தயாராகி விட்டாள். கெட்டவளாக இருந்தபோதும் அரசனின் அரசிக்கு நடிக்கலாம் என்று நினைத்தாள் ஜீவி. ஆனால் நிருபா வசனங்களைக்கூடப் பாடமாக்கத் தொடங்கிவிட்டதால் அரசி பதவியும் போய்விட்டது.

கண்ணாடியைப் பார்த்து அரசி கேட்கிறா:

"Looking-glass, looking -glass, on the wall, Who in this land is the fairest of all?"

The looking-glass answered,

கண்ணாடி பதில் சொன்னது:

Thou, o queen, art the fairest of all."

அரசிக்கு சந்தோசம் என்பதால் நிருபா முகத்தில் சிரிப்பு மலர்ந்தது!

கண்ணாடியைப் பார்த்து அரசி கேட்கிறா:

Looking-glass, looking-glass, on the wall, Who in this land is the fairest of all?"

It answered,

கண்ணாடி பதில் சொன்னது:

Thou art fairer than all who are here, lady queen. But more beautiful still is Snow White, as I ween."

அரசிக்கு இப்போது ஆத்திரம் வந்தது. கண்ணாடியைத் தூக்கியெறியுமளவிற்கு!

எல்லோரும் என்னென்ன உடுப்புகளைத் தயார் செய்ய வேண்டும் என்று ஆங்கில ரீச்சர் விளங்கப்படுத்தி அது பற்றிக் கதைப்பதற்கு அம்மாக்களை அடுத்தநாள் பள்ளிக்கு வரும்படி சொன்னா. ஜீவியின் அம்மா தோட்டத்துக்குப் போயிருந்த படியால் வரவில்லை. ஜீவனின் அம்மாவிடமே கேட்டுவரும்படி சொன்னாள்.

விசயா வீட்டில் அவள் நடிக்க சம்மதிக்கவில்லை என்றதால் எப்படியோ ஜீவி சூனியக்காரிக்கே நடிக்கவேண்டியிருந்தது. அரசிதானே சூனியக்காரியாக மாறி வாறா. அப்பிட்யெண்டா நிருபாவே அதுக்கும் நடிக்கலாம்தானே? ஏன் நான் நடிக்க வேணும்?

ஜீவியின் கேள்விகள் நியாயமானவை. வாய்விட்டுச் சொல்லும் துணிச்சல் இருக்கவில்லை. சொன்னாலும் கேட்க அவர்களுக்கு நேரமும் இருக்கவில்லை. கலை விழாவிற்கான நாள் விரைவாகக் காலடி எடுத்துவைத்தது.

இளவரசியை இளவரசன் குதிரையில் ஏற்றிச் செல்லும் காட்சி வரும்போதெல்லாம் கண்களை மூடிவிடவேண்டும் போலிருந்தது.

நிர்மலா ஏன் இவ்வளவு பக்கத்தில் ஜீவனோடு நிக்க வேண்டும்? கொஞ்சம் தள்ளி நிக்கலாம்தானே? ஜீவி சம்பல் உண்ணாமலேயே வயிறு எரிந்தது. பிடித்து நுள்ளவேண்டும் போல் இருந்தது நிர்மலாவை! ஜீவி விக்கி விக்கி அழுதது அவனுடைய தண்ணீர்ப் போத்தலுக்குக்கூட கேட்டிராது.

கலைவிழா முடிந்து மீண்டும் பாடங்கள் ஓடின. “நீ நல்லா நடிச்சனி” என்று மாறிமாறி தமிழ் ரீச்சர் ஆங்கல ரீச்சர் எல்லோரும் இளவரசனையும் இளவரசியையும் இடையிடையே அரசியையும் பாராட்டினார்கள். சூனியக்காரியும் குள்ளர்களும் மனங்களில் உண்மையிலேயே சூனியம் செய்யும் மனநிலை களுக்குத் தள்ளப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள் பாராட்டுகள் இல்லாதபடியால்.

ஜீவனுக்கு புதிய தண்ணீர்ப்போத்தில் வாங்கியதால் ஜீவிக்கு அவனது மஞ்சள் கிடைத்தது. இப்ப அவனுக்கு வாங்கப்பட்டது நீட்டாக உருண்டையாக வெள்ளைக் கலரில், மூடி சிகப்புக்கலர்.

ஜீவனின் தண்ணீர்ப்போத்தலுடன் பெருமையாகப் பள்ளி சென்றாள் ஜீவி. அவள் வந்து வகுப்பில் அமர்ந்தவுடன் கேதில் கிருபாவுக்குக் காதுக்குள் என்னவோ சொன்னான். கிருபா உரத்துச் சிரித்தான். அதைப்பற்றி ஜீவிக்கு என்ன? அவள் இனிமேல் இடையில் எழும்பித் தண்ணி குடிக்கக் கேட்கத் தேவையில்லை. ஜீவனின் முழுப்போத்தலே அவளிடம் இருந்தது.

இன்று எப்படியாவது புத்தகத்துக்குள் வைத்திருக்கும் அவன் முதலாம் வகுப்பிலேயே கொடுத்த கடுதாசிப்புவை காட்ட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். இன்றேவலுக்கு கொப்பியையும் எடுத்துக்கொண்டு புளியமரத்தடிக்கு வந்தாள். அங்குதான்

ஜீவன் நிற்பான். அவள் சென்றபோது நிர்மலாவும் நின்றிருந்தாள். அவர்கள் ஏதோ கதைத்துச் சிரித்தார்கள்.

ஒருத்தருக்கும் சொல்லவேண்டாமென்று நிர்மலா சொல்ல ஜீவன் சொன்னான் “ஜீவிக்கு மட்டும் சொல்லுவம். ஜீவி ஆனால் நீர் ஒருத்தருக்குமே சொல்லக்கூடாது சரியோ?”

“நீர் சொல்லும்.”

“இல்ல நீர் சொல்லும்”

ஜீவிக்கு ஒன்றுமாக விளங்கவில்லை. விரித்த கொப்பியை மூடிவிட்டு “இப்ப சொல்லப் போறியளோ இல்லையோ?” என்று கோபமாகக் கேட்டாள். கடுதாசிப்பூக்கள் விழுந்ததைக்கூட அவள் கவனிக்கவில்லை.

“நான் நிர்மலாவுக்குத் தாலி செய்து தாறன் எண்டு சொன்னான்.” என்று ஜீவன் சொல்ல “ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப் போடாதேயும்” என்று நிர்மலா ஜீவியிடம் கெஞ்ச ஜீவியின் கையிலிருந்து கொப்பி கீழே விழுந்து மண்ணை இடித்தது.

ஜீவிக்குக் கோபமும் அழுகையுமாக இருந்தது.

ஜீவன் தனக்குத் தான் தாலி செய்து தருவதாகச் சொன்னான். ஒருத்தருக்கும் சொல்லவேண்டாம் என்று சொன்னபடியால்தான் சொல்லாமல் விட்டாள். இப்ப ஏமாத்திப்போட்டான்.

என்னைக் கலியாணம் செய்யிறன் எண்டுபோட்டு இப்ப எப்பிடி நிர்மலாவுக்குச் சொல்லலாம்?

ஜீவி வகுப்புக்குள் சென்று சோக்கட்டியை எடுத்து கரும் பலகையில் நிர்மலா-ஜீவன் எண்டு பெரிதாக எழுதிவிட்டாள். மதியழகனுக்குப் பேக்கோபம். அதன் பின்னர் ஜீவனை அடித்து காயப்படுத்திவிட்டான். இரண்டு குடும்பங்களுக்குமிடையில் பிரச்சனை ஏற்பட்டது.

“உங்கடை பிள்ளையை ஒழுங்கா வளக்கேலாதோ?”

“எங்கடை பிள்ளையை நாங்கள் ஒழுங்காத்தான் வளத்து வைச்சிருக்கிறம். உங்கடை பிள்ளைதான் களுசறை.”

“தாங்கள் களுசறைப் பிள்ளையைப் பெத்துவைச்சுப் போட்டு எங்கடை பிள்ளையைக் குற்றம் சாட்டினம். வா போவம். அந்த நாயோட இனிமேல்க் கதைச்சியெண்டாத்தான் இருக்கு விசயம்.”

நிர்மலாவுடனும் ஜீவனுடனும் கனநாட்களாகக் கதைக்காமல் இருந்தாள் ஜீவி. பின்னர் நேசம் போட்டுக்கொண்டார்கள். பாடசாலை மாறி வேறு பாடசாலை செல்லும்வரை ஜீவனும் மதியழகனும் நேசம் போடவே இல்லை.

காதல்

கொப்பி புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு நிர்மலா புறப் பட்டாள். ஐந்து மணிக்குத்தான் ரியூசன் என்ற போதும் நான்கு மணிக்கெல்லாம் தயாராகியிருந்தாள்.

“இந்தச் செருப்பைத்தான் நெடுகலும் போடவேணும்.”

“என்ன உங்க உன்ர பாட்டில கதைக்கிறா?”

“ஒண்டுமில்ல. இந்தச் சவச் செருப்பு.”

கறுப்பு பாட்டாச் செருப்பை எடுத்துப் பின்னுக்குத் திருப்பிப் பார்த்தாள். ஊசி நெளிஞ்சு கிடந்தது.

வடிவு வடிவான செருப்புகள் எல்லாம் வந்திருக்கு. ஆனா என்னடடை மட்டும்தான் பழைய கிடான். இடையில அண்டையைப்போல அறுந்துதெண்டா அவ்வளவுதான்.

நான் சாமத்தியப் பட்டதுக்கு என்ர பிறன்ஸ்சும், பக்கத்து வீட்டு மாமியும், அத்தையும், பெரியம்மாவும் காசு கொண்டு வந்து தந்தவை. அந்தக் காசில வாங்கியிருக்கலாம். புதுப் பாஷனான செருப்பு வந்திருக்கு. வாங்கப்போறன் எண்டு கேட்க அம்மா விடேல்ல. அதுக்கு ஒரு மோதிரம் செய்து தந்தா. வடிவானது எண்டாலும் பறவாயில்லை. பழைய பாஷன்!

“விசயா ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு செருப்புப் போடுறாள். காலச்சலங்கையும் கட்டிக்கொண்டு வாறாள்.”

“அவளின்ரை அப்பன் துபாயில இருந்து அள்ளி அனுப்புறார். அவள் கால்ச் சலங்கையில்ல கைச் சங்கிலியும் போடுவாள். உன்ர அப்பன் சுத்துக் கட்டி மூண்டுவேளை சாப்பிடுறதுக்கே வழியக் காணேல்ல.”

“என்ர காசை என்னட்டைத் தந்திருக்கலாம்தானே. நான் செருப்பும் கால்ச்சலங்கையும் வாங்கியிருப்பன். ஒரு ஓட்டமோதிரத்தை வாங்கி வைச்சிருக்கிறா.”

“நீ படிக்கப்போறனியோ அல்லது ஸ்ரைல் காட்டப் போறனியோ? படிக்கிற பிள்ளைக்கு கால்ச் சங்கிலியும் தேவையில்ல. ஸ்ரைலான செருப்பும் தேவையில்ல. கமலான்ர பெட்டையைப்பார். ஒரே ஒரு சோடிச் செருப்பைத்தான் எவ்வளவு நாளா வச்சுப் பாவிக்கிது. நீங்கள் ஊதாரியன். பொருட்களில கவனமில்லை.”

“இனித் துவங்கீற்றா.” முணுமுணுத்தபடி நிர்மலா வீட்டை விட்டு தெருவுல் இறங்கினாள். போய்ச் சேரும் வரையில் தாங்கிப் பிடிக்கும் செருப்பு என்றும்ட்டும் உறுதியாக இருந்தாள். வரும்போது எப்படியோ தெரியாது. அறுந்தாலும் அறும்.

விசயா வீட்டில் ரெடியாக இருந்தாள். ரோஸ் கலரில் ஒரு ரீசேட்டும் சிகப்பில் பாவாடையும் போட்டிருந்தாள். இது இப்போது புதிதாக வந்த பாஷன்.

எவ்வளவு வடிவாயிருக்கு?

“புதுச் சட்டையே? எங்க வாங்கினனீர்?”

“அப்பா துபாயில இருந்து குடுத்துவிட்டவர்.”

“வடிவாய் இருக்கு. இங்கையும் இந்தப் பாஷன் வந்திட்டி தெல்லோ?”

“சீ, இங்க இன்னும் வரேல்ல. நான் தான் முதல் முதலில போடுறன்.”

“நான் பாத்தனான்.”

“இது மாதிரி அது கொஞ்சம் வித்தியாசம்.”

இருவரும் றோட்டில் இறங்கி ரியூட்டறி நோக்கி நடந்தார்கள். மழை பெய்து றோட்டெல்லாம் சேறாக இருந்தது. இன்று பாடசாலையிலிருந்து திரும்பும்போதே சேறடிக்காமல் வருவதற்கு எவ்வளவு கஸ்ரமாக இருந்தது? இப்போதும் சேற்றிலிருந்து தப்பிச் செல்லவே முயன்றார்கள்.

இந்தச் சட்டை எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கு? இப்பிடி ஒரு சட்டைய நான் கனவிலையும் நினைச்சுப் பாக்கேலாது. ஒருக்கால் கடன் வாங்கிப்போடலாம். முந்தியொருக்கால் அழிற்ப்பர் கடன் வாங்கி உடைஞ்சு போனதுக்கே கோபம்போட்டுக் கதைக்காமல் இருந்தனாங்கள். அதுவும் புதுச்சட்டையென்டால் செத்தாலும் தரவேமாட்டாள்.

இருவரும் றோட்டைக் கடந்து குச்சொழுங்கைக்குள் நடந்தனர்.

அடுத்த மாதம் விசயா சைக்கிளில் வருவாள். நான் தனியத் தான் நடக்கவேணும். நினைத்த அந்த நிமிடம்தான் ஜீவன் இவர் களைத்தாண்டி சைக்கிளில் சென்றான். இவர்களுக்குக் கிட்ட வந்ததும் எழும்பி நின்று பின் ஒருக்கால் இருந்து..... இருவருக்கும் தெரிந்ததுதானே இந்த விளையாட்டு.

ஜீவன் தாண்டும் வேளைகளில் நிர்மலாவுக்குத் ஓடும் குருதி தலைகீழாகச் செல்வதாக இருக்கும்.

இருதயம் கடகடவென்று அடிக்கும். விசயா ஒன்றுமே தெரியாதமாதிரி நடப்பாள்.

சின்ன வகுப்பில் ஜீவன் நிர்மலாவுக்குத் தாலி செய்து கொடுத்ததனை அவள் மறக்கவேயில்லை. அவனுக்கும் அப்படியாக்கும்?

பள்ளிக்கூடம் மாறிப் போனபிறகு ரீயூசன் நோட்ஸ் கொப்பிக்கு சிலவேளை அவளுடன் கதைத்திருக்கிறான். அவள் பெரிதானபின் அதுவும் இல்லை. இப்ப சில காலங்களாகத்தான் இந்த விளையாட்டு. அவளும் விசயாவும் ரீயூசன்போய் திரும்பி வரும் வரையில் குறைந்தது நான்கு தடவைகளாவது மாறி மாறி ஓடினான்.

நிர்மலாவுக்கு உள்ளுக்குள் வெக்கை நேரத்தில் குளிர் தண்ணீர் குடித்தமாதிரி இருக்கும். ஆயினும் யாராவது பார்த்தால்? வீட்டை போய்ச் சொல்லிவிட்டால்? விசயா வருவது மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது சில சமயங்களில்!

“ஜீவனுக்கு விசர் போல. அதாலையும் இதாலையும் ஓடித் திரியிது.” என்று நிலைமையச் சமாளிக்க விசயாவிடம் எரிந்தான்.

“அவன் தாலி செய்து தரேக்க அப்ப வாங்கின்னீர்தானே? அது தான் உம்மை ஜீவன் சுத்திக்கொண்டு வாறான்.”

“உமக்கு விசரே. ஜீவன் என்னையொண்டும் சுத்தேல்ல.”

“பின்ன என்ன றோட்டையோ சுத்திறான்? அவன் உம்மைக் கேட்டா என்ன சொல்லுவீர்?”

“மாட்டன் எண்டுதானே சொல்லுவன்” நிர்மலாவுக்கு உடம்பெல்லாம் கூசியது. காதுகள் சூடேறி எரிந்தன.

அவன் கேட்டா என்ன சொல்லிறது.? நினைச்சுப் பாக்கவே பயமாக்கிடக்கு. வீட்ட தெரிஞ்சா கொண்டு போடுவினம். என்னச் சுத்தாதையும். மறந்திடும் எண்டுதான் செல்லவேணும்.

நிர்மலா நினைத்துமுடிப்பதற்குள் சைக்கிள் வந்து நின்றது. ஜீவன்!

இருவரும் விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினர். “நிர்மலா ஒருக்கா நில்லும்.” என்று ஜீவன் மறித்தான். விசயா தொடர்ந்து நடந்து போய்த் தூர நின்றாள். நிர்மலா மெதுவாக்கினாள்.

“இந்தாரும்” என்று ஒரு கடிதத்தினை நீட்டினான்
 “உமக்கென்ன விசரே? ஆரேன் பாத்தாலும்.”

ஜீவன் காத்திருக்கவில்லை. கடிதத்தை அவள் கட்டி
 அணைத்திருந்த கொப்பிக்குள் செருகிவிட்டு சயிக்கிளை உருட்டி
 னான். அவளுக்கு நடுங்கியது. கடிதத்தை உள்ளே தள்ளிவிட்டு
 கடகடவென்று நடந்தாள்.

எங்கயப்பா அந்தக் கடிதத்தைக் காட்டும் என்று விசயா
 பறிக்க நிர்மலா இழுத்துப் பிடிக்க வெற்றியடைந்தது விசயாதான்.
 கடிதத்தைப் பிரித்தாள் விசயா. நான்கு கண்களும் இரண்டு
 இருதயங்களும் விறைத்துப் போயின. நான்கு கால்கள் மட்டும்
 மெதுவாக நடந்தன மௌனமாகி...

அன்புடன்.... விசயாவுக்கு!

.....

...நீர் ஒமெண்டாட்டி நான் செத்துப்போவன்.....
 உம்மைத்தவிர ஒருத்தரையும் வாழ்நாளில் விரும்பமாட்டன்.....

.....

காதலுடன் ஜீவன்.

அடி அடியாய். . .

“அறுவான் அடிச்சுப்போட்டான். ஐயோ அறுவான் அடிச்சுப் போட்டானே.”

நான் ஓடிப்போறன். குஞ்சியம்மாதான் கத்திறா. நேற்றுத் தானே நினைச்சனான். குஞ்சியம்மா கனகாலமாக் கத்தேல்லை யெண்டு. அதுக்குள்ள இண்டைக்குக் கத்திறா. பாவம் அவா.

“இஞ்ச பாருங்கோடி. என்னை நாசஞ் செய்துபோட்டான். காட்டுமிராண்டிப் பயல்.”

முத்தத்தில குந்தியிருந்து அழுகிறா. அவா நெடுகலும் இப் பிடித்தான் இருந்து அமுறவா. தேங்காப்பால் பிளியேக்குள்ளை யும் இப்பிடித்தான் குந்தியிருப்பா. ஆனா நான் அவவுக்குப் பேன் எடுப்பனெல்லோ. அப்ப இப்பிடி இருக்க விடமாட்டான். வடிவா இருக்கச்சொல்லிச் சொல்லுவன்.

பிறகு நான் முழங்காலில நிண்டு எடுப்பன்.

“இளந்தாரி எண்டு நினைப்பு. சாரத்த ஏன் தூக்கிக் கட்டிக் கொண்டு திரியிறியன்? பெரிய மனிசன் மாதிரி ஒழுங்கா உடுத்துக் கொண்டு திரியுங்கோவன். எண்டு சொன்னனான். அதுக்குப் போய் அடிக்கிறான். கிழட்டுப்பயல். நான் கேட்டதில ஏதாவது பிழையிருக்கோ?”

எங்கள் எல்லாரையும் பாத்துத்தான் கேட்கிறா. குஞ்சிஐயா கிட்ட வாறார். சரியான கோவம் போல.

“என்னெடி சொன்னனி? கிழட்டுப் பயலோ. நீயென்ன குமரி எண்டு நினைப்போ?”

காலத் தூக்கிறார். ஐயோ குஞ்சியம்மாவுக்கு உதையப் போறார். ஆராவது பிடியிங்கோ. குஞ்சியம்மா காலத் தள்ளி விடுறா.

“பாத்தியளே. பாத்தியளே. இப்பிடியே ஒரு நாளைக்கு இவன் என்னக் கொலை செய்து போடுவன். நீங்கள் ஒண்டும் சொல்லாமல் இருப்பியள்.”

“நீங்கள் புருசன் பெண்சாதி. அடிபடுவியள். பிறகு கதைப்பியள். நாங்கள் என்ன வளக்குச் சொல்லிறது?”

மூக்குச் சளியைச் சீறி பாவாடையில துடைக்கிறா. அவா வினர் சாறி எங்க? சுட்டைக்கு மேல கழுத்தில் சிவப்பாய்க் கிடக்கு. கணபதிக்குக் கிடந்திது, அதுமாதிரி. சுட்டுப்போட்டாரோ. பாவம் குஞ்சியம்மா.

இஞ்ச பாருங்கோடி. சிவப்பாக் கிடக்கு. விசயான்ர அம்மா, பிரபான்ர அம்மா, வெத்தில மாமி அம்மம்மா- பக்கத்துவீட்டு அம்மம்மா. ... எனக்கு நிறைய அம்மம்மா இருக்குத் தெரியுமோ? எல்லாருக்கும் காட்டிறா. ஆனா எனக்குக் காட்டேல்ல. நான் பாத்தனான். விறாண்டின மாதிரி அடையாளம்.

“அந்தாளினர் குணம் தெரிஞ்சும் வாயைக் குடுத்திட்டு ஏன் அடிவேண்டிறாய்? உன்ர வாய வைச்சிட்டுச் கம்மா இருக்கலாம் தானே?”

அம்மம்மாதான் குஞ்சியம்மாவுக்குச் சொல்லிறா. மற்ற எல்லாரும் பேசாமல் நிக்கினம். நான் குஞ்சியம்மாவுக்குக் கிட்டப்

போய் நிக்கிறன். அவாவை யாராவது தடவிவிடலாம்தானே. பேசாமல் நிக்கினம். நான் அண்டைக்கொருநாள் ஓடி வரேக்க வாக்காலெடியில் விழுந்திட்டன். நல்ல வேளையா நித்தி யண்ணை அதால வந்தவர். தேஞ்ச இடத்தில தடவிவிட்டவர். அப்பிடி ஆராவது குஞ்சியம்மாவுக்கும் செய்து விடலாம்தானே.

குஞ்சியம்மாவுக்கு தேவையில்லாத வேலைதான். ஏன் வாய் தாட்டிறவாவோ தெரியாது.

“எனக்கு ஒரு ஆன சாறி இதுவரை வாங்கித் தந்தானே? கலியாணத்துக்குக்கூட ஐயா வாங்கித்தந்த சீலைதான் உடுத்த னான். கிடந்த சாறியள் மாத்திரமில்ல. உடுத்திருந்ததைமெல்லே உரிஞ்செடுத்துப்போட்டான். பின் வளவுக்குள்ள தாக்கப் போறா னாம். நாசமாப்போவான். கஞ்சல்ப் பயல்.”

குஞ்சியையா பின் வளவுக்குள்ளதான் நிக்கிறார். சீலைய வெட்டித் தாட்டா கறையான் அரிச்சிடும். என்ர மண்ணிறச் சட்ட மாதிரி. எல்லாம் கழிஞ்சுபோம். நான் ஒருக்காப் போய்ப் பாக்கட் டோ? அவர் திட்டினா? கணபதி ஓடினாப் பிறகு ஒருக்காத்தான் பின்வளவுக்குப் போனனான். பிறகு ஒருநாளும் போகேல்ல. அங்க போனா எனக்கு அழுகை அழுகையா வருமல்லே. அதுதான் போறேல்ல. கணபதி மாதிரி ஒரு ஆள் அங்க வந்திருக்கு. அவனப் பாக்கத்தான் போனான். ஆனா அவன் கணபதி மாதிரி என்னோடை கதைக்கிறேல்ல. விளையாடுறதுமில்ல. அழுது கொண்டதான் இருப்பான். அவன் கணபதி படுத்த சின்ன வீட்டுக்குள்ள படுக்கிறேல்ல. அப்பிடித்தான் நினைச்சன். ஆனா குந்திலதான் படுக்கிறவன்.

குஞ்சியம்மா நெசவுசாறிதான நெடுகலும் உடுக்கிறவா. ஒருக்கா பாப்பாக்கான்ற கலியாண வீட்டுக்கு மட்டும் பட்டுச் சாறி உடுத்தவா. எனக்கு மஞ்சள்க் கலர்ச் சாறிதான் விருப்பம். பூவெண்டா அதுவும் ரோசாப் பூவெண்டா சிவப்புக் கலர்தான்.

குஞ்சியையா வெட்டித் தாக்கிறதுக்குள்ள ஆராவது போய்ச் சொல்லுங்கோவன். ஏன் நிக்கினம்?

“போய் ஒருக்காப் பாரணை.” வெத்தில மாமி அம்மம்மாவுக் குச் சொல்லிறா. அம்மம்மா போறா. நானும் பின்னால போறன்.

“நீ இஞ்ச நில்.” அம்மா கையப் பிடிச்ச இழுக்கிறா.

“விடுங்கோ. நானும் போப்போறன்.”

நான் போகேல்ல. இப்ப இவா அடிவேண்டப்போறா. இத்தான் நெடுகலும் சொல்லத்தெரியும்.

குஞ்சியையா வாறார். கடுவன் நாய் மதிரி. கடுவன் நாய்தான். ஜீவிதான் அவருக்குப் பட்டம் வைச்சவள். நான் மாட்டன் எண்டுதான் சொன்னான். கேள்விப்பட்டாரென்டா அவ்வளவு தான். கணபதி ஒருக்கால் பின்னால நிண்டு நெக்காட்டினத்துக்கு விழுந்துதே அடி. ஐயோ நினைக்கவே வயிறு கலக்கிது. இனியொருக்கால் அப்பிடிச் செய்தால் முதுகுத்தோல் உரிப்பன் எண்டு சொன்னவர். நாங்கள் பட்டம்வைச்சது தெரிஞ்சாலும் அப்பிடித்தான் செய்வர் எண்டு நினைக்கிறன்.

ஜீவி சொன்னா நான் பயந்த பீச்சாண்டியாம். ஆரெண பயந்த பீச்சாண்டி?

அவாவோ? நானோ? அவவுக்கு அட்டையைக் கண்டாப் பயம். மசுக்குட்டியைக் கண்டாப் பயம். ஓணாணக் கண்டாப் பயம். நித்தியண்ணைக்கும் பயம். மட்ஸ் மாஸ்ந்ரருக்கும் பயமாம். அப்ப அவாதானே பயந்த பீச்சாண்டி. நான் இல்லைச் சரியோ.

“என்னெடி? வீட்டில வேலை வெட்டியில்லாமல் இங்க விடுப்புப் பாக்கவோ வந்தனியன்?”

கடுவன் நாய்தான். ஜீவி பட்டம் வச்சது நல்லது. எங்கள் ரண்டுபேருக்கும்தான் தெரியும். அம்மா என்னை வா எண்டு இழுக்கிறா. நாங்கள் இப்ப வீட்ட போறம். குஞ்சியம்மா பாவாடையத் தூக்கி மூக்குச் சீறறா.

அன்னம் அன்னம்

என்ன அன்னம்? சோத்தன்னம்.

என்ன சோறு? பழஞ்சோறு.

என்ன பழம்? வாழைப் பழம்....

என்ன வாழை? திரி வாழை.

அத்தக்கப் பித்தக்க விளையாட வாறியோ எண்டுதான் கேட்டனான். ரண்டு பேரெண்டால் விளையாடேலாது எண்டிட்டான் விசயா. ஏன் ரண்டு பேர் விளையாடலாம் தானே. இண்டைக்குப் பின்னேரம் ஜீவியோடை விளையாடலாம். விசயாவும் வந்தாளென்டா எவ்வளவு நல்லது. நாங்கள் ஒண்டு விளையாடக் கேட்டா வேற விளையாடுவம் எண்டுதான் சொல்லுவாள். பாப்பம் இண்டைக்கு எட்டுக்கோடு விளையாடப் போறேல்ல. முதலே ஜீவீட்டையும் சொல்லி வைப்பம்.

என்ன திரி? விளக்குத் திரி.

என்ன விளக்கு? குத்துவிளக்கு.

என்ன குத்து? வயித்துக்குத்து.

என்ன வயிறு? பேத்தை வயிறு.

என்ன பேத்த? வால்ப்பேத்தை.

எங்கட வீட்டுக்கு முன்னால நிறைய முத்தம் இல்லை. நிறையப் பூக்கண்டுகள்தான். கொஞ்ச முத்தம் விட்டிருக்கலாம். ஜீவி வீட்டுக்கு முன்னாலையும் முத்தம். பின்னாலை கோடியும் நிறைய இடம். விளையாட எவ்வளவு நல்லம். சில நேரங்களிலை அம்மா அங்கபோய் விளையாட விடமாட்டா. குஞ்சியம்மா

வீட்டுக் குந்தில இருப்பா. நாங்களும். அங்கதான் நிண்டு விளையாடவேணுமாம். இப்ப அம்மாவுக்குச் சொல்லாமல்தான் விசயா வீட்டுக்கு வந்தனான். அவா சமைச்சுக்கொண்டு இருந்தவா. சனி ஞாயிறில எண்டாலும் எல்லா இடமும் போக விடலாம்தானே. கேட்டா வேண்டாம் என்று சொல்லுவா. அதுதான் சொல்லாமல் வந்திட்டன்.

என்ன வால்? நரி வால்.

என்ன நரி? காட்டு நரி.

என்ன காடு? பத்தைக் காடு.

என்ன பத்தை? பாம்புப் பத்தை.

என்ன பாம்பு? நாக பாம்பு

திடீரெண்டு ஆரோ என்ற காதப் பிடிச்ச நுள்ளீனம். திரும்பிப் பாக்கிறன். அண்ணாதான் நிக்கிது.

“ஆ என்னத்துக்கு இப்ப நுள்ளினியள்?”

“செவிடு. எத்திவதரம் உன்னைக் கூப்பிடுறது? அம்மா உன்னைக் கூட்டியரட்டாம். முழுக வாக்க.”

“அதுக்கு ஏன் நுள்ளினனீ?”

நான் ஒரு அடி குடுத்தன். அது எனக்கு சொக்கேல பளார் என்று அடிச்சிட்டிது.

“நாயே! நாயே!”

“இண்டைக்கு அம்மாட்டப் போய் சொல்லிவிடுறன்.”

“சொல்லன் போய். நீ எப்பிட்யோ சொல்லாமல் வந்ததுக்கு வேண்டிக் கட்டுவா.”

என்ன நாகம்? சுண்ணாகம்.

என்ன சுண்ணாகம்? வெள்ளைச் சுண்ணாகம்

என்ன வெள்ளை? மா வெள்ளை
என்ன மா? ஸ்ரீமா.

இவ்வளவும் சொல்லி முடிக்கேல்ல. அதுக்குள்ள குழப்பிப் போட்டார். அவர் மட்டும் கிட்டி அடிக்கேக்க குறுக்கால போனால் கோபம் வரும். குட்டுவார். தான் மட்டும் என்னைக் குழப்பலாம். பிறகு பின்னேரம் இது விளையாடலாமோ தெரியாது. அம்மாட்டையும் சொல்லிக்குடுக்கேலாது. அவாவும் எனக்கு அடிக்கப்போறா. நான் எங்கையாவது போய் ஒழிச்சு நிக்கட்டோ?

சீ வேண்டாம். பிறகு இன்னும் அடிவிழும்.

அடிவிழும் எண்டுதான் நினைச்சனான். ஆனா விழேல்ல.

“வா கெதியா” என்னை இழுத்துக்கொண்டு கிணத்தடிக்கு வாறா.

வளிச்சா. அம்மாக்கு வளிச்சா.

விசயான்ர அம்மா, வெத்தில மாமி, சாந்தியக்கா எல்லாரும் ஒரு பக்கம் நிண்டு குளிக்கினம். மற்றப்பக்கம் குஞ்சியய்யா. நாங்கள் குளிக்கேலாது இப்ப. சாந்தியக்கா சட்டையோட நிண்டு குளிக்கிறா. வெத்தில மாமி பாவாடைய குறுக்க கட்டியிருக்கிறா. அப்போத குஞ்சியம்மா கட்டியிருந்த பாவாடை மாதிரி. குஞ்சியையா சாரத்தோடைதான் குளிக்கிறவர். சாரத்த தூக்கித் தூக்கி ஊத்தை உரஞ்சிறாரார். குஞ்சியம்மா ஏன் ஒரு நாளும் குஞ்சியையாவோட நிண்டு குளிக்கிறேல்ல? அம்மாவும் அப்பாவும் ஒரேயடியாத்தானே குளிக்கிறவ. சனிக்கிழமையில் எங்களுக்கு முழுக வாத்துப்போட்டுத்தான் அவையன் குளிப்பினம்.

“வா” அம்மா திருப்பி என்னை இழுத்துக்கொண்டு போறா.

அம்மாவுக்குக் கோவம்போல. அண்டைக்கொருநாள் இருந்தமாரி இருக்கிறா.

“ஏன் மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வாறாய்? ஒரு நாள் நான் வருத்தமெண்டு கிடந்தா உனக்கு வேலையள் ஓடாதோ?”

“ஏனப்பா இப்ப என்னோட கொளுவுறியள்? அந்தத் தோறையள் நிண்டு அவரோடை தனகிக்கொண்டு குளிக்கினம். நான் எரிச்சலில வந்திருக்கிறன்.”

அம்மா பேணியைத் தொப்பெண்டு வைக்கிறா. நல்ல வேளை சீயாக்காயும் அரப்பும் ஊத்துப்படேல்வ.

நான் குந்தில இருக்கிறன். அப்பதான் குஞ்சியம்மா வாறா.

“நல்ல பிள்ளையெல்லே ஓடிப்போய் எனக்கு ரண்டு தேசிக்காய் வாங்கி வாறியே?

“அவள இப்ப உந்த வெய்யிலுக்குள்ளால அனுப்பேலாது. என்னட்டைக் கிடக்குத் தாறன். பிறகு வாங்கித் தாவன்.” குசினிக்குள்ளபோய் ரண்டு தேசிக்காய் எடுத்துவா என்னைத்தான் சொல்லுறா. வெங்காயங்களுக்குப் பக்கத்தில கிடக்கு.

திரும்பி வாறன் குஞ்சியம்மா அழுதுகொண்டிருகிறா. காயங்களுக்கு மருந்து ஏதாவது போடச் சொல்லி அம்மா சொன்னவா. அவா போடுவாவோ தெரியாது. சில வேளை மருந்து குடிப்பா. ஏனெண்டா அண்டைக்கும் குஞ்சியையா அடிச்ச நிறையக் காயம் வந்தது. பிறகு அவா மருந்து குடிச்சவா. அம்மா பாத்திட்டு அவா விழுந்து கிடக்க காரிலை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோனவை. அடுத்த நாஸ்த்தான் குஞ்சியம்மா திரும்பி வந்தவா.

குஞ்சியம்மா கஞ்சல் எண்டுதான் அம்மா சொல்லுறவா. ஆனா அவா கஞ்சல் இல்லையே. எனக்கு பேனெடுத்ததுக்கெல்

லாம் காசு தாறவா. மூண்டு பேனெடுத்து குடுத்தா பதினைஞ்சு சதம் தருவா. பூச்சி உருண்டை இனிப்பு வாங்கிறனான். ஐஞ்சு எடுத்துக் குடுத்தா ஐம்பது சதமெல்லே தருவா. பத்துப்பேனும் கொஞ்ச ஈரும் எடுத்தா ஒரு ரூபாய் தருவா. நான் இன்னும் பத்துச் சதம் கூட்டித் தரச்சொல்லிக் கேட்டனான்.

அப்போத தொடக்கம் பாத்துக்கொண்டு இருக்கிறன். ஒண்டும் வருகிதில்ல. ரண்டு ஈர் மட்டும்தான் எடுத்தனான். உதுதான் எண்ணை வைக்கச் சொல்லிச் சொன்னான். எண்ணை வைச்சால் வழக்காது. இல்லாட்டி நெடுகலும் வழக்கிக் கொண்டே இருக்கும். தோய்ஞ்சு போட்டு இருக்கிறா. என்னெண்டு நான் பேன் எடுக்கிறது? வேளைக்கு எடுத்தாத்தான் விளையாடப் போகலாம். ஈர் இழுக்கிறன் இப்ப வருகிது. ஈரெடுக்க தோய்ஞ்சு தலைதான் நல்லது. ஆனா எண்ணைத் தலைக்கு ஈர் எடுக்க அரியண்டம். ஈரிழுக்க எண்ணையும் சேர்ந்து வரும். பேன் எடுத்தாத்தான் நிறையக் காசு கிடைக்கும்.

இப்ப கையுக்குள்ள ஒண்டு வந்திட்டிது. உள்ளங்கையில் வைச்சு காட்டுவம் எண்டுபோட்டு எடுத்தன். விழுந்துபோச்சு. குஞ்சியம்மாந்ர பின்சட்டை முழுதும் தேடி சீலைக்குள்ளையும் தேடி காணேல்ல. சொல்லவும் நம்பிறா இல்லை. இண்டைக்கு எப்பிடியும் பத்துப்பேன் எடுத்துத் தாறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டன். இப்ப ஒரு மாதிரி ஒண்டு எடுத்துக் காட்டினனான். என்னையே குத்தச் சொல்லினா. பிறகு ஐஞ்சாறு ஈர் எடுத்தனான். இனி எடுக்கிறதுகள் காட்டத் தேவையில்லை.

மெல்லமா இலைய எடுத்தன். டிக் டிக் இலை. சட்டேக் குள்ள தான் ஒழிச்சுக்கொண்டு வந்தனான். முறிச்சா பேன் குத்தினமாதிரியே இருக்கும்.

“குஞ்சியம்மா ஒரு கொட்டன் எடுத்திட்டன் குத்தட் டோ?”

“நல்ல பிள்ளை. குத்தெண.”

“குஞ்சியம்மா. இண்டைக்கு அடுத்தடுத்து வருகிது. ஈருக ளெல்லாம் திடரெண்டு குஞ்சு பொரிச்சிட்டுதுகள் போல.”

“ஐயோ! ஒரேயடியா ரண்டு. குத்துறன்.”

“இப்பிடி நெடுகலும் பாக்கத் தெரியாதே. கெட்டிக்காரி.”

எத்தினையெண்டு இடையில மறந்துபோனான். எப்பிடியும் ஒரு ரூபாய்க்கு மேல வந்திருக்கும்தானே.

கலாக்கா கடையில புதுசா விசுக்கோத்தெல்லாம் வந்திருக்கு. விசயா சொன்னவள் நல்ல ரேஸ்றராம்.

அங்கிணிப் புங்கிணி சந்தணக்கட்டி அக்குப் புக்கு யாகு....

அங்கிணிப் புங்கிணி சந்தணக்கட்டி அக்குப் புக்கு யாகு....

அங்கிணிப் புங்கிணி சந்தணக்கட்டி அக்குப் புக்கு யாகு....

இண்டைக்கு எட்டுக்கோடு விளையாட வரமாட்டன் எண்டு சொன்னான். நான் தேடு தேடெண்டு தேடி ஒரு ஒரு எடுத்தனான். எவ்வளவு வடிவாத் தீட்டி வச்சிருந்தனான். விசயாப் பிள்ளை அத உடைச்சுப்போட்டா. நல்ல ஆள். அதே மாதிரி செய்து ஒண்டு தரச் சொன்னான். மாட்டாவாம். அவவின்ரையைப் பிடிச்சு எடுத்து தூர எறிஞ்சுபோட்டன். இப்ப தேடிக் கொண்டு திரியிறா.

“தாலி அறுப்பான். குறுக்கால போவான். இவன்ர கொடுமையை அனுபவிக்கிறத்துக்குப் பதிலா கிணத்துக்குள்ள விழுந்து சாகலாம். நாசமாப் போவான்.”

குஞ்சியம்மா முன்னுக்கு இருக்கிறா. நெடுகலும் மாதிரி. நிலத்தில குந்தித்தான் இருக்கிறா. இண்டைக்கு சாறி உடுத்திருக்கிறா. குஞ்சியையா சாறியைக் களட்டையிலலைப் போல

யிருக்கு. சட்டதான் கிழிஞ்சுபோய்க் கிடக்கு. என்ர மண்ணிறச் சட்டமாதிரி. குஞ்சியையா தான் அடிச்சிருப்பார்.

நான் கிட்டப் போறன். பாவம் குஞ்சியம்மா. இப்பதானே பேன் பாத்துவிட்டனான். சிரிச்சுக் கொண்டு இருந்தவா. இப்ப அழுகிறா.

மற்றவையளும் வருகினம். குஞ்சியய்யா கடுவன் நாய் மாதிரி வாறார். திரும்பவும் அடிக்கப்போறாரோ?

“இந்தப் பற வேச செய்த அனியாயத்தைப் பாருங்கோவன். எனக்கு இவள் அடிச்சப் போட்டாள். என்ர சாரத்தையுமெல்லே கிழிச்சப்போட்டாள்.”

குஞ்சியய்யாவின்ரை சாரம் பெரிசாக் கிழிஞ்சு தொங்குது. வேணும் வேணும்.

அவர் அங்கையும் இங்கையுமாத் திரியிறார் குட்டிபோட்ட நாய் மாதிரி.

“ஏனெடி ஆத்தி இப்பிடிச் செய்தனி?”

“எனக்குப் போட்டு அடிச்சானெண்டா என்ன செய்யிறது? எனக்கு எத்தினதரம் அடிச்சிருப்பான். மிதிச்சிருப்பான். ஆராவது வந்து உதவியியளோ? இல்லைத்தானே. என்ரை கைதான் எனக்குத் துணை. என்னக் காப்பாத்த திருப்பி அடிச்சனான்..”

“எவ்வளவுதான் இருந்தாலும் புருசனுக்கு அடிக்கிறதோ?”

“பிரியனும். கிரியனும். அறுவான்:”

குஞ்சியம்மா விக்கி விக்கி அழுகிறா.

“இவனக் கட்டின நாள்தொட்டுத் துன்பம்தான். என்னை சுகத்த அனுபவிச்சன்?”

அவா தாலிக்கொடியக் களட்டிறா.

“இந்தா எனக்கு இது என்னத்துக்கு. நீ வேற ஆரையெண்டாலும் கட்டு. இதக் கொண்டு துலை. என்னை நின்மதியா விடு.”

தாலிக் கொடிய கீழ் போட்டிட்டா. அதக் களட்டினா இனிமேல் பிள்ளையும் பிறக்காது என்ன?

வீட்ட போகட்டாம். அம்மா என்னைத் துரத்திறா. நான் பின் கோடிக்குள்ளால வந்தெண்டாலும் பாப்பன் என்ன நடக்கிதெண்டு.

“இவள் திருந்த மாட்டாள். அந்தாளிட்டை அடிவேண்டிச் சாகட்டும்.”

வெத்திலமாமியாத்தான் இருக்கவேணும். சொல்லிறா. தூரத்தில கேட்கிது.

நான் எப்பிடியும் கோடிக்குள்ளால திரும்பி வந்திடுவனெண.

இப்ப குஞ்சியம்மாக்கு நான் பேனெடுத்து விடுறேல்ல. அவாவோட இண்டைக்குக் கோயிலுக்குப் போறன். நிறைய நேரம் செல்லுமாம். எனக்குக் கடலைக் கொட்டை வாங்கிக் தருவா காசும் தருவா. அவா விழுந்து கும்பிடேக்க நான்தான் அரிச்சனைத்தட்டை வைச்சிருக்கவேணும். விழுந்து கும்பிடுறா. ஒவ்வொருக்காலும் விழுந்து கும்பிடேக்க அவான்ர தாலிக்கொடியும் கீழே வந்து வந்து போகிது. அதுவும் விழுந்து கும்பிடுதுபோல. அதுசரி, எப்ப தாலிக் கொடியத் திருப்பிப் போட்டவா?

கூட்டுக் கொலை

“கூ.....கூ.....” நான் கத்திறன்.

“கூ.....கூ..” அதுவும் கத்திது.

“கூ..கூ.....கூ..”

“கூ..கூ.....”

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் அல்லது பின்னேரத்தில் கூ..கூ... கத்திறனாங்கள். நான் கத்தினால் அதுவும் திருப்பிக் கத்தும். குயில்! ஒரு நாளைக்கெண்டாலும் பாக்கவேணும். எங்கையோ மேல உயரமான மரத்தில் இருந்துதான் கேக்கிது. தென்னமரத்தில் இருக்கிதோ தெரியாது என்று நினைச்சன். ஜீவி சொன்னாள் தென்னை மரத்தில் கூடு கட்டேலாதாம். அவ்வளவு உயரத்தில் இருந்து கத்தினாக் கேக்குமே? மாமரத்தை எட்டி எட்டிப் பாத்தன். தெரியவே இல்ல.

கூ..கூ.. பாடேக்கை ஒரு நாள் ஒருமாதிரிக் கேட்கிது. மற்ற நாள் இன்னொருமாதிரிக் கேட்கிது. நான் நினைக்கிறன் அங்க நிறையக் கூ.... கூ...க்கள் இருக்கெண்டு.

“குயில் எப்பிடி இருக்கும்?”

“பறவை மாதிரித்தான் இருக்கும்”

“ஐயோ சொல்லுங்கோ. காகம் மாதிரியோ அல்லது கிளி மாதிரியோ?”

“ஏன் உனக்கு அந்தக் கதை தெரியாதோ? காகமும் குயிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி. காகம் முட்டையிட்டு அடை காக்கிற நேரத்தில குயிலும் போய் காகத்துக்குத் தெரியாமல் தன்ரை முட்டையை இட்டிடுமாம். காகம் தன்ரை முட்டையெண்டு நினைச்சு குயிலின்றை முட்டையையும் அடை காக்கு மாம். எல்லாக் குஞ்சும் பொரிச்ச வளரும் வரைக்கும் காகத்துக்குத் தெரியாதாம். குஞ்சு கொஞ்சம் வளந்து கூ..கூ..எண்டு கத்தேக்கை தான் காகத்துக்குத் தெரியுமாம். அப்ப காகம் குயில்க் குஞ்சைக் கொத்திக் கலைச்சிடுமாம்.”

பாவம். குயில்க் குஞ்சு. கொத்தினால் நோகுமெல்லோ? ஏன் காகம் கொத்திறது? தன்ர பிள்ளைமாதிரி அதையும் வச்சிருக்கலாம் தானே?

“குயில் ஏன் தானே அடை காக்கிறேல்லை? அதுக்கும் கூடிருக்குத்தானே?”

“ஆருக்குத் தெரியும். மனிசருக்கு விசர் வாறமாதிரிக் கேள்வி யெல்லாம் கேட்பாய். ஓடிப்போய்ப் படி..”

ஒரு வேளை குயிலுக்கு அடை காக்கத் தெரியாதோ? ஒருக்காக் குயிலைப் பாக்கத்தான் வேணும். எப்பிடி இருக்கும்? காகம் எண்டா எனக்குத் தெரியும் எப்பிடி எண்டு. கறுப்பு. நீட்டுச் சொண்டு. கூராய் இருக்கும். அப்பிடியெண்டா குயிலுக்கு நொந்திருக்கும். ரத்தமும் வந்திருக்கும். அதுக்குப் பிறகு குயில் செத்திருக்குமோ? அல்லது தப்பியிருக்குமோ? காகம் என்னை ஒரு நாளும் கொத்தேல்லை.

எங்கடை வீட்டுக்குப் பின்னாலை நிறைய நிக்கிதுகள். விரத நாட்களில் அம்மா காகத்துக்குச் சாப்பாடு வைச்சிட்டுத்தான் சாப்பிடுவா. அம்மா கூப்பிட்டுப் பாத்து வரேல்லை எண்டா நான்தான் கூப்பிடுறனான்.

“கா..கா.. கா..”

“கா...கா.....கா.....”

சிலநேரத்தில் எல்லாம் ஒண்டடிமண்டடியாய்ப் பறந்து வந்திடும். சோறும் பத்தாமல் வந்திடும். ஒருநாள்க்கூட ஒரு காகம் தனிய வந்து சாப்பிடேல்ல. கூட்டமாத்தான் வரும்.

கூ... கூ.....

கூ... கூ.....

கூப்பிடுறன். குயில் திருப்பிக் கத்துதில்லை. எங்க போட்டிது?

அப்பிடியே நடந்து மாமரத்தடியால வாறன். காகம்தான் நிக்கிது. ஜீவி விளையாட வாறன் எண்டு சொன்னவள். காணேல்ல. சில நேரம் காகம் அம்மா அப்பாக் குயில்களையும் கொத்திக் கலைச்சிட்டிதோ?

ஏன் கூ..கூ.. சொல்லுதில்ல?

காகம் பிலாமரத்தக்குக் கீழ அப்பிடியே நிக்கிது. கலைக் கிறன், போகுதில்லை. இப்பதான் பாக்கிறன். நொண்டிக்கொண்டு நிக்கிது. என்ன நடந்திருக்கும்? அம்மா சொன்னவா இண்டைக்கு மத்தியானம் நான் பள்ளிக்கூடம் போனநேரம் காகங்கள் கத்திக்கொண்டே இருந்ததாம்.

அதுகள் சண்டைப் பிடிச்சிதுகளோ தெரியாது.

இப்பதான் பாக்கிறன். ஒரு குஞ்சொண்டு விழுந்து கிடக்கு. பாவம். என்ன குஞ்சு? காகக் குஞ்சோ அல்லது வேற ஏதேனோ? நல்ல வேளை. ஜீவி வந்திட்டாள்.

“இஞ்ச பாருமன்”

“ஐயோ பாவம்.” ஜீவி உடனயே கையில எடுத்திட்டாள். மெல்லமாத் தடவிப் பாத்தாள். செத்துப்போச்சு. பாவம் குயில்க் குஞ்சு.

எனக்கு அழகையாய் வருகிது. பாவம். காகம் சனியன்தான் கொத்தியிருக்கும்.

அங்க நிக்கிது பார் காகம். அதுதான் கொத்தியிருக்கும். எனக்கு ஆத்திரம்தான் வந்திது. ஒரு கல்லை எடுத்து எறிஞ்சன். ஜீவீ செத்த குஞ்சைப் படுக்க வைச்சிட்டு வந்து தானும் எறியிறாள்.

நான் ஒரு பெரிய கல்லைத் தூக்கி எறியிறன். காகம் முனகிக்கொண்டு ஓடிது. நல்லது பறக்கேலாது தானே. நொண்டி நொண்டி ஓடிது.

“இந்தா ஜீவி. இதாலையும் எறி. உந்தச் சனியனைக் கொல்லவேணும்.”

நான் ஜீவிக்கு பெரிய கல்லாப் பாத்துக் குடுத்தனான். அவள்தான் சரியா எறியிறாள். காலிலை உடம்பிலை எல்லாம் பட்டுக் காகத்தார் விழுந்திட்டார். நான் எறியிற கல்லுச் சரியாப் படுகிதில்லை. நாங்கள் எறிய எறிய விழுந்து கிடக்கிறார். ஓடிப்போய் ஒரு பென்னாம் பெரிய கல்லைத்தூக்கி காகத்துக்கு மேல போட்டுவிட்டன். சப்பழிஞ்சார்.

நாங்கள் இப்ப குயில்க் குஞ்சை வேலிக்குப் பக்கத்தில புதைக்கப்போறம்.

முதல் நாள்

குளிச்சிட்டு வந்து உடுப்பு மாத்திறன். சாமத்தியச் சடங்குக்குப் போட்டதுக்கு இண்டைக்குத்தான் இதைப் போடப்போறன். யன்னல்க் கதவு அறைக் கதவு எல்லாம் பூட்டிற்றன்.

மேல் உடம்பு எவ்வளவு பெரிசா வந்திட்டிது? இப்ப வெள்ளை நிற பிறாவைப் போடப்போறன். எவ்வளவு வடிவாய் இருக்கிறன் தெரியுமோ?

உள்ளுக்குள்ளை நான் போட்டுக்கொண்டுபோறதெல்லாம் அவையளுக்கும் தெரியுமோ? சீ, பெட்டையளுக்குத்தான் தெரியும்.

புது அன்டஸ்கேர்ட்! அதுவும் வெள்ளைதான். வெள்ளை லேஸ். எவ்வளவு வடிவு. சாமத்தியப்பட முன்னம் வெள்ளை அன்டஸ்கேர்ட் வெறும் துணியிலதான் போட்டனான். இப்ப லேஸ் வைச்சு. லேஸ் வைச்ச சட்டையெண்டாலும் எனக்கு விருப்பம்.

பெடியள் எல்லாம் என்னைப் பாப்பினமோ?

எவ்வளவு நாள் ஆச்சு பள்ளிக்கூடம்போய்? நந்தினி வந்து கூட்டிக்கொண்டுபோறன் எண்டவள். அதுக்குள்ள வெளிக்கிட்டு நிக்கவேணும்.

“வேளைக்கு வந்து சாப்பிடு பிள்ளை.”

குசினிக்கு வாறன். திரும்பவும் இடியப்பம்தான். எண்ணைக் கத்தரிக்காயும் முட்டையும். எனக்கு வயித்தைப் பிரட்டிக் கொண்டு வருகிது.

முப்பத்தெட்டு நாளும் எண்ணைக் கத்தரிக்காய் முட்டை சரக்குக் கறி. எண்ணைக் கத்தரிக்காய் முட்டை சரக்குக்கறி. எண்ணைக் கத்தரிக்காய் முட்டை சரக்குக் கறி. உவாய்க்...

“எனக்கு வேண்டாம்.”

“வேண்டாம் எண்ட கதையை விட்டிட்டு கட கடவெண்டு அள்ளித் தின் பாப்பம். இன்னும் சின்னப் பிள்ளையெண்டு நினைப்பு.”

“எனக்கு வயித்தப் பிரட்டிற மாதிரி வருகிது.”

“இப்ப வந்து தீத்திவிட்டிடுவன்.”

முந்தியெண்டா முட்டையோட கத்தரிக்காய் எவ்வளவு ஆசை? இப்ப வயித்தப் பிரட்டிக்கொண்டு வருகிது. சாமத்தியப் பட்டு முதல் ரண்டு மூண்டுநாள் பேய் வெட்டு வெட்டினனான். பிறகு அலுத்துப்போச்சு. வேண்டாம் எண்டு நான் சொல்லச் சொல்ல அம்மா வந்து தீத்திறா.

நந்தினிதான் முதல்ல பாத்தவள். “உன்ர வெள்ளைச் சட்டையில ரத்தம் பிரண்டிருக்கு.” அவள் சொன்னவுடனை இழுத்துப் பாத்தன். இவ்வளவு ரத்தமே?

அழுகைதான் வந்திட்டிது. ஐயோ ஆர் ஆரெல்லாம் பாத்தினமோ தெரியாது? பெடியள் எல்லாம் பாத்திருப்பாங்களோ? ஐயோ இனி நக்கல் அடிக்கப்போறாங்கள்.

நந்தினி மிஸ்ஸிட்டப் போய்ச் சொல்ல அவா வந்திட்டா. “கிணத்தெடியிலபோய் சட்டையைக் கழுவிப்போட்டு வீட்ட போம். நந்தினி நீரும் கூடப் போம்.”

“மிஸ்! நான் திரும்பி வரவேணுமோ? நானும் வீட்ட போகலாமோ?”

“இன்னும் ஒரு பாடம்தானே இருக்கு. நீர் வீட்ட போம்.”

நந்தினிக்கு இண்டைக்கு நல்ல வாசி.

சிவப்பா இருந்த இடத்த பொத்திப் பிடிச்சன். கிணத்தடிக்கு வந்தம். நந்தினிதான் தண்ணி அள்ளித் தந்தவள். நான் அள்ளட் டோ எண்டு கேட்க “நீர் இனிமேல் அள்ளக்கூடாதெல்லோ?” எண்டு அவள்தான் ஞாபகப்படுத்தினவள். இல்லாட்டி நான் மறந்துபோய் அள்ளியெல்லே இருப்பன்.

எத்தின தரம் கழுவினாலும் சரியாப் போகுதில்லை ரத்தம். எப்பிடியோ கொஞ்சம் தெரியிது. நான் கிறவுன்ஸ்சில நிக்க நந்தினி தான் வகுப்புக்குப் போய் என்றையும் தன்றையும் பாக்குகளை எடுத்துக்கொண்டுவாறாள்.

வகுப்பில இப்ப எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும். இண்டைக் குத் தெரியாத மற்ற வகுப்பாக்களுக்கும் இன்னும் கொஞ்சநாளில தெரிஞ்சிடும்தானே. பெடியள் எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சிடும். றோட்டில போகேக்க சிரிப்பாங்கள். அதெண்டாலும் பரவா யில்லை. விசயாவுக்குக் குடுத்தமாதிரி கடிதம் குடுத்தா? எனக்குப் பயமாயிருக்கு.

“வீட்ட வந்தும் நந்தினிதான் சொன்னவள்.” இவான்ர சட்டையில் ரத்தம் இருந்தது. அதுதான் ரீச்சர் வீட்ட போகச் சொன்னவ.

அம்மம்மாட்டைத்தான் சொன்னவள்.

“ஏற்கனவே மூண்டு குமர் வீட்டில இருக்கிதுகள். இப்ப இன்னொண்டு.”

அம்மா ஒண்டும் சொல்லேல்ல. ஆனால் சிரிக்கவும் இல்ல.

நான் உள்ளுக்குப்போக வெளிக்கிட “இஞ்ச நில். நான் உள்ளுக்க போய்ச் சாமானெல்லாம் எடுத்து வைச்சுப்போட்டுச் சொல்லுறன். பிறகு போகலாம்.” எண்டிறா.

முப்பத்தி ஒரு நாளும் அந்த அறைக்குள்ளதான் இருந்தனான். நந்தினி ஒண்டைவிட்ட ஒருநாளைக்கு வந்தவள். வெள்ளை வேட்டி மாதிரி ஒண்டுதான் நெடுகலும் கட்டியிருக்க வேணும். விசயா, தீபா, ரூபா, நிர்மலா, எல்லாரும் ரண்டுமூண்டு தரம் வந்தவை. போனவரிசம் விசயா டும்அடிச்சதுக்கும் நாங்கள் அப்பிடித்தான் சேந்து சேந்து போன்னாங்கள்.

விசயாவுக்குப் பெரிசாச் செய்தவை. எனக்குக் கொஞ்ச ஆட்கள்தான். எனக்குச் சாமத்தியச் சடங்கு செய்யிற பிளானே அம்மாக்களுக்கு இருக்கேல்ல. நல்ல கதை. அக்காக்களுக்கு மட்டும் செய்துபோட்டு எனக்குத்தான் செய்யிறேல்லையாம். நான் விடவேயில்லை. ஒற்றைக்காலில நிண்டனான். அம்மம்மாதான் எனக்குச் சப்போட் பண்ணினவ.

வெங்காயம் நல்ல விலைக்குப் போச்சிதெண்டா பெரிசாச் செய்யலாமெண்டு அப்பா சொன்னவர். நிறைய விலைக்குத்தான் வெங்காயம் வித்தது. ஆனா அம்மா பெரிசாச் செய்யவிடாமல் தடுத்துப்போட்டா. பெரிசாச் செய்திருந்தால் நிறையக் காசும் பிறசன்ருகளும் கிடைச்சிருக்கும். விசயாவுக்கு ஒரு மணிக்கூடு, ஒரு சோடி காப்பு, தோடு, சங்கிலி, நிறையக் காசும் கிடைச்சதாம். எனக்கு கொஞ்சக் காசும் ஒரு சட்டையும் கிடைச்சது. மோதிரம் கால்ச் சலங்கை எல்லாம் அக்காக்களின்ரை.

உள்ளுக்க இருக்க விசராக் கிடந்திது. வெளியால வந்து குந்தில இருந்தன். பின்னேரமெண்டா விசயாவோ நந்தினியோ வருவாளவை. பகல் நேரம். அதுதான் பேய் விசராய்க்கிடக்கு. நெடுகலும் ஒரு இடத்திலயே எப்பிடி இருக்கிறது? காலம பின்னேரம் பொழுதுபட. எப்பவும் இந்த மூலைக்குள்ளதான்

இருக்கவேணுமாம். ஆக்கள் வருவினம். பாப்பினம். விசர்தான் வருது. ஆனா காசு கிடைக்கிறது ஒண்டு தான் நல்லம்.

நான் கொஞ்சநேரம் இப்ப வெளியால நடக்கப்போறன்.

செவ்வந்தியெல்லாம் வாடிப்போய்க்கிடக்கு. கனகாம் பரத்துக்கும் தண்ணியில்லைத்தான். ஆனா கனகாம்பரைப் பூக்கள் மட்டும் வாடாமல் இருக்கு. நிறையப் பூக்கள். கிட்டப்போய்ப் பாத்தன்.

சரியான வெய்யில். எனக்கு சரியான தண்ணிவிடாயாக் கிடக்கு. குசின்குள்ள போய் குடிக்கேலாது. சில வேளை அம்மா எவ்வளவு தண்ணி பானையில் வைச்சதெண்டு பாத்திட்டுப் போயிருப்பா. அண்டைக்கு இண்டையப்போல நல்ல தண்ணி விடாய். குசினிக்குள்ள போய்க் குடிச்சனான். அம்மா கண்டு பிடிச்சிட்டா. நல்ல திட்டு விழுந்திது.

கிணத்தடியில் தண்ணி அள்ளி வயிறு முட்டக் குடிக்க வேணும்போல கிடக்கு. வடிவாத் தண்ணி குடிச்ச எவ்வளவு நாளாச்சு. தொண்டையெல்லாம் வறளுது.

காலமை ஒரு கோப்பி. அது குடிச்சாப்பிறகுதான் இன்னும் தண்ணி குடிக்கவேணும்போல கிடக்கும். கேட்டால் வண்டி வைக்கும். ஒரு நாளைக்கு மூண்டு கிளாஸ்தான் குடிக்கலாம். எண்டுதான் சொல்லீனம்.

தொண்டையெல்லாம் வறளுது. தண்ணி வேணும். எனக்கு இப்ப தண்ணி குடிக்க வேணும்.

கிணத்தடியில் தண்ணி அள்ளக்கூடாதாம். ஆனா இப்ப ஒருத்தரும் இல்லைத்தானே. கிணத்தடிக்குக் கிட்டப்போய்ப் பாத்தன். ஒரு வாளியாவது அள்ளுவம். தண்ணியப் பாக்க எவ்வளவு ஆசையாக்கிடக்கு. மெதுவா வாளியை எடுத்து மெல்லம் மெல்லமா கிணத்துக்குள்ள விடுகிறன். தண்ணி அள்ளி வாளிக்

குள்ள ஊத்திறன். ஐயோ! இந்தநேரமாப் பாத்து பக்கத்துவீட்டு கலாக்கா வாறா.

“என்னெடி செய்யிறா? நீ தண்ணி அள்ளக்கூடா தெல்லோ?”

“பூக்கண்டுகள் எல்லாம் வாடிப்போச்சு. அதுதான் தண்ணி ஊத்துவம் எண்டு...”

“நல்லாக்கிடக்கு கதை. தண்ணியே அள்ளேலாது. பிறகு பூக்கண்டுக்கு ஊத்தப் போறாவாம். பூக்கண்டிலையும் நீ தொடக்கூடாது தெரியாதோ?”

“தெரியாது. ஏன்?”

“சின்னப்பிள்ள மாதிரிக் கேட்கிறாய்? துடக்கெல்லே?”

“துடக்கெண்டா என்ன?”

“தொடக்கூடாது.”

“ஏன்”

“ஏன் எண்டா அப்பிடித்தான். பொறு கொம்மாட்டைச் சொல்லிவிடுறன்”

ஒருவேளை நான் பூக்கண்டுகளுக்குக் கிட்டப்போனதாலை தான் வாடிப்போச்சுகளோ தெரியாது. துடக்குத்தானே. ஆனா நெடுகலும் றாமுக்குள்ள இருக்கிறது விசராக் கிடக்கு. முத்தத்துக்கும் போகேலாது. நெடுகலும் கோடிக்குள்ளதான் நிக்கவேணும்.

அண்டைக்கு நந்தினியோட எட்டுக்கோடு விளையாடுவம் எண்டு வெளிகிட்டன். நாங்கள் கோடெல்லாம் கீறி விளையாடத் தொடங்கீற்றம். அப்பா கடகம் எடுக்கக் கோடிக்கு வந்தவர் ஒண்டும் சொல்லேல்ல. எடுத்துக்கொண்டு போட்டார். அம்மா ஓடி வாறா.

“என்ன செய்யிறியள்?”

“எட்டுக்கோடு விளையாடுறம்.”

“அறிவுகெட்ட பெட்டை. அதெல்லாம் இனி விளையாடே
லாது.” அம்மா என்னைப் பேசிறா.

“நெடுகலும் வீட்டுக்குள்ள இருந்து என்னசெய்யிறது?”

“பிள்ளையள் நோடீஸ் கொண்டு வந்து தந்தவையளல்லோ. அத எடுத்துப் படி. நந்தினி நீ படிக்கிறதெண்டா வா. விளையாடுற எண்ணத்தோட இனிமேல் வரவேண்டாம். நீதான் அவளைக் கெடுக்கிறது.”

அம்மா பேசினதால நந்தினி மூண்டு நாள் வரேல்ல. எனக்கு இன்னும் விசராக் கிடக்கிது. விசயாட்டைச் சொல்லிவிட்டனான். கோவிக்காமல் வரச்சொல்லி. ஒரு கிழமை கழிச்சத்தான் நந்தினி வந்தவள்.

“நீங்கள் விளையாடுறதெண்டா குந்திலயிருந்து தாயம் விளையாடுங்கோ. குதிச்சக்கொண்டு விளையாடவேண்டாம். நந்தினி இனி நீயும் சாமத்தியப்பட்டாயெண்டா உந்த எட்டு கோடு, தாச்சி ஒண்டும் விளையாடேலாது. இப்பவே பழகு.”

நந்தினி ஓம்மெண்டு தலையாட்டினாள்.

நாங்கள் நாலு சோகியளை வைச்ச விளையாடினம். நந்தினி மூண்டுதரமும் நான் ஒருக்காலும் வெண்டனாங்கள். விசயா சொன்னாள் புளியங்கொட்டையிலயும் தாயம் விளையாடலா மாம். ஒருக்கால் விளையாடிப் பாக்கத்தான்வேணும். அதுக்கு முதல் அதுகளைப் பாதியா உடைக்கவேணும். உடைக்கிறதுதான் கஸ்ரம்.

சோகியையும் புளியங்கொட்டையளையும் வைச்ச மாறி மாறி விளையாடினனாங்கள். பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டும்

ஒண்டும் படிக்கேல்ல. உள்ளூக்க படிக்கிறதெண்டுதான் போய் இருப்பம். புத்தகத்தை வச்சுக்கொண்டு. ஆனால் கதைதான் சொல்லுறனாங்கள். அம்மா அல்லது அக்காக்கள் வந்தா புத்தகம் படிக்கிற மாதிரி நடிப்பம். நல்ல வேளையா ஒருநாளும் பிடிபடி தேல்ல. விசயா படக் கதை சொல்லுறவள். அல்லது பள்ளிக் கூடக்கதை. விசயா வீட்டில ரீவீ இருக்கு. அவள் நெடுகலும் படம் பாப்பாள். கடைசியா 'உயிரே' என்ற படக் கதை சொன்ன வள். எனக்கும் அந்தப் படம் பாக்கவேணும்போல கிடக்கு.

இண்டையோட சரியா முப்பத்தி எட்டு நாள். முப்பத்தி ஒரு நாள் முடிஞ்சு பள்ளிக்கூடம் போறதெண்டுதான் அம்மா சொன்னவ. பிறகு திரும்பவும் ஒருநாள் ரத்தம் வந்திட்டிது. அதுதான் இன்னும் ஒரு கிழமை வீட்ட நில் எண்டு சொல்லிப் போட்டினம். எனக்குப் பே விசராய்க் கிடந்திது.

நந்தினி வந்திட்டாள். கொப்பி புத்தகம் எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு மறக்காமல் என்றை சாமத்தியவீட்டு அல்பத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு போறன்.

றோட்டில நிறையப்பேர் போகினம். பள்ளிக்கூடத்துக்கு, வேலைக்கு, கடைக்கு..... ஏன் எல்லாரும் என்னையே பாக்கினம்?

சிலவேளை ரத்தம் பிரண்டிருக்கோ..?

“நந்தினி நான் முன்னுக்குப் போறன். ஒருக்கால் பின்னால பாறும் ஏதேன் பிரண்டிருக்கே?”

“இல்ல. ஒண்டும் இல்ல”

“வடிவாப் பாறும்.”

“இல்லயப்பா.”

“அப்ப ஏன் எல்லாரும் என்னைப் பாக்கினம்?”

“உமக்கு விசரே.”

“உமக்குத்தான் விசர்.”

“எல்லாரும் ஒரு மாதிரிப் பாக்கினம்?”

ஏன் இப்பிடிப் பாக்கினம்?

ஏதேன் தெரியுதோ?

முதல் முதலில் பிறா போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக் கூடத்துக் குப்போறன். அதுதான் பாக்கினமோ? அல்லது என்ற லேஸ் வைச்ச உள்ப்பாவாடை தெரியுதோ?

சந்தியில் நிக்கிற பெடியள்கூடப் பாக்கினம். எனக்கு ஒரு மாதிரிக்கிடக்கு. நான் உடுப்புப் போடாமல்த் திரியிற மாதிரிக் கிடக்கு. அல்பத்தாலை என்றை நெஞ்சை மறைக்கிறன்.

“ஆடி ஆடி நடக்காதை நந்தினி. வேளைக்கு நட பாப்பம். வேளைக்கு வா நந்தினி.”

வகுப்புக்குள்ளை வந்திட்டம். எல்லாப் பெட்டையளும் வந்திட்டினம் என்ற அல்பம் பாக்க. ரீச்சருக்கும் காட்டினனான்.

ரீச்சர் சொல்லுறது ஒண்டும் ஏறுதில்லை. விசராக் கிடக்கு. ஒண்டும் விளங்குதில்லை.

“நீர் எல்லாம் வீட்டில படிச்சுக்கொண்டு வந்தனீர் தானே?”

“ஓம் ரீச்சர்.”

எப்ப இன்றவல் விடுமெண்டு கிடக்கு.

தண்ணி குடிச்சிட்டு வகுப்புக்குள்ள வாறன். சோதியக்கா நிக்கிறா.

“உம்மை சதீஸ் கேட்டுக்கொண்டு வரட்டாம்.”

“என்ன?”

“உம்மைக் கேட்டுக்கொண்டு வரட்டாம்.”

“என்ன கேட்டுக்கொண்டு வாறது?”

“உமக்கு விளங்கெல்லையா? உம்மைக் கேட்டுக்கொண்டு வரட்டாம். ஓமெண்டு சொல்லுறீரோ?”

“ஐயோ! எனக்குத் தெரியாது. ஓமெண்டு சொல்லாதே யும்.”

சோதியக்காவுக்கு விசர். ஏன் வந்து கேட்டவா? எனக்குப் பயமாக்கிடக்கு. நான் ஓமெண்டு சொல்ல மாட்டன்.

மழை ஏன் வந்தது?

ஒரு சின்ன அட்டைபோலத்தான் இருந்தது. சிறிது சிறிதாய் வளர்ந்து பெரிய ஒரு உருவமாய் மாறிவிட்டது. பாம்பு! பெரிய ஒரு பாம்பு. மெதுவாய் அசைந்து அவளுக்குக் கிட்ட வந்தது. தலையை உயர்த்தி விரித்து பின்னர் அங்கும் இங்குமாக ஆட்டியது. தீபாவிற்கு முன்! ஆடாமல் அசையாமல் நின்றாள். அப்படியே எல்லாம் விறைத்துவிட்டதுபோல். இரத்தமே உடலில் இல்லாததுபோல்! ஆனால் ஆனால் அந்த நாகம் விட்ட தாக இல்லையே. மேலும் தனது கரிய உடலை அசைத்து அவளையே பார்த்தபடி நெருங்கியது. நாகம்!

ஐயோ அம்மா! ஓடியாங்கோ.

உரத்துக் கத்தினாள். அந்த நடுச் சாமத்தில் எல்லோரது நித்திரையையும் கலைப்பதாக. எத்தனை தடவைகள் கத்தினாள் என்று அவளுக்கே தெரியாது. கண்களை இறுக்கி மூடியபடி கத்தினாள்.

ஏன் ஒருத்தரும் எழும்பினமில்ல? ஒருத்தருக்கும் என்னைக் காப்பாத்த வேணும் எண்டு நினைப்பில்லையோ? ஐயோ! காப்பாத்துங்கோ!

எங்கோ தொலைவினில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த சூரியனுக்குக்கூடக் கேட்டிருக்கும். சிலவேளை அதுகூட நடையைக் கட்

டத் தொடங்கியிருக்கும். ஆனால் இந்த முண்டங்கள் ஒருத்தருக்கும் கேட்கவில்லையே.

ஏன் ஒருத்தரும் வரீனம் இல்ல. கிட்டக் கிட்ட வருகிது. கொத்தப்போகுது. காப்பாத்துங்கோ!

அங்கே தூங்கிக்கொண்டிருந்த அனைவருக்கும் மட்டுமல்ல முகட்டில் மிகவும் ஆறுதலாகவும் அமைதியாகவும் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த சின்னஞ் சிறிய சிவப்பு அட்டைக்குக்கூட கேட்க வில்லை. ஏனெனில் அவள் எழுப்பிய சத்தம் வாயிலிருந்து வரவில்லை. நெஞ்சத்திலிருந்து வந்தது. அதுவும் ஆழமான இடத்திலிருந்து.

விழித்துப் பார்த்தாள். இருட்டின் இதயத்துடிப்பு படபட வென்று கேட்டது. அதற்கும் பயமாக்கும்!

உண்மையாவே அப்படியொரு பாம்பைக் கண்டிருந்தால் செத்தே இருப்பன். கனவிலகூட எவ்வளவு பயமாக்கிட்டுந்திது?

இப்ப திரும்பவும் நித்திரை வருகிது. ஆனால் கண்களை மூட அவளுக்குப் பயம். திரும்பவும் நாகம் வந்தால்? விழித்தபடி படுத்திருந்தாள். இருட்டு மட்டும் அசையாமல் நின்றது. அந்த இருட்டைப் பார்க்க, உற்று உற்றுப் பார்க்க இரண்டு கண்கள் தெரிவது போலும் அவை அவளை அண்மித்து வருவதாகவும் உணர்ந்தாள். சிறிது நேரத்தில் புரிந்தது. அவை தன் கண்களிலிருந்துதான் வருகின்றது. மூடியும் திறந்தும் பார்த்தாள். உறுதியானது. கண்களின் மாயக் கண்கள். கண்கள் பெருகி கண்களாகத் தெரிந்தன. கறுப்புகள் சிவப்புகளாக அங்கும் இங்குமாக சதிராடின.

இரவு எவ்வளவு நேரமாக விழித்தே இருந்தாள். பன்னிரண்டு மணி? அல்லது இரண்டு மணி? மழை வந்த நாளிலிருந்து அவள் நித்திரையும் போச்சு. எவ்வளவு நித்திரை தூக்கி அடித்தும்

விழித்தே இருந்தாளே! ஆனால் தூக்கமே வெற்றிகொண்டு இவளை மடக்கிப் போட்டது.

அந்த நேரமா பாத்து சனியன்பிடிச்ச நாகம் வந்திட்டிது. நாகம் வந்ததாலோ வழமையாக வரும் அந்த உருவமும் இன்று அவளை தொந்தரவு செய்யவில்லை? ஒருவேளை அந்த உருவத்திட்டையும் நாகம் போயிருக்குமோ?

இவளது பிரச்சனைகள் தெரிந்தே சேவல்கள் கூவத் தொடங்கிவிட்டன? ஒன்று இரண்டு என்று தொடங்கி பின் ஊர்ச் சேவல்கள் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு பாட்டுப்போட்டி வைப்பதுபோல் கூவிக்கொண்டன.

தீபா எழுந்து பிளாஸ்டிக் தூரிகையை எடுத்துக்கொண்டு முன்பக்கமாக வந்தாள். அப்பாவையும் அம்மாவையும் தவிர எல்லோருமே தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்க்கும்போது எரிச்சலாக இருந்தது. தண்ணியடிச்ச எழுப்புவமா? தட்டி எழுப்புவமா? என்று நினைத்தாள். சின்னண்ணாவுக்குத் தண்ணி அடிச்சால் குட்டுத்தான் விழும். அது ஒரு குட்டு குட்டிச்சிது எண்டால் காணும் ஒரு கிழமை முழுக்க நோகும். பெரியண்ணாவுக்கு தண்ணியடிச்சா பள்ளிகூடத்துக்கு சயிக்கிளில ஏத்திக் கொண்டுபோகாது. ஆகவே இந்த யோசனையை உடனேயே காத்தில் பறக்கவிட்டாள். அது ஓடி மறைந்தது.

அப்பா குந்தியிருந்தபடி முற்றத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். மழை பெய்யும் சந்தோசத்தை எப்படிக்கொண்டாடுவது என்று யோசிக்கிறாராக்கும்.

அம்மா எழும்பியவுடன் செல்லும் முதல் இடம் சமயலறை. தீக்குள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட விறகுச் சாம்பல்களை அள்ளி எடுத்துத் துப்பரவு செய்துகொண்டிருந்தாள்.

இரவு முழுக்க மழை பெய்திருக்கவேண்டும். கோடி, கிணற்றடிப்பக்கம் எல்லாம் வெள்ளம் நின்றது.

பற்பசை முடிந்துவிட்டதால் பற்பொடியை கையில் எடுத்து ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரை விட்டு அதைக் குளிப்பாட்டிய பின் தூரிகையால் எடுக்க முயன்றபோது அது சேரப் பஞ்சிப்பட்டது.

தேய்ந்துபோன தூரிகை. பிளாஸ்டிக் மணமும் பற்பொடிக்குப் பிடிக்கவில்லைப்போலும். புதுசு வாங்கவேண்டும் என்று ஒவ்வொருநாளும் காலையில் நினைத்து பகல் முழுக்க மறந்து பின் காலையில் பார்க்கிற நேரம்தான் மீண்டும் ஞாபகம். பற்பொடியுடன் ஒட்ட முடியாமல் பல்லோடு தன்னை மேலும் தேய்த்துக் கொள்ள சக்தியிழந்தும் கிழடாகிப்போய் என்னை விடுதலைசெய் என்று சொல்வதுபோல் பரிதாபமாகக் கிடந்த தூரிகையைத் தூர இருந்த குப்பைக் கிடங்கிற்குள் எறிந்துவிட்டு விரலால் தொட்டு மினுக்கினாள்.

சேவல்கள் கூவி ஓய்ந்தபின் குருவிகளும் பறவைகளும் எழுப்பியதில் சூரியன் கால்களையும் கைகளையும் மடக்கி விரித்து காலைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்துகொண்டிருந்தது. தினம் தினம் எரிவதே வேலையாகிப்போய்விட்டது. ஒரே அலுப்புத் தட்டுகிற வேலை. நேற்று மாதிரியே இன்றும் கள்ளமடிப்பது, எங்கையாவது ஒளிந்திருப்பது என்று நினைத்துக்கொண்டது.

அந்தப் பாம்பு! அந்த நாக பாம்பு! இன்னும் அவள் மனதிற் குள் அசைந்துகொண்டிருந்தது. கறுப்பாய் தோலும் அரியண்டம்.

பிணைஞ்சிருந்த நாகங்களில் ஒண்டைக் கொண்டால் மற்றது மறக்காமல் எங்க போனாலும் கண்டுபிடிச்சுக் கொத்து மெண்டு சொல்லுறவை. நான் ஒரு நாகத்தையும் கொல்லேல்லை. பாம்பெண்டாலே பயந்து ஓடிடுவன். ஏன் எனக்குக் கனவில் வந்து வெருட்டிது?

தேனீர் குடித்து, வீடும் முற்றமும் கூட்டி, குளித்து, வெள்ளைச் சட்டை போட்ட பின்னர்தான் தீபாவிற்குப் புத்துயிர் பெற்றதான உணர்வு வந்தது.

“இன்னும் நீ சாப்பிடேல்லையோ? வேளைக்கு வா பாப்பம்.” தனக்கு பின் எழுந்து முன்னரேயே வெளிக்கிட்டு நிற்கும் பெரிய அண்ணணின் அதிசயம் அறிய அவள் ஆர்வம் காட்டவில்லை. நின்ற நிலையிலேயே சாப்பிட்டு தயாரானாள். கொஞ்சம் பிந்தினால் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடுவான். நடந்துபோவதென்றால் நேரம் எடுக்கும். அத்தோடு சேறடிச்ச வெள்ளைச் சட்டையெல்லாம் ஊத்தையாகிவிடும்.

நடையிலும் சயிக்கிலிலும் எதிர்காலத்தின் உழைப்பாளிகள் இன்றய மாணவர்கள் பாடசாலைகளை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள். நடந்து கொண்டிருந்த ஒரு சில பெட்டைகளின் வெள்ளைச் சட்டைகளில் சேறு பொட்டுக்கள் வைத்துக் கொண்டிருப்பதனை தீபா ரசித்தாள்.

வயல்களில் தண்ணீர் நிறைந்து இருந்தது. நெல்மணிகள் எல்லாம் தலைகளை அசைத்து தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தன.

பள்ளியின் வாசலை நெருங்குமுன்னரே தர்சியை கண்டதால் “அண்ணா தர்சியோட கொஞ்சத்தூரம் நடந்துபோறன். இறக்கி விடு.” என்று தீபா கேட்டதற்கு இணங்க தமயனார் இறக்கி விட்டார். கொஞ்சத் தூரம் சென்று தர்சி தீபாவிற்காகப் காத்திருந்தாள்.

“பிறகு வந்து ஏத்தமாட்டன். நடந்துதான் வரவேணும்.” என்று சொன்னவர் சயிக்கிளை வெட்டித் திருப்பினார்.

“ராத்திரியெண்டாலும் நல்ல நித்திரை கொண்டனீரோ?” நக்கலாகக் கேட்கிறாளா அல்லது உண்மையான அக்கறையுடன் கேட்கிறாளா என்று தீபாக்குச் சந்தேகமாக இருந்தாலும் நித்திரை பற்றி கதைக்கும் ஒரே ஒரு ஆள் இவளாக இருப்பதால்.

“கொஞ்சம் கொண்டனான். ஆனா...”

“ஏன் திரும்பவும் கனவு கண்டனீரோ?”

நேற்றும், இன்னும் பல இரவுகளும் அவள் திரும்பத்திரும்பக் கண்ட கனவுகள் வேறு. தலையில் ஒரு பெரிய பாறாங்கல். ஆனால் பாரமில்லை. விழுகிறாள் விழுகிறாள். விழுந்துகொண்டே இருக்கிறாள். முடிவே இல்லையோ? விழித்தபின்னர் தடவிப் பார்த்தாள். பாயில் தான் பக்குவமாகப் படுத்திருந்தாள். அந்தக் கனவு பறவாயில்லை.

இன்று கண்டது வேறு.

“ராத்திரி ஒரு பயங்கரக் கனவு.”

“நீர் நெடுகலும் பயங்கரக்கனவுதானே காணுறனீர்.”

“சீ இது பேப் பயங்கரம்.”

“அப்பியே. சொல்லும். சொல்லும்.” தர்சி கண்களை விரித்து ஆர்வமானாள். இரண்டுபேரும் வகுப்பில் இருந்து படக்கதைகள் கதைக்கும்போது இவள் கண்கள் இப்படித்தான் விரிவதுண்டு.

“பாம்புக் கனவு.”

“அரியண்டம்.”

“ஒரு நாக பாம்பு மெல்லம் மெல்லமா வந்து எனக்குக் கிட்ட நிண்டு படம் எடுத்திது. நான் பயந்து கத்து கத்தெண்டு கத்தினன்.”

“உண்மையாவோ?”

“இல்ல. அதுவும் கனவில்தான்.” சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் தீபாவிற்கு ஞாபகம் ஒன்று வந்தது.

கிட்டப் பாம்பு வந்து படம் எடுக்கேக்க அதில ஒரு ஆளுனர் முகம் தெரிஞ்சிது. யார் ஆளெண்டு நினைச்ச நினைச்சப் பாக்க ஞாபகமாக இல்லை. ஆனா அது தெரிஞ்ச முகம்தான். யோசித்துப் பாக்க ஞாபகமே வருகிதில்ல.

அவளுக்கு தலைவெடிப்பதுபோல் இருந்தது.

“என்ன யோசிக்கிறீர். எனக்கும் சொல்லுமன்.”

“சீ ஒண்டுமில்ல.”

இருவரும் பள்ளிக்கூட வாசலை வந்தடைந்தனர்.

இன்றும் அவள் கதிரை மேசை நனைந்தே இருந்தது.

எத்தின நாளா மழைபெய்யிது? ஒவ்வொரு நாளும் என்ற மேசை கதிர நனஞ்சுதான் கிடக்கு. நேற்று கொஞ்சம் தள்ளிவச்சிட்டு வந்தனான். ஆரவோ திரும்ப இழுத்து ஒழுகிற இடத்துக்குக் கிட்ட வச்சிட்டினம். எனக்குத் தெரியும் ஆர் இந்தவேலை செய்திருப்பதெண்டு.

ரத்தினம் மாஸ்ரர் லிங்கம் மாஸ்ரரோட கதைத்துக்கொண்டிருந்தார். முறையிட்டாள்.

உனக்கு நேற்று ஒரு இடம் தந்தனானெல்லோ. அதிலயே இண்டைக்கும் இரு. என்று அவளைத் திருப்பிவிட்டார்.

ஒழுக்கை அடைக்கத் தெரியாது. பின்னுக்கு முன்னுக் கெண்டு பிடிச்ச விடுறது. எனக்கு தர்சிக்குப் பக்கத்தில இருக்கத் தான் விருப்பம். ஆனா நாலு நாளா பள்ளிக்கூடம் முழுக்கவே ஒழுக்குத்தான்.

தனது புத்தகங்கள் கொப்பிகளுடன் தர்சியைவிட்டு நிறையத் தாரம் தள்ளி வந்திருந்தாள். இந்த இடம் அன்பழகன் இருப்பதற்குக் கிட்ட. அவன் இன்னும் வரவில்லை. இண்டைக்கு அவன் வராமல் விட்டால் நல்லது என்று நினைத்தாள்.

அன்பழகனுடன் ஒரு கவுஸ்ஸில் இருந்து வினோத உடைப் போட்டிக்குக்கூட ஒன்றாக நடித்தது. ஆனால் தீபா சாமத்தியப் பட்டு ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு திரும்பவும் பள்ளிக்கு வந்தபோது அவன் பார்த்த பார்வையும் கதையும் பிடிக்கவேயில்லை. ஒரு நாள் வேறு பெடியளோடு நின்று தீபா அவர்களைக் கடந்து

செல்லும்போது “எனக்கு ஏன்ரா நீ கொண்டாட்டத்துக்குச் சொல்லேல்ல?” என்று நக்கல் அடித்தபோது. ஏதோ உள்நரம்புகள், உறுப்புகள் எல்லாம் கூசுவதுபோல் உணர்வு ஏற்பட தலையைக் குனிந்தபடி வந்துவிட்டாள். அன்பழகன் என்றாலே வெறுப்பாக இருந்தது. மழையென்றால் இன்னும் வெறுப்பாக இருந்தது.

முந்தியென்றால் மழை நல்ல விருப்பம் தீபாக்கு. கப்பல் விடுவது, சேறு தப்புவது, மழையில் குளிப்பது, நல்ல அடைமழையென்றால் தொடர்ந்து பல நாட்களுக்கு பள்ளிக்கூடம் இருக்காது. எவ்வளவு சந்தோசம்? சாமத்தியப்பட்டபின் எத்தனை முறைகள் மழைகள் வந்துவிட்டன. விளையாடுவது குளிப்பது எல்லா அனுமதிகளும் பறிபோய்விட்டன. வெறும் சின்னப்பிள்ளை ஞாபகங்களாகிவிட்டன.

இதுகள்கூட பறவாயில்ல. மற்றப் பெட்டயளுக்கும் அப்படித்தானே. ஆனா இரவில நித்திர கொள்ளாமல்! நினைத்த ஒரு கணமே தீபாவிற்கு உடல் நடுங்குவதுபோல் இருந்து. சித்தனையைத் திரும்பி பாடத்தில் கவனம் கொள்ள முயன்றாள். எப்போது வாத்தியார் வந்தார்? எங்கு தொடங்கினார்?

இப்போதாவது கவனம் செலுத்துவம் என்று அவள் முயன்றபோதுதான் அந்த நித்திரை வந்தது. உடம்பெல்லாம் அலுப்பாக இருந்தது. தலையை சரித்து மேசையில் போட்டு தூங்கிவிட்டாள். வாத்தியார் வந்து தடியால் ஒரு தட்டுத் தட்டும்வரை என்ன நிகழ்ந்தது என்றே தெரியாது.

“நித்திரை கொள்ளவோ வந்தனி?” என்று உறுமிய வாத்தி “போய் அந்த இடத்தில நில்லும் பாப்பம்.” என்று தடியாலேயே வகுப்பறைக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி இருந்த இடத்தைக் காட்டினார்.

தீபா மெதுவாக எழுந்து அந்த இடத்தில் சென்று நின்றாள். அவமானமாக இருந்தது. அழுகை வந்தது. அடக்கினாள். மற்றக்

கிளாஸ் பிள்ளைகள் எல்லாம் பார்க்கிறார்கள். யாராவது போய் அண்ணண்களுக்கும் சொல்லுவார்கள். பேச்சு விழும். குட்டு விழும்.

சின்னச் சின்ன கம்பிகளினூடே வெளியே பார்த்தாள். மழை மட்டும் எந்தப் பிரச்சனையும் இன்றி தொந்தரவுமின்றி தன்னை வார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

இடைவேளைக்கு ஒருத்தரும் வெளியில் செல்லவில்லை. விளையாட முடியவில்லை என்று பெடியள் கொஞ்சப்பேர் கிறவுண்டுக்குப் போகும் வாசற் பக்கமாக நின்று மழையைத் திட்டிக்கொண்டிருந்தனர். வானம் அழுகிறதே நாட்கணக்காக. அதுபற்றி யாருக்காவது கவலையுண்டா?

அங்குமிங்குமாக கூடிக் கதைத்துக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர்கள் நல்ல செய்திகளை மாணவர்களுக்குக் கொண்டு சென்றனர். மழை ஓரளவு ஓய்ந்தவுடன் எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போகலாம் என்பதுவே அந்த நல்ல செய்தியாகும்.

தீபா புத்தகங்களை அடுக்கி எடுத்துக்கொண்டு தர்சியிடம் வந்தாள். ஆனால் அவள் மேசையை நெருங்கியதும் அவளுக்கு முதலில் திக்கெண்டது. பின் கோபம்தான் வந்தது. ஏன் தெரியுமா? தர்சி ஒரு நாகபாம்பின் படத்தைக் கீறிவைத்திருந்தாள்.

“உமக்கு உதுதான் ஒண்டும் சொல்லறேல்ல. போம்.”

இப்ப யாராவது பார்த்தால் என்னவென்று கேட்டால் தான் கண்ட கனவுபற்றிச் சொல்லிவிடுவாளோ என்று பயமாக இருந்தது.

ஒருத்தருக்கும் ஒண்டும் சொல்லக்கூடாது என்று இரண்டுபேரும் தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்து கொண்ட பின்னர்தான் இருவரும் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். ஆனாலும்

தீபா எல்லா விடயங்களையும் சொல்வதில்லை. அப்படிச் சொல்லாமல் விட்டது நல்லதே என்று இப்போது நினைத்தாள்.

அவா சொன்னாவெண்டா அவா சொன்ன கதைய னெல்லாத்தையும் நானும் சொல்லிப்போடுவன்.

“ஒரு படம்தானே கீறினான். ஏன் கோவிக்கிறீர்.” தர்சி படத்தை எடுத்து பத்து பதினைந்து துண்டுகளாகக் கிழித்துக் கைகளுக்குள் அடக்கினாள்.

மழை ஓய்ந்த பின்னரே மாணவர்கள் எல்லோரும் வீடு செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர். தர்சி சின்னச் சின்னத் துண்டுகளாக கிழிக்கப்பட்டிருந்த நாகத்தினைத் தண்ணிக்குள் எறிய அவைகள் நனைந்தும் நனையாமலும் சிலதுகள் மிதந்தும் கொண்டிருந்தன. நாளை அல்லது மறுநாள் அவைகள் அடையாளமே இல்லாமற் போய்விடும்.

இருவரும் ஆறுதலாகக் கதைத்தபடி நடந்து வந்தார்கள். சயிக்கிள்ப் பாதையும் இவர்கள் நடைபாதையும் வேறு வேறு. இது குறுக்குப்பாதை. ஒரே ஒரு இடம் மட்டும்தான் பிரச்சனை யானது. வயல்களைத்தாண்டிச் சென்ற பின்னர் வரும் இடம். அது கொஞ்சம் சரிவு. மழைகாலத்தில் வழுக்கும். ஆனால் இந்தப் பாதையால் வந்தால் அதுவும் நடந்து வந்தால் வயற் காட்சிகள் எல்லாவற்றையும் வடிவாகப் பார்க்கலாம்..

மணிமணிகளாய்த் தலைநிமிர்த்தி நின்ற நெற்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிப்பதுபோல் மழைநீர் நின்றது. நாகத்தின் முகத்திற்குள் இருந்தது யார்? தீபாவின் தலைக்குள் நின்று ஆடியது நாகம்.

விரைவில் சாக்குகளில் அடங்கியிருக்கப்போகிறன அல்லது அடுப்பில் வேகப்போகின்றன என்கின்ற செய்தி அறியாது இன்று தலை நிமிர்ந்து நின்றன நெல்மணிகள்.

தீபா இன்னும் சின்னதாக இருக்கும்போது அதாவது பெரிய பிள்ளை ஆவதற்கு முன்னர் விதைத்த ஆரம்பகாலங்களில் களிகலைக்கவென்று அண்ணாக்களுடன் அனுப்பிவைக்கப்படுவாள். அண்ணாக்கள் சில வேளைகளில் இவளுக்கு டிமிக்கி விட்டுவிட்டு பந்தடிக்கப்போவார்கள். வீட்டில் சொல்லாமல் இருக்க அவளுக்கு பரிசாக இனிப்புப் கிடைக்கும். ஒருநாள் வயலுக்கு இவர்களை அனுப்பி சிறிது நேரத்தில் அப்பாவும் வந்துவிட்டார். எதிர்பாராமல் அண்ணாக்களின் டிமிக்கியும் பிடிபட்டது.

மழை ஓய்ந்ததென்றுதான் நினைத்தார்கள். அது திரும்பவும் சினுங்கத் தொடங்கிவிட்டது. முகில்க் கூட்டங்கள் திரண்டு வந்திருப்பதனைப் பார்த்தால் ஏதோ திட்டத்துடன்தான் என்று புரிந்தது. மழை கத்தியழுவதற்குள் வீட்டிற்குப் போய்விட வேண்டும் என்று அவசரமாக நடந்தார்கள். வழக்கல் இடத்தில் செருப்பைக் கழட்டிக் கையில் பிடித்தபடி நடந்தார்கள்.

இருவரும் பிரிந்து செல்லும் சந்தி வந்ததும் தீபா கேட்டாள் “நாளைக்குப் பின்னேரம் வீட்ட வாறீரோ?” என்று.

“அப்பா விட்டாரெண்டால், சிலநேரம் வருவன்” என்றதும் அவர்கள் பிரிவும் வந்துசேர்ந்தது.

இரு அண்ணாக்களையும் தவிர ஏனையவர்கள் வீட்டில்தான் இருக்கிறார்கள். அப்பாவுடன் வயலில் உதவியாக இருக்கும் மாமாகூட அங்குதான் இருக்கிறார். அம்மாவின் கடைசித்தம்பி. தீபாவின் அம்மம்மாவும் தாத்தாவும் இறப்பதற்கு முன் அவர்களுடன்தான் மாங்குளத்தில் இருந்தார். பின்னர் அவர்கள் இறந்தபின்னர் வயல்களை வித்துவிட்டு ஒரேயடியாக அக்கா வீட்டிற்கே வந்துவிட்டார். அவருக்கென்றும் இங்கேயே ஒரு வயல் வாங்கிவிட்டிருக்கிறார்.

தங்கச்சியும் தம்பியும் கப்பல் செய்து தண்ணிக்குள் விட்டார்கள். அது அசையாமல் இருக்கவே கையால் தட்டி விட்டார்கள். அது மாட்டன் என்று அங்கேயே நின்றது.

புத்தகம் கொப்பிகளை உள்ளே போட்டுவிட்டு அம்மா விடம் வந்து தீபா தேத்தண்ணி கேட்டாள்.

“இப்பதான் எல்லாருக்கும் ஆத்தினனான். மிச்சம் இருக்கு. எடுத்துக் குடி. குடிபதமாத்தான் இருக்கும்.”

தீபாவிற்குப் பசித்தது. கேட்டால் பேச்சுத்தான் கிடைக்கும். அதனாலேயே தேநீர்.

மழை சிணுங்கு சிணுங்கென்று. சிணுங்கியது அம்மா அப்பா அடித்துவிட்டதுபோல் அல்லது அண்ணன் குட்டிவிட்டது போல். அதன் வேதனை அறியாது சிறுவர்கள், மழையே மழையே மெத்தப் பெய். மண்ணில் வெள்ளம் நிறையப் பெய் என்று பாடினார்கள்.

மழையே மழையே மெத்தப் பெய். மண்ணில் வெள்ளம் நிறையப் பெய்

கோலுக்குள் இருந்து தேனீர் குடித்தவளுக்கு சிறிது நேரத்தில் இந்த மழைப்பாட்டு தூரத்தில் கேட்பதுபோல் இருந்தது. பின் மிக மெல்லமாகக் கேட்டது. அம்மா தட்டி எழுப்பும்வரையில் நல்ல நித்திரை.

எல்லோரும் ஒன்றாகச் சாப்பிடுவது சனி ஞாயிறுகளில் அல்லது மழை பெய்யும் நாட்களிஸ்தான். மழை பெய்யும் நாட்கள் என்றால் மதியம் மட்டுமன்று இரவிலும் ஒன்றாக இருப்பார்கள். வீட்டுப் பக்கமும் அனேகமாக ஒருவரும் வரமாட்டார்கள். இவர்களும் ஒரு இடமும் போகவும் மாட்டார்கள். எல்லோரும் கூட்டுக்குள் அடைந்த கோழிகள்போல் இருப்பார்கள்.

யன்னற் கரையோரம் நின்றபடி பெய்யும் மழையைப் பார்ப்பது அல்லது முன் குந்தில் இருந்து பார்ப்பது என்றால் இப் போது தீபாக்கு விருப்பமாக இருந்தது. சிலவேளை எவ்வளவோ வெறுக்கக்கூடிய மழையில் அவ்வளவு விருப்பமும் ஏற்படுகிறதே. நல்லமழை பெய்யும்போது யன்னற் கரையோரம் நின்றால் அல்லது விறாந்தையில் நின்றால் சின்னதாய்த் தெறித்து காலிலும் கைகளில் முகங்களில் பறக்கும். ஒருவகையான கூதலாக இருக்கும்.

“ஒரு நாளும் மழையைப் பாக்காதமாதிரி புதினமாப் பாக்கிறாய். இருண்டுபோச்சு. உள்ள போ.” என்று மாமா கட்டளையிட உடனே தீபா உள்ளுக்குள் போகவில்லை. கொஞ்ச நேரம் இருந்து ஆறுதலாக மழையிடமிருந்து பிரியாவிடை பெற்றுத்தான் உள்ளே சென்றாள்.

இரவுச் சாப்பாட்டின் பின் தீபா மூத்த அண்ணரிடம் கணக்குப் படித்தாள். எவ்வளவு சொல்லிக் கொடுத்தும் அவளுக்கு மண்டைக்குள் ஏறாது என்றே அவர் கருதினார். ஆனாலும் அப்பாவின் வேண்டுகோள், தீபாவின் கெஞ்சல் சொல்லிக் கொடுக்க வைத்தது.

ஒவ்வொரு வருடமும் நல்ல புள்ளிகள்தான் எடுத்தாள். இருண்டு வருடங்களாகத்தான் இவள் இப்படி. ஏன் இவள் இப்படி வர வர மக்காக வருகிறாள் என்று எல்லோரும் வியந்தனர்.

“படிப்பில் கவனமேயில்லை. பள்ளிக்கூடத்தால வந்து கொப்பியள அங்க இங்க எறியிறது.” என்று அம்மா சொன்ன போது தீபாவிற்குப் பயமாக இருந்தது. இண்டைக்கு வகுப்பில் வாத்தியார் பிடிச்சவிட்ட கதை கேள்விப்பட்டா துலைஞ்சிது. எப்படியோ ஆராவது வந்து சொல்லுவினம். திட்டு நடக்கத்தான் போகுது.

வளர்ந்தவர்கள் என்று கருதப்பட்ட எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் படுக்கைகளைத் தயார்படுத்தினார்கள். ஏங்கனவே தூங்கிவிட்ட தம்பியையும் தங்கையையும் அப்பா தூக்கிக் கட்டிலில் கிடத்தினார்.

தீபா அறைக்குள் இருக்கும் தனது கட்டிலுக்கு வந்தாள். அம்மா அப்பா எல்லோரும் கோலுக்குள். அண்ணாக்களில் ஒரு ஆள் பட அறைக்குள். மற்றவரும் மாமாவும் மற்றக் கோலுக்குள்.

நல்ல வெய்யில் காலத்தில் வீடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கும். உள்ளுக்குள் படுப்பவர் அரிது. சில காலங்களில் நெல் மூட்டை களும் உள்ளே தூங்குவர். சாமத்தியப்பட முன்னர் தீபாகூட வெளியில் படுப்பாள். விறாந்தையில். ஆனால் அப்படி முடியாதே.

இவ்வளவு பெரியவீடு என்னத்துக்கு என்று சிலநேரம் தீபா நினைத்திருக்கிறாள். ஆனால் மழைகாலங்களில்தான் அதற்கான அர்த்தம் வெளித்தது. மழைகாலமென்றால் எல்லோருமே உள்ளேதான் படுப்பார்கள். எல்லோருடைய மூச்சும் கொறட்டையும் இருமலும் இவளுக்குக் கேட்கும். சிலவேளை எது யாருடையது எங்கிருந்து வருகின்றது? என்று கண்டுபிடிக்கமுடியாமல் இருக்கும். இதுதுபற்றி ஆழமாக அவள் தேடியதேயில்லை. அவளுடைய பிரச்சனைகளே வேறு.

இந்த இதமான மழைகாலத்தில்தான் தீபாயின் நித்திரையும் பறிபோனது.

ஆசையாக எடுத்துவைத்து இனிப்பில் அழுக்கெறும்பு மொய்த்து உண்ணமுடியாமற் செய்ததுபோல்!

இன்றைக்கு எப்பிடியாவது நித்திரை கொள்ளாமல் இருப்பது. அந்த உருவம் வந்தால் ஏதாவது சத்தம் செய்து கலைத்து

விடுவது. என்ற திட்டத்துடன் படுத்திருந்தாள். போர்வையை இழுத்து எல்லாப் பக்கங்களையும் சுற்றிப் பாதுகாப்புக் கொடுத்தாள். கொற கொறவெண்டு கொறட்டைகள் கேட்டன. வெளியில் மழை பெய்தது. ஓய்ந்து பின் சொட்டுச் சொட்டாய்...! துளிகளை எண்ணுமளவிற்கு ஆறுதலாக. நல்ல களைப்பு மழைக்கு. தீபாவிற்கும்தான். மெல்லம் மெல்லமாக இவளும் தனது சவாலிலிருந்து தோற்றுக்கொண்டிருந்தாள்.

மிகவும் மெதுவாகத்தான் வந்திருக்கவேண்டும். அந்த உருவம். நிறைய நேரத்தின் பின்னர்தான் தீபா விழித்தாள். அன்னிய உருவம் ஒன்று அவளை... போர்வை விலக்கப்பட்டது கூட உணரவில்லையே.

“ஐயோ! ஆரிது? விடுங்கோ. என்னை விடுங்கோ.” என்று கத்த வேண்டும் போல் இருந்தது. கண்ணீர் வந்தது. நெஞ்சு அடைத்தது.

இப்ப கத்தினால் எல்லாரும் முழிச்சிடுவினம். ஆர் எண்டு தெரிஞ்சா என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பினம்? வீட்டில எவ்வளவு பிரச்சனைவரும்? என்னைத்தான் பேசுவினம் என்று நினைத்தாலும் இந்த உருவத்தை எப்படிக் கலைப்பது என்று யோசித்து உடலை அங்கும் இங்கும் அசைத்தாள். சத்தமாக இருமினாள். அந்த உருவம் இவள் உடலிலிருந்து விலகியது. நெஞ்சுக்குள் திரும்பவும் தண்ணீர் வந்தது.

யார் இது? மா..மா? அ...ண்..ணாக்களில ஒரு ஆள்? அ.....ப்.....பா....? வேற ஆர்...?

நினைக்க நினைக்க அழுகையாக வந்தது? நெஞ்சு வெடித்துக் கண்ணீராய்ப் பாய்ந்தது. உள்ளுக்குள் இழுத்து சத்தமில்லாமல் அழுதாள். அரியண்டமாக இருந்தது. இந்த இரவு விடியக்கூடாது.

யாருமே எழுந்திருக்கக்கூடாது என்று நினைத்தாள். யாரையுமே பார்க்கக்கூடாது என்று தோன்றிற்று. இன்று சேவல்கள் கூவும் வரையில் தீபா நித்திரையே கொள்ளவில்லை. வெளியே இடியும் மின்னலும் போட்டிபோட்டன. இந்த வீட்டுக்குள்ளயும் இடி விளாதோ? என்று ஏங்கினாள்.

“இவ்வளவு நேரமாச்சு பொம்பிளைப் பிள்ளைக்கு இவ்வளவு நேரம் என்ன நித்திரை? எழும்பு.” அம்மா தட்டிவிட்டு “நான் கோயிலுக்கு ஓடிப்போட்டுவாறன். தேங்காயெல்லாம் திருவி மிளகாய் பொரிச்சு வைச்சிருக்கு. சம்பல இடிச்சு வை.” என்றபடி வெளியே போய்விட்டாள்.

தீபா கிணற்றடிக்கு வந்தாள். இண்டைக்கும் கய்யாலதான் தீட்டவேணும். தம்பியவிட்டு ஒரு பிறஸ் வாங்கலாம். ஆனால் அதெல்லாம் அவசியமில்லை என்று நினைத்தாள்.

இந்தப் பல்லைத் தீட்டினால் என்ன தீட்டாட்டி என்ன?

தன் உடம்பே தன்னிடம் இல்லாததுபோல் இருந்தது. வெறுப்பாக இருந்தது. அழுக்குப் படிந்த உருவமாகி மணத்தது.

குளிச்சுப்போட்டுத்தான் மற்ற அலுவல்கள் செய்யவேணும் என்று முடிவெடுத்தாள். அறைக்குட் சென்று தோய்த்து மடித்து வைத்த துவாயை எடுத்துக் கொண்டு வரும் வழியில் மாமா மறித்து:

“தீபா ஒரு தேத்தண்ணி போடனென”

“குளிக்கப் போறன். குளிச்சிட்டு வைக்கிறன்.”

“வைச்சத் தந்திட்டு குளிக்கலாம் தானே”

துவாயைக் கம்பியில் எறிந்துவிட்டு கிடு கிடு என்று குசினிக்குற் சென்று தேத்தண்ணீர் போட்டு வைத்துவிட்டு தூரவே

நின்று “குசினிக்குள்ள ரீ இருக்கிது.” என்று கத்திச் சொல்லி விட்டு குளிக்கப்போனாள்.

இன்றைக்கு ஒரு வாளி இழுப்பதுகூட கஸ்ரமாக இருந்தது. அரைவாசிக்குக் கிட்ட முட்டிக் கிடந்த கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் அள்ளுவதுகூட. மழைத் தண்ணீர் என்று வித்தியாசமாக தெரிந்தது. மணம்! அழுக்கெறும்பு மணம்!!

யார் அது?

அப்பா....? மாமா...? அண்ணா...? சீ அப்பிடி ஒருத்தரும் இருக்காது. கடைசிவரையும் இருக்காது. யாரோ மாய மனிதனாய் இருக்குமே? அவர்களில் வீணாகச் சந்தேகப் பட்டுவிட்டோமே என்று வெட்கமாக இருந்தது. மாய மனிதனாய்த்தான் இருக்கும். யாராய் இருந்தால்தான் என்ன? நடக்கக்கூடாத ஒன்று தனக்கு நடக்கிறது என்பது அவள் நினைப்பு. யாரிடமும் சொல்லமுடியாத ஒன்று. இந்தவிடயத்திற்கும் கற்பிற்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருப்பதாகவும் தான் இப்போது அதை இழந்துகொண்டிருப்பதாகவும் நினைத்தாள். சாமத்தியப்படாட்டிலும் பறவாயில்லை. சாமத்தியப்பட்டதால் கற்புக் கட்டாயம் போயிருக்குமென்ன.....?

யாரையும் நேருக்குநேர் பார்க்கவேண்டும் போல் இல்லை. பகலே ஏன் வந்தது என்றிருந்தது. ஒருவேளை அது பேயாய் இருக்குமோ?

தீபாவிற்கு கால் கையெல்லாம் நடுங்கியது.

அம்மாட்டச் சொல்லுவமே? சீ வேண்டாம்! சொல்லுவமே? எப்பிடிச் சொல்லுறது. சிரிப்பினம். அல்லது ஏசுவினம். அல்லது அடிப்பினம். வேண்டாம் வேண்டாம்.

தர்சி இண்டைக்கு வந்தால் எவ்வளவு நல்லது?

தீபா குளித்து உள்ளுக்குள் வர அம்மாவும் கோயிலிலி இருந்து வந்துவிட்டா. மழை ஓய்ந்திருந்ததால் எல்லோரும் இத்தருணத்தை தமது காரியங்கள் முடிக்க பிரயோசனப் படுத்தினர்.

இங்கும் பல உருவங்கள் காணமற்போயிருந்தன.

“ஒருவேலை சொன்னா ஒழுங்காச் செய்யிறேல்லை. இன்னும் சம்பல் இடிக்கேல்லையே?”

“சரியான வயித்துக்குத்து அம்மா.” என்று சொன்னபடியால் (திடீரெண்டு தனக்கு பொய்சொல்லும் பழக்கம் எங்கிருந்து வந்ததென்று தீபா அதிசயித்தாலும்) ஒரே கல்லி இரண்டு மாங்காய்கள்! சம்பலும் இடிக்கத் தேவையில்லை. இன்று ரியூசனுக்கும் போகத் தேவையில்லை.

என்ன எவ்வளவு பேசினாலும் வயித்துக்குத்து வரும் நேரங்களில் தீபாவில் மிகுந்த அக்கறை அம்மாவிற்கு.

பின்னேரம் தர்சி வந்தாள். “வீட்டில எல்லாரும் சுகமாய் இருக்கினமோ?” என்று சம்பிரதாயத்திற்கு கேட்டுவிட்டு அம்மா தேத்தண்ணி கொடுத்தாள்.

தர்சி வந்தது தீபாவிற்கு எவ்வளவு சந்தோசம். ஆனாலும் சந்தோசத்தைக் கொண்டாடமுடியாமல் இருந்தாள். அந்தக் கேள்வி மட்டும் ஈ ஒன்று முகத்தையே சுற்றுவதுபோல் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. தவிரவும் இன்று இரவு எப்படியோ என்று நினைத்ததில் நடுக்கமாக இருந்தது.

இருவரும் பின்கோடிப்பக்கமாக வந்தனர்.

“ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்” என்று தர்சி கேட்டதுமே தீபா விற்கு அழுகையாக வந்தது. என்ன சொல்வது சொல்லக் கூடாது என்று நினைத்தாள். யோசிக்கவும் நேரமில்லை.

“நேற்றுப் பேய் பேய் வந்தது” என்றாள்.

“திரும்பவும் கனவு கண்டனீரோ?”

“இல்லை. உண்மையாத்தான்.”

“எப்பிடி இருந்தது சொல்லும் பாப்பம்.”

“இருட்டுக்கை தெரியேல்லை. ஆனா எனக்குக் கிட்ட வந்து வெருட்டிச்சிது.”

தர்சி ஒரே சிரிப்பு. “பே இருட்டிலதான் தெரியும். நீர் கனவு தான் கண்டனீர்”

“ஓம். நீர் சொல்லுறதும் சரிதான்.”

தர்சி விடைபெற்று நிறைய நேரம் ஆகிவிட்டது. வீட்டில் விளக்கேற்றும் நேரம். அம்மா படஅறைக்குள் இப்போது விளக்கு ஏற்றியிருப்பாள்.

முகம் கழுவக் கிணற்றடிக்கு வந்தாள் தீபா.

பேயெண்டால் இருட்டிலதான் தெரியும். தர்சி சொன்னது சரிதான். இருட்டிலதானே பேய் வாறது. அப்பிட்யெண்டா இரவில வந்தது பேயில்லை. கனவுமில்லை. அப்ப. ஆரது.....?

மாமா.....? அண்ணாக்களில ஒரு ஆள்.....? அப்பா.....?

தீபாவிற்கு தலை சுற்றியது. நிறைந்திருந்த கிணற்றைப் பார்த்தாள். அப்படியே விழுந்துவிடவேண்டும்போலிருந்தது. விழுந்தால் எல்லாப் பிரச்சனையும் முடிந்துவிடுமென்றில்லை. சாகிற மாதிரி விழவேணும்.

ஆனால் கிணத்துக்குள்ள விழுந்தவுடன் செத்துப்போவினம் எண்டில்லைத்தானே. ஆராவது காப்பாற்றீட்டா? கோதையக் காவ காப்பாத்தினமாதிரி. பழுத்து விழுந்த சில இலைகள் தண்ணீர்

ரில் மிதந்துகொண்டிருந்தன. எத்தனை நாட்களாய் மிதக் கிறன்றனவோ தெரியாது. பார்க்கப் பரிதாபமாகவே இருந்தன.

அவைகளைப் பார்க்கும்போது தானே மிதப்பதாக உணர்ந்தாள். இன்று வரப்போகும் இரவுபற்றியே சிந்தித்தாள். நாகம் இப்போது தலைக்குள் ஒரு மூலையில் படுத்துக் கிடந்தது.

வழமைபோல் எல்லாக் காரியங்களும் கடமைகளும் முடிந்து எல்லோரும் தத்தமது இடங்களில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். தீபாவும் விழித்திருந்தாள்.

மழைக்குப் பஞ்சியே இல்லைப்போலும். தனது கடமை தவறாமல் காரியம் நடத்துவதுபோல் சோவென்று பெய்தது. கிணற்றிற்குள் வெடிவைப்பதுபோல் தூரத்தில் இடியும் இடித்துக் கேட்டது. ஒரு மணி அல்லது இரண்டு மணி இருக்குமா? அவள் எதிர்பாத்ததுபோலவே அந்த உருவம் அவளை நெருங்கி வந்து அவள் போர்வையை விலக்க முயன்றது. அவள் தனது போர்வையை இறுக்கிப் பிடித்திருந்தாள். அது பல பக்கமாக முயற்சித்தது.

“ஐயோ பாம்பு. ஐயோ பாம்பு.”

உரத்துக் கத்தினாள். மனதால் அல்ல. வாயால்!

யரோ எழும்பி உடனே லயிற்றைப் போட்டார்கள். “எங்க? எங்க? என்று எல்லோரும் ஓடிவந்தார்கள்.

“இதால்தான் இப்பிடி ஏறி இப்பிடி என்ற கால்மாட்டால் உளர்ந்துபோச்சிது.”

“நீ கண்டனியோ?” பெரிய அண்ணர் கேட்டபடி கட்டிலுக்குக் கீழே குனிந்து பார்த்தார். அவர் ஒரு தடவை பாம்பைக் கையால் பிடித்து அடித்துக் கொன்றவர்.

“நீ கனவுதான் கண்டிருக்கிறாய்.”

“இல்லைப் பாம்புதான் வந்தது.”

“அதுக்குள்ள ஓடியிருக்காது. வடிவாத் தேடுங்கோ.” என்று அப்பா சொல்ல ஆமாப்போட்டு மாமா பொல்லுடன் தேடிப் பார்த்தார். “நான் நினைக்கேல்ல பாம்பெண்டு. தம்பி சொன்ன மாதிரி கனவாத்தான் இருக்கும்.” என்றார். சின்ன அண்ணண்கூட பொல்லு வைத்திருந்தான்.

“கொஞ்ச மண்ணெண்ணை ஊத்தினா வெளிய வருவர்தானே,” என்றபடி அம்மா குசினிப்பக்கமாகப் போகவே “வேண்டாம். வேண்டாம். பிறகு இரவு முழுக்க மணக்கும்.” என்று தீபா சொல்ல “உனக்குக் கூழுக்கும் ஆசை. மீசைக்கும் ஆசை.” என்றவாறு திரும்பி வந்தா.

“அதுக்குள்ள பாம்பு ஓடியிருக்காது. உம்மையா வந்திருந்தா உதுக்குள்ளதான் கிடக்கும்.”

அப்பா மெத்தையை தடி ஒன்றால் தட்டினார்.

“பாம்புமில்ல ஒரு பூச்சியுமில்லை. என்றார்.”

தீபாமட்டும் திடமாகச் சென்னாள். “பாம்புதான் வந்தது. பாம்புதான் வந்தது.”

“இவள் விசரியின்ர கதையை கேட்டிட்டு எல்லாரும் சாமத்தில எழும்பிநிண்டு டான்ஸ் ஆடுறியள்.” என்று சின்ன அண்ணன் சொன்னாலும் உள்ளுக்குள் கொஞ்சம் யோசனையாகவே இருந்தது. ஏனெனில் வீட்டுக்குள் பாம்பு வந்தது இது முதலாவது தடவையல்ல!

“எனக்குப் பயமாக்கிடக்கு. அம்மா இங்க வந்து எனக்குப் பக்கத்தில படுங்கோ. எனக்குப் பயமாக்கிடக்கு.” என்று தீபா

ஒற்றைக் காலில் நின்று அம்மாவைத் தனக்குப் பக்கத்தில் படுக்கவைத்தாள். கோயிலில் ஒரு நேர்த்திவைக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டார் அப்பா. எல்லோரும் தத்தமது படுக்கைகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர்.

அந்த உருவம் இவ்வளவு விரைவாக ஓடி அப்பாவாகவோ அண்ணாவாகவோ மாமாவாகவோ மாறிவிட்டதே. அதுதான் எப்படியென்று அதிசயமாக இருந்தது தீபாவிற்கு. நீண்ட நேரம் யோசிக்க நித்திரை விடவில்லை. அம்மாவின் அருகினில் இன்று நிம்மதியாகத் தூங்கினாள்.

மழைமட்டும் களைப்பில்லாமல் சலிப்பில்லாமல் "ஓ..." என்று அழுதவண்ணமிருந்தது. ஏதோ ஊர்மக்களெல்லாம் ஒன்றாக மரணித்துவிட்டதுபோல்!

மாய மனிதன்

இண்டைக்கு ஒரு முக்கியமான நாள். சரியா ஐஞ்சு மணிக்கு எல்லாரும் நந்தினி வீட்டுக் கோடியில சந்திக்கிறதெண்டு சொன்னனாங்கள். நந்தினி, விசயா, ரூபா, ஜீவி, தீபா எல்லாரும் வந்திட்டினம். நிர்மலாவைத்தான் இன்னும் காணேல்ல. எல்லாற்றை மனதிலையும் சோதினைக்குப் படிச்ச பாடம் மாதிரி அந்த மாயமனிதன்தான் ஞாபகத்தில நிச்சிறான்.

“ஐஞ்சு மணி எண்டு சொன்னனாங்கள். இனி அவா ஆடி ஆடி வந்து சேர எத்தின மணி ஆகுமோ?” எண்டு விசயா புறு புறுத்து முடியிறத்துக்குள்ள நிர்மலா வந்து சேர்ந்திட்டாள். வந்தவள் சும்மா வரேல்ல. மாங்காயளும் கொண்டு வந்தவள். விளாத்தி.

நிர்மலா வீட்டுக் கோடி முழுக்க மாங்காய் மரங்கள்தான். மாங்காயள் எண்டா எங்களுக்குக் கெடு. களவா ஆஞ்செண்டா லும் சாப்பிடுறனாங்கள். ஆனா இண்டைக்கு மாங்காய் பற்றி நினைக்கேலாம நிச்சிறம்.

இண்டைக்கு என்ன நாள் தெரியுமே? நாங்கள் நேசம் போடுற நாள். விசயாவும் நிர்மலாவும் கோபம். தீபாவும் ரூபாவும் கோபம். ரண்டு கிழமையளுக்கு முதல் விசயாவும் ரூபாவும் தான் கோபம். மற்ற எல்லாரும் நேசம். அது ஒரு சின்ன விசயம்தான். விசயாவின்ர அழிறப்பறை ரூபா கடன் வாங்கினவள். நல்ல வாசம்.

சுவிங்கத்தில் வரும் வாசம். அது மாதிரி. இழுக்க இழுக்க வாசம் வந்து கொண்டே இருக்கும். சாப்பிடலாம்போல வாய் ஊறும். ஆனால் சாப்பிட ஏலாதே.

மூக்குக்குள்ள இழுக்கிறது பிறகு அழிக்கிறதுமா இருந்த வள். ஆகலும் மூக்குக்குக்கிட்ட வைச்ச இழுக்காதயெண்டு சொன்னனான். ஆனா அவள் கேக்கேல்ல. கிட்டக் கிட்ட வைச்ச இழுக்கிறாள். பிறகு தேச்சத் தேச்ச அழிக்கிறாள். ஐயோ! திடீரெண்டு முறிஞ்சிட்டிது.

ரூபாவுக்கு ஒரு செக்கன் திக்கெண்டிது. விசயாட்ட காட்டுவம் எண்டுதான் நினைச்சவளாம். ஆனால் பேப் பயமாய் இருந்ததாம். விசயா அந்த வடிவான வாசமான பாதியாய்ப் பிஞ்சுகிடந்த அழிற்ப்பறைப் பாதா அழுவாள். அதுமட்டுமில்ல பேசுவள் எண்டு நினைச்சத்தான் பாய்க்கினர் அடியில போட்டிட்டாள். ஆனா விசயாட்ட என்ன சொன்னவள் தெரியுமே? துலைஞ்சிட்டிது எண்டு. அழுது சொன்னாள். விசயாவுக்குக் கோபம் வந்திட்டிது. இனிமேல் உமக்கு ஒண்டும் தர மாட்டன். எண்டு சொல்லிக் கோபம் போட்டிட்டாள். ரூபாக்குக் கவலை. பத்து நாளால தாங்கமுடியாமல் வாக்கில அடியில கிடந்த அழிற்ப்பறை எடுத்துக் குடுத்து பிறகு நேசமாவிட்டினம்.

மாயமனிதனினர் பிரச்சினை அந்த நேரத்தில் வந்திருந்தா இந்தப் பத்துநாளும் கோபமாகக் கழிஞ்சிராது. இப்ப நிர்மலாவும்-விசயாவும், ரூபாவும், தீபாவும் உடனேயே நேசம் போடப்போறது மாதிரி இவையும் நேசம் போட்டிருப்பினமெல்லே?

மாய மனிதனினர் புதினங்கள் முதலில அவிட்டுவிட்டது ஜீவிதான். ரண்டு நாளைக்கு முதல்த்தான் அவளே கேள்விப்பட்டவளாம்.

என்ன தெரியுமே? ஒரு மனுசனாம். நாற்பது வயசிருக்குமாம். தென்னமரம் போல உயரமாம். சுவர், கதவு எல்லாத்துக்குள்ளாலையும் புகுந்து உள்ள வந்திடுவானாம். இரவிலதான் வருவானாம்! அதுவும் பொம்பிளையள் உள்ள வீட்டுக்குத்தான் வருவானாம். அதுதான் மாயமனிதன். இவ்வளவும் இல்லை. இன்னும் இருக்கு. அறைக்குள்ள புகுந்தவர் ஏதோவெல்லாம் செய்வாராம். பொம்பிளையளைக் கெடுத்திடுவாராம்.

தான் ஏழாம் வகுப்பு அக்காக்கள் கதைக்கக்கொண்டு இருந்ததைக் கேட்டவளாம். அவள் சொல்லேக்க நந்தினிக்கு மூத்திரம் முட்டிக்கொண்டு வந்திட்டிது.

இது டீப்புத்தானே என்று முதல்ல சிலர் நம்பேல்ல. ஆனா இண்டைக்கு வகுப்பில எல்லாப் பெட்டையளும் மாயமனிதனைப் பற்றியே கதைச்சினம். அதுக்குப் பிறகு நம்பீற்றினம். நானும் பிறகுதான் நம்பினனான்.

அதுதான் கோபம் போட்ட எல்லாரும் நேசம் போடுறதே நல்லதெண்டு சொன்னனாங்கள். தனித்தனியப் பயந்துகொண்டு இருந்து என்ன செய்யிறது? நேசம்போட்டாலத்தானே கதைக்கலாம். சேந்து திரியலாம். சேந்தே வீட்டை போகலாம். அதுதான் நல்லது. சேந்து திரிஞ்சா சிலவேளை மாயமனிதன் பிடிக்க மாட்டார். அதுதான் இண்டைக்கே நேசம் போடப் போறம்.

இல்லையெண்டா சில வேளையளில ஒரு மாசமாக்கூடக் கதைக்காமல் இருப்பம். போனமுறை விசயா தீபாவோட சண்டை போட்டு கனகாலம் கதைக்காமல் இருந்தவள். ஒரு மாசமும் எட்டுநாளும் எண்டு எண்ணி எங்களிட்டைச் சொன்னவள்.

எங்களுக்கு பே விசராக்கிடந்திது. விசயா வீட்டுக்கு விளையாடப்போனால் தீபா வரமாட்டாள். தீபா வீட்டிற்குப் போனால் விசயா வரமாட்டாள். அதுமட்டுமே? விசயா இனிப்பு

வாங்கினால் எல்லாருக்கும் குடுத்திட்டு தீபாக்கு மட்டும் கொடுக்கமாட்டாள். அவளுக்குக் குடுக்கக்கூடாதெண்டு எங்களுக்குக் கட்டளையும் இடுவாள். தீபாவுக்குக் குடுக்காம இனிப்போ விஸ்கற்றோ சாப்பிடுறது எங்களுக்குக் கஸ்ரமாக இருக்கும்.

ஆனா எனக்கு மனம் கேக்கேல்லை. விசயாவுக்கு முன்னாலை வாயில போட்டிட்டு மற்றப்பக்கம் திரும்பி நிண்டு வாயிலயிருந்து எடுத்துப் பாதியைக் குடுத்தனான். தீபா அவுக் கெண்டு வாயுக்குள்ள போட்டிட்டாள். இதே போல தீபா பிஸ்கற்றோ ரொபியோ வாங்கினால் பக்கத்தில நிற்கிற ஆரிட்டையாவது குடுத்து விசயாவுக்கும் குடுக்கச் சொல்லுவாள். ஒரு நாள் இப்பிடித்தான் அவள் தர நான் குடுத்தன்.

எனக்கென்ன வெக்கமில்லியோ? எண்டு சொல்லி விசயா கடைசிவரையிலும் வாங்கவேயில்லை.

இதெல்லாம் ஒரு சின்னப் பிரச்சினைதான். அதுக்குப் பிறகு விசயாவிற்கும் நிர்மலாவிற்கும் இடையில பெரிய பிரச்சினை வந்திட்டிது.

நடந்தது இதுதான்.

விசக்கோத்துப் பிரச்சினை!

ஒரு கப் விசக்கோத்துத்தான் ஒரு ஆளுக்குப் பள்ளிக் கூடத்தில் குடுக்கிறது. ஒரு கப் மட்டமாப்போட்டால் 27-29 வரும். குவிச்சுப்போட்டா 30-36 வரும். இது கிட்டத்தட்ட கணக்குத்தான். சின்னச் சின்ன ஆறு சதுரமா விசக்கோத்துக்கள். ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு கணக்காய் இருக்கும். நிர்மலா ஒரு நாளாவது எண்ணாம விட்டதே இல்லை. அவளினர் பிரச்சினை வேற. பூவம். நிறைய பிஸ்கற் கடன். விசயாட்டை 80

பிஸ்கற்றுகளும் ஜீவிட்டை பத்தும் ரூபாட்டை எட்டும் விசக்கோத்துக்கள் கடன்.

இந்தக் கடன் பற்றி நினைக்கேக்க நிர்மலாவுக்கு சிலவேளை திக்கெண்டிருக்கும். கடன் இல்லாமல் இருக்கிறதே நிம்மதியாய் இருந்தாலும் கடன் வாங்கிறதும் ஏலாமல் இருந்திது. பாவம் அவளுக்குப் பசிதானே.

மத்தியான இன்ரேவலுக்கு அனேகமா எல்லாரும் சாப்பாடு கொண்டுவருவம். புட்டு இடியப்பம், தோசை. சில நேரங்களில் பாண் அல்லது புக்கை. எல்லாச் சாப்பாடும் சம்பலோட அல்லது கறியோட இருக்கும்.

நிர்மலா மட்டும் ஒரு நாள்க்கூட சாப்பாடு கொண்டுவந்த தேயில்லை. வீட்டிலை எத்தினமுறை கேட்டிருப்பாள்? அழுதிருப்பாள்.

எல்லாரும் கொண்டுவரீனம். நான் மட்டும்தான் கொண்டு போறேல்லை. எல்லாரும் ஒண்டாயிருந்து சாப்பிடேக்க நான் மட்டும் வாய்பாத்துக்கொண்டு இருக்கவேணும். கண்ணீர் கொழ கொழவெண்டு ஊத்தித்தள்விச்சிது மாரி மழைபோல. ஆனா அவையளுக்கு இரக்கமே இல்லை. நான் பாத்துக்கொண்டு நிண்டனான்தானே.

“ரண்டுநேரச் சாப்பாட்டுக்கே படுகிற பாடு. ஆற்றையை வித்து நான் உனக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு சாப்பாடு கட்டித் தாறது?.. அங்க சாப்பிடாட்டி செத்துக் கித்துப்போக மாட்டாய்.”

நிர்மலாவுக்குத் தெரியும் இது நடக்கிற விசயம் இல்லை யெண்டு. அதனால் பேசாமல் அழுதபடி கோடிக்குள்ள வந்திட்டாள். நானும் அவளோடை வந்திட்டன்.

தீபா சில வேளையளிலமட்டும்தான் சாப்பாடு கொண்டு வாறவள். சிலவேளையளில ரூபா அல்லது வேற பெட்டையன் குடுத்தா வாங்கிச் சாப்பிடுவள். ஒரு நாள் தீபா கொண்டுவந்த சாப்பாட்டை எங்களோடை இருந்து சாப்பிடுறத்துக்கு பெட்டியைத் திறந்தவள். அது நாறி மணந்திது. சோறுதான். நேற்று மத்தியானம் அல்லது இரவு சமைச்சதெண்டுதான் நினைக்கிறன். “நாத்தல்ச்சோறு” எண்டு விசயா சொல்லிச் சிரிக்கிறாள். அதுதான் தீபா கடைசியாகச் சாப்பாடு கொண்டுவந்த நாள்.

நிரமலாவும் இடைக்கிடை எங்களிட்டை சில பிடி புட்டோ அல்லது சோறோ வாங்கிச் சாப்பிட்டாள். ஆனா வீட்டில சொல்லிறதில்லை. ஒரு நாள் பிடிபட்டுப்போனாள். தானே வாய் தடுமாறி ஜீவீன்ர அம்மா செய்யிற வெள்ளைமாப் புட்டு நல்லது. அதுமாதிரிச் செய்துதாங்கோ எண்டு சொன்னவளாம். நல்ல சம்பல் அடி.

“எங்கடை மானத்தை வாங்கவோ வந்து பிறந்தனீ? இனிமேல் ஆரிட்டையேன் வேண்டி நக்கு பாப்பம்.” அவளின்ர அப்பாதான் அம்மாவின்ர கட்டளையில அவளின்ர காலில நல்ல மெல்லிய சுள்ளித்தடியால தன்ர விருப்பத்துக்கு ஏற்றமாதிரி விளாசித் தள்ளினார். அண்டயிலயிருந்துதான் அவளின்ர பிஸ்கற் கடனும் கூடற்றிது. மத்தியானம் ஏதாவது போட்டு வயிற்றை நிரப்பவேணுமெல்லே.

“ஒரு பிடி சாப்பிடுமன்.” எண்டு ஜீவி கேட்டும் வெள்ளை மாப் புட்டோடை அப்பிட்யே சேந்து பின்னிப் பிணைஞ்சு கிடந்த உறைப்புச் சம்பலையும் பாத்து வாய் ஊறினபிட்யே வேண்டா மெண்டு சொன்னவள். எனக்குத் தெரியும்தானே அவளுக்கு என்ன விருப்பமெண்டு.

ஆனா அவளுக்கு இருக்கவே இருக்கிது விசுக்கோத்து. ஒண்டு ரண்டு எண்டு சாப்பிட்டா பசியே அடங்கேல்லையாம். இண்டைக்குக் குடுத்த இருபத்தி எட்டும் சாப்பிட்டிட்டாள். வீட்டையும் மிச்சம் பிடிச்சுக் கொண்டு போகேலாமப்போச்சாம். கவலையாக் கிடக்கு எண்டு சொன்னாள். நானும் ரண்டு அவளுக்குக் குத்தனான். கடனில்லை. சும்மாதான்.

“எனக்கு பிஸ்கற் கடனாத் தாறீரோ?” எண்டு விசயாட்டைக் கேட்டாள். அவள்தான் நிறைய வைச்சிருந்தாள். நிறைய மிச்சம்பிடிப்பாள் விசயா. வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய்த் தம்பிக்குக் குடுக்கிறவள். அல்லது அக்காக்கு. சிலவேளை அழிற்ப்பருக்கு அல்லது ஒரு ரொபிக்கு பண்டைமாற்று செய்யிறவள்.

விசயாவிக்குத் தட்டிப் போட்டாலென்ன குவிச்சுப் போட்டாலென்ன எப்பவெண்டாலும் நிறைய விசுக்கோத்து வாறது நிர்மலாக்கு விளங்கேல்லை. என்னட்டைக் கேட்டவள். எனக்குத் தெரியாதுதானே. அவளுக்குச் சரியான எரிச்சலாக் கிடந்திது.

இண்டைக்கு தன்ரை விசுக்கோத்துக்களை எண்ணிப் பாத்தாள். இருபத்தி எட்டுத்தான் இருந்திது. எனக்கு இண்டைக்கு முப்பது. நிர்மலாக்கு இண்டைக்கு இருபத்தி ஏழு. எண்ணைக்க பக்கத்தில்தானே நிண்டனான்.

“ஆனால் விசயா எனக்கு எப்பிடி நாப்பது தருவா? வேற ஆரிட்டையும் கடன் வாங்கினாளோ?” மற்றவையளிட்டைக் கேட்டுப்பாத்ததில ஒருத்தரும் கடன்குடுக்கேல்லை எண்டு சொன்னவை.

“எப்பிடிக் கிடைச்சிருக்கும்? எனக்கும் அப்பிடிக் கிடைச்சால் நானும் கடன் வாங்கத் தேவையில்லைத்தானே.”

விசயாவைவே கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் கேக்கேல்லை. அப்பிடிக் கேட்டிருந்தா இவ்வளவு பிரச்சனையும் வந்திருக்காது. அடுத்தநாள் பெரிய வகுப்பு அண்ணாக்கள் விசுக்கோத்து பெட்டி யளோட வகுப்பறைக்குள்ள வந்தினம். எல்லாரும் விசுக் கோத்துகளை வேண்டிக்கொண்டு இன்றேவலுக்கு வெளியால போயிட்டினம். வெளியில போன நிர்மலா உடனே திரும்பி வந்தவளாம் கொப்பி ஒன்று எடுக்க. அப்ப அவள் பாத்தாளாம். இன்னொரு கப் பிஸ்கற்றுகளை பெரிய வகுப்பு குமார் அண்ணை விசயாவின்ர பைக்குள்ள போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாராம்.

இப்பதானே கள்ளம் பிடிபட்டிது.

“எனக்கும் போடுங்கோ.” என்று கேக்க அவர் மாட்டன் எண்டிட்டாராம். பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு போட்டாராம். நிர்மலாக்குப் பே ஆத்திரம் வந்திட்டிது. தமிழ் மாஸ்ரரிட்டைச் செல்லீற்றாள். நானும்தான் அவளோடை போனனான்.

இன்றேவல் முடிஞ்சு வகுப்புக்குள்ளை எல்லாரும் வந்தாப் பிறகு எல்லாருக்கு முன்னாலையும் வைச்சு விசயாவின்ரை பையைக் கொட்டிக் காட்டச்சொல்லி வாத்தியார் கேக்க கள்ளம் பிடிபட விசயா தனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது என்று சொல்லு றாள். பச்சப் பொய். பாத்தியளே.

அண்டையில இருந்து குமாரண்ணை விசுக்கோத்துக் குடுக்கிறேல்வ.

“கோள்முட்டி.” என்று ஆத்திரத்தோட நிர்மலாவைப் பாத்துச் சொல்லிப்போட்டு

“என்ர கடன் அவ்வளத்தையும் உடன் தாரும்.” எண்டும் கேட்டாள். தான் செய்தது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்று அப்பதான் நிர்மலாவுக்கு விளங்கிச்சிது. அவ்வளவு பிஸ்க்

கற்றுக்கொள்ளும் எங்கயெண்டுதான் அவள் போறது? அண்டைக்குக் கிடைச்ச முப்பத்தியொண்டில முப்பதையும் உடனேயே குடுத்தாள். ஒண்டு அவள் வயித்தில ஏற்கனவே செமிபட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதோட கோழ் மூட்டி எண்டு பதவி உயர்வையும் குடுத்திட்டு “இனிமேல் நீ எனக்குப் பிறன்டில்லை.” எண்டு பிறன்ட் பதவியையும் பறிச்சிட்டாள்.

இண்டைக்கு நடந்ததுகளை தான் எப்பவும் மறக்கமாட்டன் எண்டு நிர்மலா சொன்னவள். அவள் பாவம்தானே. கடன்குடுத்த விசுக்கோத்துக்களை உடன கேட்டால் என்ன செய்யிறது? எனக்கும் அப்பிடித்தானே இருந்திருக்கும்.

“நீ பிறன்ட் இல்லை” எண்டு சொன்னதைத் தாங்கிக் கொண்டாள். ஆனால் இண்டைக்கு ஒரே ஒரு விசுக்கோத் தோடானே இருந்தவள். இருந்ததுகள் எல்லாத்தையும் திருப்பிக் கடன்கொடுத்திட்டு தீபாட்டையும் ஜீவிட்டையும் பத்துப்பத்து வாங்கி ஐம்பதாக்கிக் கடனைக் குறைச்ச நாளைக்குக் கிடைசிற அத்தனையையும் தாறெண்டு சொல்லி இண்டைக்கு முழுவதும் வெறும் தண்ணியோடையும் ஒரே ஒரு பிஸ்கற்றோடையும் கழிச்ச நாளை எப்பிடி அவளால மறக்கேலும்? அவள் எனக்குச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதவள். எனக்கும் அழுகை வந்திட்டிது.

எவ்வளவு நாள் போயிருக்கும் எண்டு சரியா ஆராலையும் சொல்லேலாது. இனிமேல் கதைக்கிறதே இல்லையெண்டு முடிவு செய்தபிறகு அதுகளை நினைச்சுத்தான் என்ன பிரியோசனம்?

இந்த மாயமனிதன் மட்டும் வந்திராட்டி கடைசிவரையிலும் கதைச்சே இருக்கமாட்டம். நிர்மலா செய்தது சரியில்லைத்தான் அதுக்கு பிறன்ட் இல்ல எண்டு சொல்லுறதோ? அதுமட்டுமில்லை மற்ற ஆக்களுக்குமெல்லே சொல்லித் திரியிறாள். நிர்மலா ஒரு நாள் தனிய இருந்து நிறையநேரமா அழுதாள்.

மாயமனிதனின்ரை பிரச்சினைதான் இப்ப எங்களுக்கிருக்கிற பெரிய பிரச்சினை.

ரண்டுநாளா நாங்கள் ஒருத்தரும் நித்திரை கொள்ளேல்ல. எங்களுக்கு மாயமனிதனை நினைச்சாலே பயமாக் கிடக்கு. பயத்தாலதான் நாங்கள் நேசமும் போடுறம்.

நிர்மலாவும் விசயாவும் தங்கட சின்னிவிரல்களைக் கோர்த்துப்பிடிச்ச நேசம் போட்டிச்சினம். அதேமாதிரித்தான் தீபாவும் ரூபாவும் செய்தவை.

மாயமனிதனைப் பற்றி என்ன விசயமெண்டாலும் ஒருத் தருக்கொருத்தர் சொல்ல வேணுமெண்டு சத்தியம் செய்தனாங் கள். இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை எண்டபடியாலதான் வீட்டில சந்திச்சனாங்கள். இல்லையெண்டா பள்ளிக்கூடத்தி லேயே எல்லாத்தையும் கதைச்சிருப்பம். எங்கட அக்காக்களுக்கு இந்த விசயம் தெரியாதுபோல. இதைப்பற்றி கதைக்கிறதே இல்லை. என்ற பிறன்ஸ்சிட்டக் கேட்டனான் சொல்லுவமோ எண்டு. வேண்டாமெண்டிட்டினம். மேல் வகுப்பு அக்காக்களு க்கு மட்டும் தெரியும்போல. ஆனால் நாங்கள் அவையளிட்டைக் கேக்கேல்லை. அம்மாக்களிட்டை மாயமனிதன் போகமாட்டான் தானே. இல்லாட்டி அவேற்றைக் கேட்டிருக்கலாம்.

இண்டைக்கு திங்கள். நிர்மலா விசயா வீட்டிற்குப் போய் கூப்பிட்டாள். அவை ரண்டுபேரும் கோயிலுக்குப் பக்கத்தால போய் கோயிலுக்குப் பின்னாலையுள்ள தீபா வீட்டுப் படலையைத் தட்டிச்சினம். பிறகு என்னைக் கூப்பிட்டவை.

பிறகு நாலுபேருமாச் சேந்து ஜீவியையும் கூட்டிக்கொண்டு போனம். தீபா முகத்தில பேய் அறைஞ்சமாதிரி இருந்தாள். பகலிலை மாய மனிதன் வானேல்லத்தானே. இரவில மட்டும் தானே எண்டு தெரியும்தானே அவளுக்கு.

இன்ரேவல் நேரமா ஜீவியும் நானும் கதை அறியிறத்துக்கு பெரியவகுப்பு அக்காக்கள் நிக்கிற இடங்களாப் பாத்து திரிஞ்சம். நாங்கள் அதிரந்துபோனம். அந்த விசியம் கேள்விப்பட்டுத்தான். உடனையே வந்து மற்றப் பெட்டையளுக்கும் சொன்னனாங்கள்.

நேற்று ராத்திரி மாய மனிதன் சுவருக்குள்ளாலை புகுந்து ஒரு வயதுபோன ஆச்சியைக் கெடுத்திட்டு சாக்கொண்டு ஒரு வளவுக்குள்ளை போட்டிட்டானாம். பேப்பரிலை வந்ததாம்.

“அவன் இப்ப எந்த ஊரிலை நிக்கிறான் எண்டு தெரியுமோ?”

“பக்கத்து ஊரெண்டுதான் கதைச்சவை.”

“அவன் எந்த ஊரெண்டில்லாமல் டப்டப்பெண்டு வந்திடு வானாம். சில நேரம் இண்டைக்கு எங்கடை ஊர்தானோ தெரியாது.”

விசயா சொல்ல எங்களுக்கு வயிறு கலங்கிது. எனக்குச் சரியான பயமாக்கிடக்கு.

சுவருக்குள்ளாலை உம்மையா வருவானோ? சில நேரம் கதவு சரியாப் பூட்டிவைக்காமல் மறந்துபோய்ப் படுத்திலைதான் உள்ளுக்குப் போனானோ தெரியாது. நிர்மலாவுக்கு இப்ப சந்தேகம். ஆனா எங்களுக்குப் பே எரிச்சலாக் கிடக்கு.

எத்தினதரமெண்டு உமக்குச் சொல்லுறது. நம்பாட்டிப் போமன். சுவர் இருந்தா என்ன இரும்பு இருந்தால் என்ன. எல்லாத்துக்குள்ளாலையும் பூருவானாம். அவனை எங்களாலை பாக்கமுடியாதாம். ஆனா அவனுக்கு எங்களைத் தெரியுமாம்.

இந்த வசனம்தான் எனக்குச் சொலிற்ராக் கேட்டிது. சும்மா இருக்கிறன். சத்தியமா அவனைப்பற்றி நினைக்கேல்லை. ஆனா

அவன் வாறான். ஏப்பிடி? அவன்தான் எல்லா இடமும் திரியிறமாதிரிக் கிடக்கு. இண்டைக்கு வேளைக்கே முகங்கமுவி சுவாமிக்கு முன்னால போய்நிண்டு மனதுக்குள்ள “மாயமனிதன் இங்க வரவேகூடாது. என்னை ஒண்டும் செய்யக்கூடாது. என்னை எப்பிடியாவது காப்பாத்துங்கோ. வாற சரஸ்வதி பூசை, அதுக்கு அடுத்தது எல்லாத்துக்கும் விரதம் பிடிப்பன். இரவு மட்டும்தான் சாப்பிடுவன்.” எண்டு கும்பிட்டனான்.

இரவு எட்டுமணிக்கு அம்மா தோசை சுட்டுத் தந்தவா. சாப்பிட்டுப்போட்டு பாயையும் எடுத்துக்கொண்டு அம்மாவும் அப்பாவும் இருந்து கதைக்கிற திண்ணைக்கு வந்து படுத்தனான்.

“உள்ள போய்ப் படு.” எண்டு அம்மா கத்திறா. எத்தினதரம் கத்தினாலும் நான் கேக்கவேயில்லை. அப்பிடியே படுத்துக்கிடந்த னான். “ஏன் இண்டைக்கு வெருண்டுக்கொண்டு நிற்கிறாய்?” எண்டு எல்லாரும் கேக்கினம்.

இவையளுக்கு விசயம் தெரியாது. மாயமனிதன் இப்ப வீட்டுக்குள்ளைதான் நிக்கிறானோ?

அவனுக்கு எங்களைத் தெரியும். எங்களுக்கு அவனைத் தெரியாது.

இவையளையும் ஏதாவது செஞ்சா?

விடிஞ்சதும் எழும்பினால் சில வேளை நானோ அக்காவோ அல்லது அம்மாவோ செத்திடுவமோ? மாய மனிதன் கெடுத்திடு வானோ? சில வேளை அம்மா அப்பாவுக்குப் பக்கத்தில படுத்தால் மாயமனிதன் பயந்து ஒண்டும் செய்யாமல் விட்டிடுவான் என்ன? அப்பிடியெண்டா இண்டைக்கு அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் பக்கத்திலயே படுப்பம்.

சுவர் அப்பிடியே இருக்கிது. ஆடாமல் அசையாமல். மாயமனிதன் மட்டும் அசையிறான். அசைஞ்சு அசைஞ்சு வாறான். சவருக்குள்ளாலை அப்பிடியே வாறான். அவனுக்கு ஒண்டும் நடக்கேல்லை. சவரும் உடையேல்லை. ஆனால் அவன் அதுக்குள்ளாலை வாறான். அவனைப் பாக்கேலாது எண்டுதானே சொன்னவை. ஆனால் நான் பாக்கிறன்தானே. நான் அவனைப் பாத்தன். கண்ணை வடிவாத் திறக்காமல்த்தான். உயரமா வெள்ளையா இருக்கிறான். சப்பாத்துக்கள் எல்லாம் போட்டிருக்கிறான். இப்ப எனக்குக் கிட்டவெல்லே வந்திட்டான். “ஐயோ! அம்மா. அவனைப் பிடியுங்கோ. கிட்ட வாறன். ஐயோ! கிட்ட வாறான். வந்திட்டான்.” நான் கத்திறன். ஆனா அவனை வந்து ஒருத்தரும் பிடிக்கினமில்லை. பிடியுங்கோவன். “அம்மா! அப்பா! என்ன செய்யிறியள்? வந்து பிடியுங்கோவன் எனை. ஐயோ கையளையும் காலுகளையும் அமத்திப் பிடிக்கிறான். எனக்கு மூச்சுத் திணறிது. எனக்குக் களைக்கிது. ஐயோ விடு. எனக்கு அழுகை அழுகையா வருகிது. ஐயோ! ஐயோ!”

“நித்திரையில அலட்டாமல் கிட. இதுக்கு நெடுகலும் கனவுதான்.”

அக்காப்பிள்ளை என்னைத் தட்டிறா. நான் கனவு கானேல்லை. மாயமனிதனைப் பற்றி இவாக்கு என்ன தெரியும்?

அம்மாவுக்குப் பக்கத்திலயெல்லே படுத்தனான். பிறகு எப்பிடி அக்காவுக்குப் பக்கத்திலை வந்து படுத்தனான்? என்ன அங்கயே படுக்கவிட்டிருந்தா மாய மனிதன் வந்திருக்கமாட்டா எனெல்லை. மாயமனிதன்தான் ஒருவேளை இப்பிடிச் செய்தானோ?

விடியவிட்டி அம்மாவைக் கேட்டாத்தான் நிம்மதி. ஆனா கண்டது கனவா உண்மையா? கனவில்லை உண்மைதான். கால் கையெல்லாம் நோகுது.

என்ன இது ஈரமாக்கிடக்கு. பாய் நனைஞ்சு போச்சிது. மூத்திரம். இண்டைக்கு எல்லாமே நாசமாப்போச்சு. மூத்திரம் பெஞ்சது ஆருக்காவது தெரியவந்தால் அவ்வளவுதான்.

கண்டது கனவா உண்மையா? கனவா இருக்காது. உண்மைதான். அப்ப மாய மனிதன் என்னைக் கெடுத்துப் போட்டானே? சோர்வாக் கிடக்கு. எழும்பவே களைப்பாக் கிடக்கு. நெஞ்சு நோகுது. பாயைச் சுருட்டிகொண்டுபோய் மூலைக்குள்ள போட்டன். ஆனால் அக்கா மூதேசி கண்டிட்டிது. பாய்க்குக் கீழால் ஊறி கீழ வந்து நிலத்திலை கிடக்கு. இல்லாட்டிக் கண்டுபிடிச்சிருக்க மாட்டா. இந்தச் சவம்பிடிச்ச மூத்திரம்.

“நாயே! உனக்கு அறிவில்லையே! மூத்திரம் அடிச்சிட்டு சத்தம் போடாமல் பாயைச் சுருட்டி மூலைக்குள்ள வைச்சிட்டாய்.” என்று பேசிப்போட்டு பாயை எடுத்து வெளியால எறிஞ்சிட்டா. அது இப்பிடித்தான். மாயமனிதன் இவாட்டையும் வரவேணும். அம்மாதானே கிணத்தடியில போட்டு கழுவிக்காயவைச்சவா.

எல்லாரும் இண்டைக்கு என்னை விட்டிட்டு பள்ளிக்கூடம் போட்டினம். நான் வாறன் மணியும் அடிச்சிட்டிது. பின்வாங்கில இருந்த நிர்மலாவுக்கும் தீபாவுக்கும் ஒற்றையில எழுதி மடிச்ச அனுப்பினனான். முதல் இன்ரேவலுக்குக் கட்டாயம் எல்லாரும் சந்திக்கவேணும் என்று. தீபா துண்டை மற்றவையளுக்குப் பாஸ் பண்ணிட்டாள்.

“ராத்திரி மாயமனிதன் வந்தவன். என்னைக் கெடுத்தவன்” என்று அவையளுக்குச் சொன்னனான். சொல்லேக்கை எனக்கு அழுகையா வந்திட்டிது. அழுது அழுதுதான் சொன்னனான். ஆடாமல் அசையாமல் நிண்டபடி கேக்கினம். அவையள் முழுசா

நம்பேல்லப்போல. டூப்பு விடுறன் எண்டு விசயா சொல்லுறாள். நான் நல்ல வடிவாச் சொன்னாப்பிறகுதான் நம்பீனம். மாய மனிதன் என்ன நிறம் என்னை என்னென்னவெல்லாம் செய்தவனெண்டு சொல்லுறன். அப்பதான் முழுசா நம்பீனம். நல்ல வேளையா என்னைக் கொலை செய்யேல்லை. அவன் கிழவியளைத்தான் செய்வானாக்கும்.

“வடிவா ரூபகப்படுத்திச் சொல்லும். கனவோ உண்மையோ?”

“கனவில்லை. உண்மைதான். சத்தியமா? ஆம்மாளாச்சியாணை.”

“என்ன செய்தவன் மாயமனிதன்?”

“எனக்குக் கிட்டவந்து தொண்டையை நெரிச்சவன். என்னைக் கெடுத்தவன்.”

“கெடுக்கேக்குள்ளை கால் கையொண்டும் உமக்கு நோகேல்லையோ?”

“காலமை கால் கையெல்லாம் பே நோ. நெஞ்சம் நொந்திது.”

“அப்ப சில வேளை இண்டைக்கு எங்களில வேறே ஆற்றையேன் வீட்டைதான் வருவானோ?”

எல்லாருக்கும் சரியான பயம். நான் இண்டைக்கு எப்பிட்யும் அம்மாக்களோடைதான் போய்படுக்கவேணும். காலமை அம்மாட்டைக் கேக்க மறந்துபோனன். என்னெண்டு நான் உள்ள போய்ப் படுத்தனான் எண்டு.

“ஒருக்காப்போன ஆளிட்டை திரும்பவும் போவானோ மாயமனிதன்?”

“தெரியாது.”

“பேப்பறில இருந்ததாம் ஒரு பொம்பிளையை பத்துத்தரம் கற்பழிச்சவனெண்டு.”

“அப்பிடியே. ஐயோ!”

நான் இண்டைக்குப் பின்னேரம் சீனி வேண்ட்ச சங்கக் கடைக்குப்போறன். பெரிய மரமொண்டு கிடக்கு. அதாலதான் போறனான். அதுதானே குறுக்குப்பாதை. போய்க்கொண்டி ருக்கிறன். அந்த அண்ணாக்கள் கதைக்கிறது எனக்குக் கேக்கிது.

“இண்டைக்குப் பேப்பர் படிச்சனியளே மச்சான்?”

“இல்லையெடாப்பா. என்ன விசயம்?”

“மாயமனிதன்ர கதை நீங்கள் படிக்கேல்லையோ?”

“சீ. நாங்கள் அரசியற் கட்டுரையள் மாத்திரம்தானே படிக்கிறது.” என்று ஒரு அண்ணா சொல்ல “தினமுரசு நடுப்பக் கத்தைச் சொல்லிறாயாக்கும்.” என்று மற்ற அண்ணா சொல்லி றார். பிறகு

“சொல்லுறதைக் கேளுங்கோவன். ஆரோ இந்த ஊரில புதிசா ஒரு ஆள் வந்ததாம். சனங்கள் மாயமனிதன் என்று ஒரு மனிசன் நடமாடிறதா நினைச்சிட்டிதாம். அந்தாள் பொம்பிளையளைக் கெடுக்கிறது எண்டொரு வதந்தியைக் கிளப்பி விட்டுட்டினமான். பல ஊரில பொம்பிளையள் பயந்து கொண்டு இருந்தினமாம். ஆனால் இப்ப்தான் உண்மை தெரிஞ்சு பேப்பரில எழுதியிருக்கினம்.” என்று ஒரு அண்ணா சொல்லுறார்.

எல்லாரும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கினம்.

நான் இதை எப்பிடியும் மற்றப் பெட்டையளிட்டைச்

சொல்லவேணும். ஆனா அவையள் நம்புவினமோ? என்னட்டை
மாய மனிதன் வந்தவன்தானே?

இப்ப போய்ச் சொல்லப் போறன். உண்மையா நம்பு
வினமோ?

யாருடைய பிள்ளை?

ஒரு ஆனந்தமான குடும்பம். இரண்டு பெண்பிள்ளைகள். இருந்தும் குறைகளே இல்லைப் பாருங்கள். இவள் நந்தினி பிறந்து நீண்டகாலத்திற்குப் பின்னர் தங்கை பிறந்தாள். பிள்ளைகளின் மீது தாயும் தந்தையும் பாசத்தைக் கொட்டி வளர்க்கின்றனர். மிட்டாய்கள் உட்பட்டு உடுப்புகள்வரை எந்தக் குறைகளுமே இல்லை. பாசத்தைப் பொழிவதற்குத்தான் பலவழிகள் உள்ளனவே.

மாலைகளில் மல்லிகையின் வாசனையை அனுபவித்தபடி தம்பதிகள் பிள்ளைகளுடன் கொஞ்சிக் குலாவுவார்கள். சில வேளைகளில் அயலவர்களும் எதிர்பாராதபடி இந்தப் பாசம் பொழியும் வைபவத்தில் கலந்துகொள்வதுண்டு.

“உனக்கு ஆரில விருப்பம்?” அப்பாதான் முதலில் ஆரம் பித்து வைப்பார்.

“ரண்டுபேரிலையும்.” அம்மாவுக்கு சந்தோசம் பெருகும்.

“ஆரில கூட விருப்பம்?”

சங்கடமாக இருந்தாலும் தெரிந்த பிடித்தமான பதிலையே நந்தினி மீண்டும் கூறுவாள்.

“ரண்டுபேரிலயும்தான்.”

அப்பா தங்கையை எடுத்து மடியில் வைப்பார்.

“ஆரில சரியான கூடவிருப்பம்?”

இப்போது நந்தினிக்கு கொஞ்சம் குழப்பமாக இருக்கும்.

“கணபதியில்.”

“அப்ப நீ அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு தோட்டக் காட்டுக்குப் போவன்.”

ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை. முத்தத்தில் குடும்பமே கூடியிருக்கின்றது. வானத்தில் சந்திரன் முழுமையாக இன்னமும் வந்துசேரவில்லை.

நந்தினி அம்மாவின் மடியில் இடம்பிடிக்க கனநேரமாக முயல்கிறாள். தங்கைதான் பெரியதடை.

“இது என்ரை அம்மா.”

“இல்ல. இது என்ரை அம்மா.”

“உன்ரை அம்மாவோ? உன்னை ஆர் பெத்தது. உன்னை வெள்ளத்தோட எடுத்தனாங்கள்.” அப்பா சீரியஸாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு சொல்ல நந்தினி அம்மாவை ஏக்கத்துடன் பார்க்க அம்மாவோ சிரிக்கிறாள். ஏமாற்றம். ஏமாற்றம் நந்தினிக்கு!

“ஓம். உன்னை வெள்ளத்திலதான் எடுத்தனாங்கள்.”

“அப்ப தங்கச்சி?” நந்தினிக்கு இப்போ ஓ வென்று அழ வேண்டும் போலுள்ளது.

“அவள் எங்கடை பிள்ளை.”

இந்த வியைாட்டு இன்று மட்டுமல்ல நித்தம் நித்தம் நிகழ்வதுண்டு. நந்தினிக்கு இன்று கோபமும் கவலையும் அதிகமாக இருந்தது. அழுகை வந்தது.. அழுதாள். ஆனால் அவளை யாரும் தூக்கி மடியில் வைக்கவில்லை. கண்ணையும் துடைத்துவிடவில்லை.

